“ALLAH İLE ALDATAN” LAİKLİK:

DEVLETLEŞTİRİLEN DİN İSTİSMARI

“ALLAH İLE ALDATAN” LAİKLİK: DEVLETLEŞTİRİLEN DİN İSTİSMARI

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2023

Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

Elhamdülillâhi Rabbi'l-'âlemîn.

Ve's-salâtü ve's-selâmu 'alâ Rasûlinâ Muhammedin ve 'alâ âlihî ve sahbihî ecma'în.

İÇİNDEKİLER

"ALLAH İLE ALDATMA" REJİMİ **6**

LAİKLİK, DİNİN AFYONLAŞTIRILMIŞINI İSTER **8**

MİSYONERLİKLE SÖZDE MÜCADELE YA DA "CANBAZA BAK, CANBAZA!" **11**

TALİBAN'A KARŞI TÜRKİYE'DE "TASAVVUF EHLİ" YETİŞTİRMEK **20**

KARAMAN'IN İLAHİYATÇISININ IŞIĞI VE SÖVGÜSÜ **26**

YERLİ-MİLLİ DEVLETÇİLERİN LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) HİZMETİNDEKİ DİN İSTİSMARI **35**

REJİMPERESTSEN, DİNÎ DUYGULARI KULLANMAK MÜBAH **46**

KADİR MISIROĞLU DİNCİLİK KARŞITI REJİMİN DİNDARLIĞINI ANLATIYOR **48**

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) ZULME MEŞRUİYET KAZANDIRMAK **57**

SANKİ LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET DEĞİL DE, ASR-I SAADET'İN DEVLETİ **62**

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET, CİHADI YASAKLADIĞI İNSANLARA ŞEHİTLİK DAĞITIYOR **73**

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) ŞEHİTLİK **81**

DEPREM, İMTİHAN, TESLİMİYET VE DE ERDOĞAN **84**

DİNİN LAİK REJİM İÇİN İSTİSMARI, TAHRİFİNİ DE BERABERİNDE GETİRİYOR **89**

ANAYASAL TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ HARİCÎLİĞİ **101**

FARUK BEŞER'İN ŞEHİTLERİ **113**

TÜRKİYE SEVGİSİ İMANDAN DEĞİLDİR, FAKAT İSTİSMARCI SEVGİ EDEBİYATI NİFAKTAN (MÜNAFIKLIKTAN) OLABİLİR **121**

FETÖ, DEVLET TARAFINDAN DENETLENMEDİĞİ İÇİN DEĞİL, DESTEKLENDİĞİ İÇİN BÖYLE OLDU **125**

FAKAT'LI, AMA'LI DİN VE VİCDAN HÜRRİYETİ **135**

TÜRKİYE CUMHURİYET'İ (LAİK / SİYASAL DİNSİZ OLDUĞUNU İDDİA EDEN) ŞERİAT'LA İLGİSİZ BİR DİN DEVLETİDİR, DİNÎ DEVLETTİR **139**

İNSANLAR LAİK OLMAZMIŞ DA, DEVLET OLURMUŞ MASALI **142**

LAİKLİKLE UĞRAŞILMASINMIŞ, ŞERİAT'LE UĞRAŞILINSINMIŞ **143**

DERİN (ÇUKUR) DEVLET İLE FETHULLAHÇILIĞIN (FETÖ'NÜN) BULUŞTUĞU NOKTA **147**

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET, DİN İSTİSMARINDAN VAZGEÇMEZ, VAZGEÇEMEZ **149**

ATATÜRK İÇİN CAMİDE RAHMET OKUMAK HARAMDIR.. BUNUN HELAL OLDUĞUNU İDDİA ETMEK İSE KÜFÜRDÜR **151**

İSLAM'I İNKÂR ETMEMEK, TAHRİF ETMEK **161**

LAİK DÜZENCİLİĞİN KANA SUSAMIŞ VAMPİRLİĞİ **164**

MUTLAK GÜÇ, MUTLAK YOZLAŞMA; MUTLAK LAİK DEMOKRASİ, MUTLAK ŞİRK **168**

ÇAĞDAŞ DEVLET, İŞKENCE, VE GÜNCELLENMESİ İSTENEN İSLAM'A (ŞERİAT'E) GÖRE İŞKENCENİN HÜKMÜ **174**

BAYRAK VE VATAN **180**

BİZANS İLE TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN BENZERLİKLERİ **181**

"SON KALE" (LAİKLİĞİN KALESİ) TÜRKİYE, ÇARLIK RUSYASI KADAR BİLE "İSLAM KALESİ" DEĞİL.. **190**

İSLAM'IN İDEALİ SENİN LAİK "TEK DEVLET"İN DEĞİLDİR **193**

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI, TÜRK KÜFRÜ VE TÜRK MÜNAFIKLIĞI **196**

LAİK "RESMÎ TOPLUM"UN, DİNE SADAKA KABİLİNDEN BAĞIŞLADIĞI "SİVİL TOPLUM" **203**

LAİKLİK, İSLAMÎ HAREKET, NECİP FAZIL VE ERBAKAN **204**

İMAM HATİPLİ "DÜZEN"BAZLIK **207**

LAİKÇİ DİN İSTİSMARINDAN MEZHEB İSTİSMARINA (EHL-İ SÜNNET İSTİSMARI) **212**

KAMALİZM'E KARŞI KEMALİZM'İ SAVUNMAK (ÖLÜMÜ GÖSTERİP SITMAYA RAZI ETMEK) **219**

“ALLAH İLE ALDATMA” REJİMİ

Bazıları var ki, “**Şeytan sizi Allah ile aldatmasın, *Kur’an* ile aldatmasın**” diyorlar, fakat tam da bunu söyleyerek, yani ***Kur’an***’daki “**Çok aldatıcı (el-ğarûr), sizi Allah ile aldatmasın**” (Fatır, 35/5) ilahî beyanı ile, bizzat ***Kur’an***’ın bu uyarısı ile insanları aldatmaya çalışıyorlar.

Allah ile aldanma, özellikle “Her ne kadar kâfirlerin hoşuna gidecek şekilde konuşuyor, şirk ve küfür olan sözleri dilediğimiz gibi söylüyor, istediğimiz günahı işliyor, amellerimizi de gösteriş ve riya ile karıştırıyorsak da, Allah’ın affı geniştir, nasıl olsa bizi affeder” demek olduğu halde, işin bu tarafını saklıyorlar.

Merhum **Elmalılı M. Hamdi Yazır** hoca, ***Hak Dini Kur’an Dili***‘nde söz konusu ayeti şu şekilde tefsir ediyor:

> “Ve sakın o çok aldatıcı mağrur (aldanmış) şeytan sizi Allah ile de aldatmasın, Allah’a da mağrur etmesin. Yani ‘Allah kerimdir, **Allah çok bağışlayıcıdır**, çok merhametlidir. Allah her şeye vekildir’ **diyerek günahlara, tenbelliklere sefihliklere sevketmesin**, görevlerinizi kötüye kullandırmasın. Gerçi Allah öyledir. Fakat öyledir diye mağrurlanmak (kendini aldatmak); Allah saygısını duymamak, izzetini ve celalini hesaba katmamak, Allah’ın cezasını tanımamak gibi bir cinayettir ve aynı zamanda Allah’ın iman ile çalışan salih kullarına vaad olunan nimetlerinden mahrumiyettir.”

*

Tabiî ki, Allah ile aldatma anlamına gelen başka şeyler de olabilir..

Mesela, **laiklik için, falanın “Allahu Teala’nın emir ve yasaklarının hiçe sayılması demek olan ilke ve inkılaplarının”** hükmünün devam etmesi için,

“firavunların ve nemrutların heva ve heveslerinin ürünü **küfür hezeyanlarını resmî ideoloji** olarak devam ettiren” kendi devletleri için insanları ölmeye çağıran, onları, bu uğurda ölmeleri durumunda **“şehit olup Cennet’e gideceklerini”** söyleyerek “gaza getirenler”, kabul etmek gerekir ki, insanları Allah ile aldatanların en başında gelmektedirler.

Fakat nedense, ikide bir “Şeytan sizi Allah ile aldatmasın!” uyarısında bulunan tiplerin, bu bahse hiç girmediklerini görüyoruz.

*

Bunun yerine başka birşeyi yapıyor, **îlâ-yı kelimetillah** için (Allah’ın sözünün, Şeriati’nin yüceltilmesi için) **fî sebîlillah cihad** edilmesi gerektiğini savunanları **aşırılıkla** ve böyle yapanları da kargaşa yanlılığıyla suçluyorlar.

İnsanları **Şeytan ve şeytanî düzenler hesabına, Allah celle celalühu** ile, ***Kur’an*** ile **aldatıyorlar.**

Ve **FETÖ** gibi oluşumların da, gerçekte, **“insanları Allah ile aldatan” rejimler tarafından üretilip palazlandırılmış** bulunduğunu söylemeleri gerekirken, söylemiyorlar.

Çünkü, kendileri de, “aldatma” ameliyesinin bir parçası.

LAİKLİK, DİNİN AFYONLAŞTIRILMIŞINI İSTER

Karl Marx'ın "**Din afyondur**" sözüne atıfta bulunanlar genelde onun konuya yaklaşımını salt bu cümleye indirgiyorlar. Bu ifade, Marx'ın (bağlamından koparılarak nakledildiği için) yanlış ya da eksik anlaşılan sözlerinden biri durumunda.

Öte yandan, Marx'ın "Din afyondur" şeklindeki tespitinin bir gözlemin ürünü olduğunu inkar edemeyiz. Marx'ın, içinde yaşadığı toplumu ve Hıristiyanlığı dikkate alarak böylesi bir hükme vardığı açık.

Aslında Avrupa'da din, kimi zaman afyon olmaktan daha öte bir şey olagelmiştir. Afyon sözü biraz masum kalıyor.

Hristiyanlığın, misyonerler tarafından, sömürgeciliğin keşif kolu olarak kullanıldığını biliyoruz. "**Ellerinde *İncil*'lerle geldiler. Onların İncil'i, bizim toprağımız vardı. Sonra bizim İncil'imiz, onlarınsa toprağı oldu.**"

Allahü Teala şöyle buyurur:

> "Ey iman edenler! Muhakkak ki hahamlar ve rahiplerden birçoğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve (insanları) Allah yolundan uzaklaştırırlar. Altın ve gümüşü biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenler var ya, işte onları acıklı bir azap ile müjdele!
>
> "O gün (bu paralar) cehennem ateşinde kızdırılacak da onların alınları, yanları ve sırtları bunlarla dağlanacak: 'İşte bu, kendiniz için biriktirip yığdıklarınız! Haydi, biriktirip istiflediğiniz şeyleri tadın!' (denilecek)." (et-Tevbe Sûresi, 9/34-35)

*

Erdoğan'ın, siyasî geçmişiyle ilgili bir özeleştiri olarak "dini siyasî amaçlar için istismar etme" itirafında bulunduğunu biliyoruz. Evet din, "melik" olmak (insanların kalplerine hükmetmek) için de, "malik" olmak (mallar üzerinde tasarrufta bulunabilmek) için de istismar edilebilir.

İslam dünyasında dini "afyon" haline getirmeye çalışanlar, İslam'ı Hıristiyanlık gibi bir din haline getirmeye uğraşanlardır.

Böylelerinin insanların "kalpleri ve malları" üzerinde hüküm sürmek için dinin imkanlarını sonuna kadar kullandıklarını, buna karşılık, İslam'ın "riskli" gerçeklerini ya unutturmaya çalıştıklarını ya da olmayacak tevillerle saptırmaya uğraştıklarını görüyoruz.

İşte "İbrahimî dinler" safsatası bunun ürünü.

Demek ki İslam dünyasında yeni bir İbrahimî (!) afyona ihtiyaç duyuluyor.

*

Dini afyonlaştıranlar, "normatif"ten bahsedip kendi "pozitif"lerini kabartanlardır.

Normlar, norm olarak kaldıkça fazla bir şey ifade etmezler; önemli olan, onların gözlemlenebilir (pozitif) hale gelmeleridir.

AB maceramızda dinin hangi normunu bulabiliyoruz?

Statükocuları memnun eden "İslam'ın laiklikle bağdaşması" söyleminde İslam'ın hangi normunun referans alındığına şahit olunuyor?

Laiklik bir yönetim ilkesidir ve laik bir rejimin aynı zamanda İslamî olamayacağını, çünkü bunların "referans"larının farklı olduğunu açıkça neden söyleyemiyoruz?

İbrahimî dinler safsatasında siz neyi gözlemliyorsunuz? İslam'ın hangi normunu buluyorsunuz?

Daha açıkçası, çokbilmiş yazarlarımız, kalemlerini dinin afyon olmadığını göstermek için niçin kullanmamaktadır?

MİSYONERLİKLE SÖZDE MÜCADELE YA DA "CANBAZA BAK, CANBAZA!"

Haziran 2006'da **İskenderpaşa Cemaati** tarafından düzenlenen "Misyonerlik Bilgi Şöleni" adlı bir sempozyumda **TRT**'den Banu Avar'ı dinlemiştim.

Türkler'in yayıldığı coğrafyadaki misyonerlik faaliyetleriyle ilgili kişisel izlenim ve gözlemlerini yansıtan Avar, aslında İslam ya da Hıristiyanlık ayrımı yapmayan tamamen din karşıtı bir söylemin sahibiydi. Yaklaşımının özünü, "**Dinî çalışmaların hepsini dinî değil siyasî görüyorum**" şeklindeki cümlesi oluşturuyordu. Bu anlayışa yabancı değiliz, Türkiye'de oldukça yaygın; dinî çalışmaların hepsi dinî değil siyasî olarak görüldüğü için, başörtüsü de bir çırpıda siyasî bir eylem ya da sembol olarak ilan edilebiliyor.

Avar'ın dile getirdiği hususlardan birini, **Atatürk** döneminde **misyoner okullarının** kapatılması oluşturuyordu. Doğrusu, misyoner okulu diye nitelendirilebilecek 'bütün' kurumların o dönemde kapatıldığından pek emin değilim, fakat şunu biliyorum: İslam'ın öğretildiği bütün okulların kapatıldığı, din öğretiminin tümden yasaklandığı bir dönemde misyoner okulları rahatça faaliyetlerine devam etseydi, bu büyük bir garabet olurdu. Ama yine de Türkiye'de 23 yıl boyunca İslamî eğitim yasaklandı. Merhum Yaşar Tunagür Hoca'nın ifadesiyle, "**Bir ülkede 23 sene mühendis, doktor, hukukçu vs. yetişmezse, o ülkenin hali ne olur?**"

*

Avar'ın bir başka cümlesi, "**Ümmetleştirip millîleşmeyi yok etme çalışmaları da var**" şeklindeydi. Yani sorun sadece 'misyonerlik' değilmiş, 'ümmetçiler'de bir başka tehlike.. Ümmet, İslam topluluğu anlamına geliyor. Hucurat Suresi'ndeki ayetin anlamı açık: "**Müminler ancak kardeştir**." Millîleşme ise, "**Türk**

kardeşliği”ne önem vermek demek oluyor. Kısacası, müminlerin kardeşliğinden bahsettiğinizde, Türk kardeşliğini yok etmiş oluyormuşsunuz. İşin ilginç tarafı, Banu Avar, dedelerinin Dağıstan’dan geldiğini, Gimrili olduklarını söylüyordu. Kafkasya’da Abaza, Gürcü, Çeçen, Çerkez, Ubıh, Lezgi, Dargin, Acara vs. diye adlandırılan pekçok kavim mevcut. Bunlardan müslüman olanlar geçmişte zor zamanlarında Türkiye’ye sığındılar.

Bunlar acaba Türk oldukları için mi Türkiye’ye sığındılar? Banu Avar, muhtemelen Avar ırkından.. Avarlar, Bulgarlar’dan daha fazla Türk değil, ama daha fazla müslüman. Evet, Dağıstanlılar Türkiye’ye sığınabildilerse eğer, bunun nedeni **ümmetleşme**den başka birşey değildir. Bu nevzuhur **ulusalcıları** anlamak kolay değil, bizim bildiğimiz mantık onlar için geçersiz. Dinî çalışmaların hepsini dinî görmemek gibi, mantık kitaplarının ancak “safsata” başlıklı bölümlerinde örnek olarak gösterilmeyi hak ediyorlar.

*

Aynı sempozyumun bir başka konuşmacısı Prof. Dr. **Yümni Sezen**’di. Sezen’in tebliğinin konusunu ise, “Dinlerarası diyalog ile misyonerlik ilişkileri ve misyonerlere karşı yürütülecek çalışmalar” oluşturuyordu. Sezen, misyonerliğe zemin hazırlayan sosyal sorunları sıralarken yerinde tespitler yaptığı gibi, kimi zaman bilimsellikten uzak nitelikte, ideolojik tarafgirlik anlamına gelen düşünceler de serdetti. Mesela, “Milliyetçilik her toplum için olumlu ve vazgeçilmez iken istismar edildi, mikro milliyetçilikler tahrik edildi” diyebildi.

Milliyetçiliğin her toplum için olumlu ve vazgeçilmez olduğu iddiası, bilimsel olmayan ideolojik nitelikte bir varsayım olduğu gibi, makro milliyetçilik-mikro milliyetçilik ayrımını yaparak mikro milliyetçiliği yermek, aslında milliyetçiliğin savunulamaz bir ideoloji olduğunu ispatlar. Çünkü, insanlığın Hz. Adem’den kaynaklanan cihanşümul kardeşliğine yapılan vurgu karşısında **her milliyetçilik mikro milliyetçiliktir**.

Yine, ümmet dayanışması karşısında da her milliyetçilik mikro milliyetçiliktir.

*

Bunun yanı sıra Sezen, **hürriyet** ve demokrasi kavram ve kurumlarının yıkıcı nitelik kazandığını savunuyordu. Neden sadece hürriyet ve demokrasi?.. Sezen gibi isimler acaba neden **laiklik** ve **milliyetçilik** gibi kavramların yıkıcı nitelik kazandığını söyleyemiyorlar da, bu hengamede kaybeden hep demokrasi ve hürriyet oluyor? Laiklik ve milliyetçilik nasıl bir sağlam öze sahip ki hiç yıkıcı bir görünüm almıyor da, daima hürriyetimiz ve demokratik haklarımız, yıkıcılık karşıtlığı iddiasından beslenen saldırganlığın ilk kurbanları haline geliyorlar?!

Sezen'in anahtar kavramlarından birini "ihanet" kelimesi oluşturuyordu. Ona göre, Türkiye'de borç batağı, kötü idare, ihanet oranı artıyor, yabancılaşma ve kimliksizleşme hızlanıyordu. Böylece Sezen, elmalarla armutları topluyor, birtakım doğruları kalkan yaparak ihanet suçlamalarına meşruiyet kazandırmaya çalışıyordu. Şöyle diyordu: "Devlet ve millet zaafa uğrarsa devletçikler artar, hainlikler artar, iktisadî bağımlılık, yozlaşma artar."

Beni şaşırtan nokta, bunları ilahiyatçı kimliğine de sahip bir sosyoloğun söyleyebilmesiydi. Gerçi Sezen, daha çok din sosyolojisi ile ilgili, siyaset sosyolojisine yabancı. İfadeleri siyaset sosyolojisi konusunda birşey bilmediğini gösterdiği gibi, gerçekte genel sosyoloji alanında da yetersiz olduğunu ortaya koyuyor. İşin asıl vahim tarafı, İbn Haldun gibi isimleri de okumamış. Sadece İbn Haldun'u okusaydı, bu cümleleri yine sarf edemezdi. Edemezdi çünkü, İbn Haldun, devletlerin büyüme ve parçalanmalarını bireysel ihanetlere değil, bireylerin iradelerini aşan asabiyetlere bağlar.

*

Anlaşıldığı kadarıyla Sezen, hainlik, iktisadî bağımlılık ve yozlaşmanın mı devlet ve milleti zaafa uğrattığı, yoksa devlet ve milletin zaafa uğramasının mı bu

olumsuzluklara yol açtığı konusunda bir fikre sahip değildi. Aslında bir sosyologdan, toplumsal dinamiklerin farkında olması, olayı devlet ve milletin zaafa uğramasına değil, bizzat toplumsal yapıdaki çözülmeye bağlaması beklenirdi. Aynı zamanda bir ilahiyatçı olarak da, "Bir toplumun kendi nefislerinde olanı değiştirmemesi durumunda Allah'ın onların durumunu değiştirmeyeceğini" hatırlaması icap ederdi. Ama ne gezer!..

İhanet, ideolojik bir kavramdır. En iyi ihtimalle hukukî ve ahlakî bir anlam taşır. Hukuk ve ahlak normatiftir, norm koyar, "olması gereken"i gösterir. Sosyoloji ise, "olan"la ilgilenir, değer hükümlerini kullanarak iyi-kötü, ihanet-sadakat ayrımları yapmaz. Dolayısıyla, Sezen'in bir sosyolog değil, bir ideolojinin propagandisti gibi konuştuğunu söylemek gerekiyor. Sezen'in hukuk adına konuştuğu da söylenemez. Çünkü demokrasi ve hürriyete cephe alarak hukuk adına konuşamazsınız. Yine Sezen, milliyetçi bir yaklaşımı benimsediği için ahlâk adına da konuşma hakkına sahip değildir, çünkü milliyetçilik kadar ahlâkla çelişen çok az görüş vardır.

Ahlâkın en temel yasası, insanın kendisi için istediğini başkaları için de istemesidir. Bu nokta, hadis-i şerifte belirtildiği gibi, Doğu'da Konfüçyüs, Batı'da Voltaire ve Kant gibi isimler tarafından da dile getirilmiştir. Bir milliyetçi için ise, kendi milliyetçiliği iyidir, başkasınınki kötüdür. Böylece milliyetçilik, ahlâkın en temel yasasını çiğneyen bir bencillik ideolojisi olarak ortaya çıkar. Yirminci Yüzyıl'ın önemli düşünürlerinden Martin Buber'in ifadesiyle, kolektif bencillik, ferdî bencillikten daha iyi olamaz. Milliyetçiler ise, kolektif bencilliği kutsallaştırır ve putlaştırırlar.

*

Sezen'in sözleri bunlardan ibaret değil, ona göre, devlet ve millet zaafa uğrarsa, "**Dinî alanda tarikat ve cemaatler artar, kendilerini din yerine koyarlar**"mış. Dinî alanda tarikat ve cemaatlerin artması neden kötü olsun ki? Bu, çoğulculuk ve fikir hürriyetinin ifadesi değil midir?! Ve Batı'da laiklik zaten, dinî alana tek bir

tarikat ya da cemaat hakim olmasın, çok sayıda tarikat ve cemaat aynı toplumda bulunabilsin diye icat edilmemiş midir? Evet, Katolikler'e göre, Hıristiyan toplumda tek bir cemaat, tek bir tarikat olabilirdi ancak. Laiklik ile birlikte bu tekelcilik yıkıldı. Sezen'in, misyonerlik karşıtı bir programda, tam da Katolikler'e özgü bir anlayışı böyle katı biçimde savunabilmesi şaşırtıcı. Ayrıca Sezen'in şunu da bilmesi gerekir ki, cemaat ve tarikatların sayıca çok olmaları durumunda bunlar kendilerini din yerine koyamazlar. Ama Katolikler gibi tek bir cemaat ve tarikat olsun derseniz, işte o zaman cemaat din haline getirilmiş olur.

Tabiî ki Sezen'in yaklaşımı yeni değil. Bir Batılı profesörün, öğrencisine şöyle konuştuğu rivayet edilir: "Yazdıklarından doğru olanlar özgün değil, özgün olanlar da doğru değil." Sezen'in durumuna baktığımızda daha garip bir tablo ile karşılaşıyoruz: Söyledikleri ne özgün, ne de doğru. Hatta insana Hitler'i hatırlatıyor: "Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer!" (Tek Millet, Tek Devlet, Tek Lider!) Tek cemaat, tek tarikat!..

*

Sezen'e göre, devlet ve millet zaafa uğrarsa başka ne olurmuş?.. "Siyaset cemaatlere girer, ahlakî zaaf buralarda artar"mış. Cemaatler siyasete zinhar bulaşmamalıdır, çünkü siyaset, cemaat mensubu olmayan seçkinlerin faaliyet alanıdır, öyle mi? Şayet siyaset, cemaatleri bozuyorsa, ahlakî zaafa yol açıyorsa, cemaat dışı yapılanmaları nasıl bozmuyor?!.. Bir sosyolog için bu ifadeler ancak facia kelimesi ile özetlenebilir.

Yine Sezen'e göre, 1071'den beri savaş halindeymişiz ve "Benim yanımda olmayan hain"miş. Burada Sezen'in, Atatürk'ten farklı düşündüğünü görüyoruz. Atatürk, bir-iki yıllık bir savaştan sonra, "Yurtta sulh, cihanda sulh!" ilan etmişti, Sezen ise "kesintisiz savaş" doktrinini benimsiyor. Hayırlı olsun!

Sezen'in ilginç iddialarından birini de, "siyaset, iktisat ve din" üçlüsü arasında kurduğu ilişki oluşturuyordu. Ona göre, "içlerinden biri öne çıkarak, diğerlerini

istismar ederek topluma yön vermeye" çalışıyordu. Burada, seküler bir dünya görüşünün yansımasını buluyoruz. Ayrıca Sezen'in, bir ilahiyatçı olmasına rağmen, din kavramının din bilimleri terminolojisindeki anlamından habersiz olduğunu fark ediyoruz.

Böyle bir ayrım, din kurumunu örgütlü bir yapı olarak görmekten kaynaklanan seküler anlayışın ürünüdür ve Batı'ya özgü toplumsal yapının izdüşümünden ibarettir. Batı'da din demek, Kilise demektir. Şayet Sezen, hiç değilse, ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'ni eline alır ve "din" maddesini okursa, İslâm'a göre dinin siyaset ve ekonomi dahil herşeyi kapsadığını öğrenir.

*

Sezen'in bir başka iddiası, Nasrettin Hoca'nın tersyüz edilmiş versiyonu ile karşı karşıya olduğumuzu düşündürüyordu. Ona göre Türkiye'de laik-antilaik kutuplaşması vardı ve her iki taraf için de haksız nitelendirmesini yapmak gerekiyordu. Nasrettin Hoca, hiç değilse herkese "Sen de haklısın" diyordu, Sezen ise, "Sen de haksızsın" demeyi tercih ediyordu. Bugün Türkiye'de başörtülüler okullara devam edemiyor. Şöyle bir tablo ile de karşı karşıya kalabilirdik: Başörtülüler devam ediyor, başı açıklar okulların kapısından kovuluyor.. Acaba Sezen, böyle bir ortamda da, "Her iki taraf da haksız" diye konuşur muydu?.

Yine Sezen, sözkonusu tebliği kapsamında şöyle konuşuyordu: "Pop kültürü ateizmden daha etkilidir. Ateizm ne kadar artarsa artsın sayıları toplamları kadardır. Ama pop kültürü öyle değildir. Tüm milleti tehdit eden bir unsurdur." Görüldüğü gibi, Allahu Teala'nın önceliği ile Sezen'in hassasiyetleri farklı. Allahu Teala, ancak şirki (ateizm ve diğer şirk biçimleri) affetmeyeceğini bildirirken, Sezen ateizmi önemli bulmuyor. Neden bulmuyor?.. Çünkü, bir milliyetçi olarak Sezen için asıl önem taşıyan nokta, konunun "milleti tehdit eden unsur" olma niteliği. Tevhid inancının tehdit altında olması önemsiz.

*

Sezen, dinler arası diyalog faaliyetini ihanet olarak nitelendirirken dinî gerekçelerden hareket etmiyordu maalesef , ‘din’ değil, ‘devlet’ açısından konuşuyordu.

Bir sosyoloğun, böyle bir diyalog faaliyetinin ardında yatan saikleri analiz etmesi ve açıklaması gerekirken, bunu da yapmıyor, resmî ideoloji adına ihanet hükmünü veriyor. Bu insanları bu diyalog faaliyetine iten sosyo-politik etmenler nelerdir, bir sosyologdan bunu açıklaması beklenir. Ve tabiî ki bu arada, 28 Şubat gibi kırılmaları da analiz etmesi icap eder. Din açısından konuşuyor olsa, Sezen’in ‘günah, haram, bid’at’ gibi kavramları kullanması gerekir, yazık ki bunu da yapmıyor. İhanet, resmî ideolojinin aforoz kelimesidir.

*

Sempozyumun bir diğer konuşmacısı Prof. Dr. Recep Kılıç’tı. Tebliği, “Türkçe internet ortamında misyonerlik” başlığını taşıyordu. Kılıç’a göre, misyonerler Atatürk’ü de istismar ediyor ve sitelerinde ona atfedilen şu sözleri aktarıyorlardı: “Evet Karabekir, Arapoğlu’nun yavelerini Türk oğullarına öğretmek için ***Kur’an***’ı Türkçe’ye tercüme ettireceğim ve böylece de okutturacağım, ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler.” Referans olarak da şu kaynak gösteriliyormuş: “Kâzım Karabekir, ***Paşaların Kavgası***, s. 159.” Kitabın tam künyesini ben vereyim: “Kâzım Karabekir, ***Paşaların Kavgası***, İstanbul: Emre Yayınları, 1991.”

Bir yandan “Misyonerler geldi, geliyor, kurtlar sizi kapacak” derken, diğer yandan başörtülülerin ta Viyana’da, bir hıristiyan ülkesinde, yaban ellerde okumak zorunda kalmasından daha büyük bir çelişki olabilir mi?! Avar’ın açıkça, Sezen’in ise dolaylı biçimde ifade ettiği gibi, misyonerlerle mücadele ettiklerini söyleyenler aslında müslüman-hıristiyan ayrımı yapmıyor, her iki kesimi de suçluyorlar. Avar’a göre, misyonerler gibi ümmetçiler de tehlike.. Sezen biraz daha ‘orta yolcu’, lütfedip, “antilaik” olduklarını söylediği kesimin yanı sıra “laikler”i de suçlu ilan ediyor, fakat cemaatlerin din istismarından (evet din istismarından), siyasete

bulaşmalarından, onlardaki ahlâkî yozlaşmalardan bahsediyor, ve biz de onun misyonerlerden söz ettiğini zannederek dinliyoruz. Bir misyonerlere vuruyor, bir ‘din istismarcıları’na..

*

Misyonerlikle mücadele edebiyatı yapanların yaklaşımlarını, Uğur Yıldırım’ın ***Jeopolitik*** dergisinin Mayıs 2005 tarihli 16’ncı sayısında yer alan makalesindeki şu satırlar özetliyor:

> “... Cumhuriyet yönetimi, gençliğini hem gericiliğin hem de misyonerliğin elinden kurtardı. Gericilik de, misyonerlik de aynı merkezden Batı'dan yönetiliyordu.”

Konuyla ilgili bir de kitabı bulunan yazarın 11 sayfalık makalesi şu satırlarla son buluyor:

> “Soru şudur: Türkiye, merkezi, bağımsız, güçlü bir ulus-devlet mi olacak, yoksa beyliklere mi bölünecek?
>
> “Bu topraklarda millet mi olacak, yoksa dinlere, cemaatlere, mezheplere, tarikatlara, emperyalist strateji gereği ‘alt kimliklere’ bölünmüş bir yığın mı olacak?”

İşte, misyonerlikle mücadele ettiklerini söyleyenlerin ‘din’le ilgili görüşleri.. Derler ki, “Her sakallıyı deden sanma!” Bizim hizmet ve faaliyet kavramlarının meftunu müslümanlarımız da, her misyonerlikle mücadele ettiğini söyleyenin peşinden koşma hastalığından kurtulmalıdır. Önemli olan yol almak değil, eldeki pusula eşliğinde hedefe yürümektir. Kılavuzlarınızı yanlış seçerseniz, Kâbe’ye gidiyorum derken kendinizi “Kâbe Arab’ın olsun!” diyenlerin kıblesinde bulabilirsiniz.

*

Gericiler ve misyonerler iki tehlike ise, bu ikisini birbirine karşı kullanmak herhalde ‘**derin strateji**’nin bir parçası olarak görülmelidir.

Ayrıca “gericiler”, açıkça Şeriat’i bile savunamazken, gerçek bir din ve vicdan hürriyetine sahip olamamışlarken, ‘gelecekteki büyük misyoner tehlikesi’ ile meşgul edilmeli, içinde bulundukları ortamın farkında olmamalıdırlar. Onlara “Vatan sizden hizmet bekliyor” denilerek, “vatanın gerçek sahipleri”nin stratejileri çerçevesinde enerjilerini tüketmeleri sağlanmalıdır.

TALİBAN'A KARŞI TÜRKİYE'DE "TASAVVUF EHLİ" YETİŞTİRMEK

Cübbeli Ahmet'in ***Habertürk TV***'de Türkiye'nin Nabzı Özel programında sarfettiği, ***Odatv***'nin yazıya aktarıp yayınladığı şu sözleri, görünüşte bir TSK ve **MİT** prodüksiyonu olan **28 Şubat**'ın mahiyetinin ve ardındaki **dış güçlerin** daha iyi anlaşılmasını sağlayacak nitelikte:

> Bana şöyle bir şey dendi: *"Biz sana **külliye**ni geri verelim, 3 bin de **Afganistanlı** talebe alalım, **Taliban'a karşı** 'vur kır yok' şeklinde eğitim verirsin"* dediler. Ben "*külliyem, vakfım kapatılmış, etkim yok"* dedim. Sonra dediler ki "*para ayarlanabilir falan*. ***Taliban'a karşı tasavvuf ehli yetiştirelim***".

28 Şubatçılar **Türkiye**'yi "ABD, NATO ve İsrail karşıtı müslümanlardan" kurtarmışlar, sıra **Afganistan**'ı kurtarmaya gelmiş.

Hristiyan Amerikalı ve yahudi İsrailli efendilerinden, Afganistan için, 3 bin adet **"TSE uygunluk belgesi"** sahibi **"devlet ile rejimi ayırma becerisi"ne sahip hoca** yetiştirme **ihalesi** almış oldukları anlaşılıyor.

*

Demek ki, CIA böyle bir talepte bulunmuş, MİT de hemen "Emrin olur ağam!" demiş. Lafı ikiletmemiş. Halden anlayan kibar ve zarif adamlar.

Bu sözde "yerli ve milli, vatansever" işbirlikçi **taşeron**lar, sinekkaydı traşlı, kravat ve şapka tutkunu "**modernist ilahiyatçılar**"ı fazla "çağdaş" bulmuş olacaklar ki, bu iş için cübbeli-takkeli, orman sakallı bir tip arayışı içine girmişler.

Cübbeli Ahmet'te karar kılmışlar.

Avlanacak kuşlar için **avcı kekliği** olarak onu uygun bulmuşlar.

Çünkü adamda maşallah sakal yonca tarlası gibi.. Takke cübbe, takım taklavat, ense göbek tam..

Görevi Diyanet İşleri'ne de vermiyorlar, çünkü o zaman "proje"nin "**tasavvuf**" ayağı eksik kalacak.

Ayrıca olay, "laik rejim"in **"İslam'ı hristiyanlaştırıp haçlılaştırma projesi**" olarak görülecek.

O yüzden **maskeli** olması, **"sivil"** görünmesi lâzım.

*

Adamlarda bu işler için para bol, Cübbeli'ye **"Para ayarlanabilir"** demişler..

"Dinî hizmetler"in **din istismarı ve dini içinden bozma** alt başlıkları söz konusu olduğunda olağanüstü cömertler.

CIA'le, hahamlar ve papazlarla **"hayırda yarış"** yapıyorlar.

Öğretmek istediklerinin özeti şu: "**İslam'da vur kır yok.**"

Çünkü, vurma kırma, İslâm'a darbe vurmak isteyenlerin ayrıcalığı..

Onlar birşeyleri **"kanla irfanla"** kurarlar, canları sıkıldığı zaman **"İhtimal bazı kafalar kesilecektir"** diye "fikri hür, vicdanı hür" nutuklar atarlar.

*

Vurup kırmak **ABD'nin, NATO'nun, İsrail**'in, ve bir de onlarla işbirliği yapmayı kabul edenlerin tekelinde..

Afganistan'a gidip vurup kırarlar..

Gazze'de vurup kırarlar..

Kaddafi Libyası’na gelip vurup kırarlar..

Irak’a gelip vurup kırarlar..

Rahatça vurup kırabilmeleri için, karşılarındakilerin vurup kırmayı bilmemesi lazım.

Vurup kırmayacak adam yetiştirmenin formülünü de keşfetmişler: Türkiye Cumhuriyeti tipi **tasavvuf ehli** olma..

*

Memleket elden gidiyor, MİTçiler Amerikalılar'ın, Avrupalılar'ın rahatı için Afganistan'ı "kurtarmak"la meşguller.

Doğumuzda, güneydoğumuzda tasavvufla, tarikatla uğraştıkları, sabah akşam **milliyetçiliğin ve laikliğin** faziletlerini anlattıkları, **ümmet** bilincine sövüp **ulus-devlet** methiyesi yaptıkları için, oradaki Kürt tutup "laik Kürt milliyetçisi" haline gelmiş, "Ula benim Türk'ten neyim eksiktir, ben de laik, demokratik, sosyal bir Kürt hukuk devleti isterem, bu devleti kanla irfanla kururam lo" demeye başlamış.

Kim sayesinde?.. Sözde bu devleti korumaya çalışan aklı kıt adamlar sayesinde..

Ağaca tutup ahmak dostu çıkarırsan, bindiği dalı keser.

*

Şeyh Şamil tipi tasavvuf ehli CIA'e de, MİT'e de uymaz.

O yüzden, Türkiye'deki tarikatları büyük ölçüde hizaya getirmiş, bir **yerli ve milli "Türkiye tipi tasavvuf"** üretmiş durumdalar.

Bu “Türkiye tipi tasavvuf”a güvendikleri için, “Taliban’a karşı **tasavvuf ehli** yetiştirelim” diyerek kolları sıvamışlar.

Haksız sayılmazlar.. Türkiye'deki "tasavvuf ehli"nin **irfan ve kemali** ortada..

28 Şubatçılar, "son kale Türkiye"deki **tasavvuf ehli**nden yüksek verim alındığını gördükleri için **Afganistan'a da "tasavvuf" ihraç** etmeyi kafaya koymuşlar.

"Afganistan da biraz **irfan ve kemal** görsün" demişler.

*

Ancak, şartlanma ve ezberlerini aşamayan derinlerin ve MİT'çilerin göremediği şuydu:

Üretmeye çalıştıkları "Türkiye tipi tasavvuf, Türkiye tipi dindarlık", yani **Kur'an ve Sünnet'e kayıtsız şartsız bağlılığı** bir tarafa bırakıp "güç sahipleriyle işbirliğine razı olan" dindarlık, yarın seni de satıp senden daha güçlü olanla işbirliği yapabilirdi.

Doğal olarak, yerli ve milli akılsızlık bunu anlayamadı. Anlamak işine gelmedi.

Böylece "hoşgörücülerin, muhabbet fedailerinin, sevgi ve diyalog havarilerinin" 15 Temmuz'unu yaşama fırsatını yakaladık.

Bu devletin "İslam devleti, müslüman devlet" olmasını geçtik, **"tam laik"** devlet olsaydı, yani devlete dini karıştırmadığı gibi kendisi de devlet olarak dine karışmasaydı, bunlar yaşanmazdı.

Devletin, devlet bürokrasisinin destek vermediği hiçbir cemaat, (mafya tipi suç örgütleri de dahil) hiçbir hareket, onlar lehine olarak başka birilerinin engellenmediği serbest rekabet ortamında baskın güç haline gelemez.

Biraz palazlanıp başkaları üzerinde tahakküm kurmaya çalıştığı anda devlete toslar.

Fakat, anayasasında demokratik bir devlet olduğu belirtildiği halde Türkiye'de demokrasinin bütün kurum ve kurallarıyla hayata geçirilemediğini sürekli söyleyen

birileri, sıra laikliğe gelince, "Türkiye'deki laiklik, tıpkı demokrasisi gibi saçmasapan, **kadük bir laiklik, bu laiklikle bu ülke batar**" diyenlere diş gıcırdatıyor, "Sizi gidi devlet düşmanı hainler!" diye bağırıyor, ağızlarından köpükler saçarak darağaçlı ve İstiklal Mahkemeli yılları hatırlatıyorlar.

*

Cübbeli'ye yapılan teklifin bir benzerinin, vefatından önce, **MİT**'çiler tarafından, **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan** Hoca'ya da yapıldığını biliyoruz.

Yanlarında getirdikleri nadide ve görkemli "**uzlaşmacılık ve ihsan**" halısını önüne hediye olarak sermişlerdi.

Esad Efendi, kendisine yapılan "gizli işbirlikçilik" teklifini, "dünyevî rahatlık" rüşvetini cemaate (Hicaz'da 2000 yılında, son haccı sırasında) anlatmış, **"Kabul etseydim siz de rahat ederdiniz. Fakat kabul edilecek şey değil"** demişti.

Bunu, o yıl hacca gidip Esad Efendi'yi görenlerden Av. Yalçın Ünal, kendi evinde, Av. Kemal Yavuz Ataman'la üçümüz bir aradayken anlatmıştı.

Şayet teklifi, MİT'çi "**uzlaşma ve ihsan**"ını kabul etmiş olsaydı, **Nisan 1997**'den beri, yani **üç buçuk yıl**dır gelemediği **Türkiye'ye dönebilir**, keyfine bakabilirdi.

*

Soru şu:

O dönemde **"stratejik müttefik"** ABD'nin ve İsrail'in taşeronluğunu ve de işbirlikçiliğini **"açıkça"** yapan, CIA ile ortak iş tutan **MİT'çilerin**, Esad Efendi'yle ilgili bir **"B planı"** var mıydı?

Ya da, yok muydu?

"Hoca'yla da, cemaatiyle de artık uğraşmayalım, kendi hallerine bırakalım" mı demişlerdi.

Böyle demek onların "kitabında yazıyor" muydu?

İşin bir de **"MİT'çi kibri"** boyutu var.

Taa Hicaz'a kadar gidip yağlı-ballı bir teklifte bulundukları halde eli boş kös kös geri dönmek, herkesi kolayca satın almaya alışmış bu "birinci sınıf" vatandaşlarda acaba nasıl bir halet-i ruhiyeye yol açmıştı?

*

Esad Efendi, bu görüşmeden **sadece beş ay sonra, 4 Şubat 2001 tarihinde** Avustralya'da "şüpheli" bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Ve MİT'çilerin ona sipariş etmiş olabileceklerini tahmin ettiğimiz "söylemler"in, "Esad Coşan sonrası İskenderpaşa"da gecikmeksizin hayata geçirildiğini gördük.

Şaşkınlık, hayret, teessüf ve ibretle..

KARAMAN'IN İLAHİYATÇISININ IŞIĞI VE SÖVGÜSÜ

Şubat 2022 'de Yargıtay üyesi **Abdullah Yaman**'ın 11. Hukuk Dairesi başkanı seçilmesi, dört beş yıl önce **Atatürk** hakkında yazdıklarının hatırlanmasına neden olmuştu.

Yaman, 2017 yılında Facebook'tan yaptığı paylaşımda şu ifadeleri kullanmış:

> "Öncelikle sair **türbe ve tekkelerin** kapısına kilit vurarak **hepsinin toplam yüzölçümünden daha fazlasını Anıtkabir** adı altında Atatürk'ün mezarına tahsis ederek, **merkezi bir kutsal mekan** ihtiyacına cevap verdiler… **…** Tüm resmi zevatın Ankara'ya gelerek bu **ayin**e iştirak etmesinin imkansızlığından hareketle, taşradaki yerleşim birimlerine endüstriyel heykeller dikerek kamu görevlilerinin bulundukları yerdeki bu **ayin mekanlarında** yarı beline (rükuya) kadar eğilerek **ibadet etmelerine** 'olanak' sağladılar…"

*

Yaman'ın "sabıka"sının ("Bak bir daha yapma!" mesajının verilmesi için) medyada haber yapıldığı gün ***(***16 Şubat 2022) ***Millî Gazete*** yazarlarından **ilahiyatçı Mahmut Toptaş**'ın yazısı şu cümlelerle bitiyordu:

> Ölmüş insanlarla hesaplaşılmaz.
>
> Yaşayan insanların cehenneme çıkan yolunu nasıl cennete çeviririm diye çalışılır.

Bu uyanık şahsın "**ölmüş insanlar**"dan kastı kimler olabilir diye merak ettiniz değil mi?

Ben merak etmedim.. Çünkü onun, ölmüş insanların ismini vermeyecek kadar kurnaz olması, kimleri kastettiğini anlamamıza engel değil.

Cübbeli Ahmet ve Develili Mustafa gibiler açıkça Atatürkçülük yapıyor, bu ise, onlardan **daha kurnaz ve işbilir** olduğu için "Anlarsınız ya" makamından masal anlatıyor.

*

Bu kurnaz şahıs, yaşayan insanların cehenneme çıkan yolunun cennete çevrilmesinin bazen ölmüş insanlarla hesaplaşılmasına bağlı olduğunu bilmeyecek kadar cahil mi?

Şifa Tefsiri diye bir de tefsir yazmış olan bu uyanık, Bakara Suresi'nin 170'inci ayet-i kerimesini hiç mi okumadı:

> Onlara, "Allah'ın indirdiğine uyun" denildiğinde, "Hayır, **ata**larımızdan gördüğümüze uyarız" dediler. Ya atalarının aklı bir şeye ermemiş, doğru yolu bulamamışlarsa!

Bugün Türkiye'de de durum böyle değil mi?

Adamlara "**Allah'ın indirdiğine uyun, Şeriat'i uygulayın, en azından savunun**" diyoruz, beyler şöyle cevap veriyorlar: "**Atamız Atatürk'ten gördüğümüz şey laiklikti.. Biz Ata'mıza uyarız.** Şeriat'i değli laikliği savunuruz."

Şimdi biz de, bu ölmüş Atatürk için şunu demeyelim mi: Senin (Ali Rıza ile Zübeyde'nin çocuğu) ölmüş Atatürk'ün mü daha iyi bilir, yoksa hayatı ve ölümü, Atatürk'ün de dahil herkesi yaratan, yerleri ve gökleri var eden Allahu Teala mı?

Bu kurnaz ilahiyatçı, şu soruya nasıl cevap verecektir:

Senin Cennet'e çağırdığın adam, Atatürk'ü **Haydar Baş** gibi baş cennetlik ilan ediyor, **"Atatürk'ün laikliğine gel, Cennet'i garantile"** diyorsa, ölmüş Atatürk'le hesaplaşmadan onu nasıl cennetlik yapacaksın?

*

Bu **kurnaz şahsın** derdi insanların cennetlik yapılması mı, yoksa asıl derdi, **tanrılaştırılmış, kutsallaştırılmış ölmüşlere** laf söylenmesinin ustaca bir taktikle engellenmesi mi?

Kutsallaştırılmış, putlaştırılmış, tanrılaştırılmış kimi ölülerin eleştirilmesine o ölülerin tapıcıları kadar bu kurnaz ilahiyatçı da bozuluyor.

Nerden icab ediyorsa?

Öbürü açıkça karşı çıkıyor, bu ise, **suret-i haktan gelerek avukatlık** yapıyor, korumak için kale duvarı örüyor.

Şair boşuna dememiş: **"Cümlenin maksudu bir amma rivayet muhtelif."**

*

Ölmüş insanlarla hesaplaşılmazmışmış..

Hesaplaşılmaz da, Allahu Teala ***Kur'an***'da **ölmüş Firavun**'u niçin bu kadar anlatıyor?

Yine, **Hz. İbrahim a.s.**'ın kavmine söylediği şu sözü niçin övgüyle naklediyor:

> **"(İbrahim onlara) Dedi ki: Doğrusu siz de atalarınız da açık bir sapkınlık içindesiniz."** (Enbiya, 21/54)

Şimdi ne düşünmeliyiz: Bu tüccar ilahiyatçı, o devirde yaşasa, Hz. İbrahim a.s.'ın karşısına dikilip, **"Cennete çağıracaksan çağır, fakat atalara dil uzatma, ölmüş**

insanlarla hesaplaşılmaz” diye (Nemrut’un sözcülüğüne soyunup) dilini pabuç gibi uzatır mıydı, uzatmaz mıydı?

Bu ilahiyatçı yazarın yazdıklarını sıradan bir vatandaş söylese cahilliğine vereceğiz de, bunun ömrü dinî kitap ve tefsir yazıp pazarlamakla geçmiş.

Bildiği halde bu lafları nasıl yazabiliyor?

*

Bu ilahiyatçının yazısında başka çarpıtmalar da mevcut. Kısa geçeceğiz.

Mesela, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in Mekke’nin fethindeki tavrını hatırlatıyor:

> Mekke’nin fethi günü bütün kâfirler, katiller, zorbalar, zalimler, vurguncular, soyguncular, elleri böğründe, boynu bükük olarak Sevgili Peygamberimizin karşısına dikildiklerinde onlara Sevgili Peygamberimiz: “Size ne yapmamı bekliyorsunuz?” der. Suçluların başları öne eğik olarak, “Biz seni, babanı, dedeni, tanırız. Baban ve deden kerim/cömert, iyiliksever adamdı. Senden de o beklenir” derler.
>
> Efendimiz de: “Ben de Yusuf kardeşimin kendisini kuyuya atan kardeşlerine dediğini derim. Yusuf, Mısır sarayında kardeşlerinin boynu bükük buğday istemeye geldiklerinde kardeşlerine; ‘**Bugün size kınamak yok**. Allah sizi afvetsin. O merhamet edenlerin en merhametlisidir. Hepiniz evlerinize gidiniz ve hepiniz hürsünüz” buyurmuş ve yoluna devam etmiş. Onlardan **intikam almakla vaktini zayi etmemiş**.

Bunu ne zaman söylemiş Peygamber Efendimiz s.a.s.?

Mekke’yi fethedip adamları karşısına koyun gibi dizdiği zaman?

Üstelik bunlar, Mekke’nin fethi sırasında **direniş göstermemiş, teslim olmuşlar.**

Peki, Peygamber Efendimiz s.a.s., onlar **Bedir**'de karşısına kılıçla geldikleri zaman ne yapmıştı?

Orada bazılarını öldürüp bazılarını da esir alınca, yine böyle Yusuf a.s.'dan mı bahsetmişti?

"Size kınama yok" mu demişti?

Hayır, esirleri bağlattı, Yusuf a.s.'ı hiç anmadı.

Buna rağmen, onların boyunlarını vurmadığı için Allahu Teala'nın itabına uğradı:

> Yeryüzünde düşmanı tamamıyla sindirip hâkim duruma gelmedikçe, hiçbir peygambere (kendilerini öldürmek için gelenleri öldürmeyip) **esir almak yakışmaz**. Siz (fidye almak suretiyle) geçici dünya menfaatini istiyorsunuz, hâlbuki Allah ahireti (kazanmanızı) istiyor. Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.
>
> Eğer Allah'ın daha önce verilmiş bir hükmü olmasaydı, aldığınız şey (fidye)den dolayı size **büyük bir azap** dokunurdu.
>
> (Enfal, 75/67-68)

Niye bunu da anlatmıyorsun, bay tüccar ilahiyatçı?

Sonra, Resulullah s.a.s. Mekke'nin fethi sırasında herkese mi böyle davranmıştı?

Sayıları çok az da olsa, **Kâbe'nin örtüsü altına girmiş bile olsalar öldürülmelerini** emrettiği kişiler de yok muydu?

Bunu niye söylemiyorsun?

*

Evet, ***Millî Gazete'***nin ilahiyatçı yazarı Mahmut Toptaş'ın yazısındaki bütün gevezeliklerinin, yazısının en son satırları olan şu iki cümlenin verdiği mesaj için yapılmış olduğu anlaşılıyor:

> **Ölmüş insanlarla hesaplaşılmaz.**
>
> Yaşayan insanların cehenneme çıkan yolunu nasıl cennete çeviririm diye çalışılır.

Bir sonraki (17 Şubat 2022 tarihli) yazısının son cümlesi de aynı bestenin kalan notalarından ibaretti:

> Bin tane **karanlığa söven** adam yerine, bir tane **ışık yakan** adamın olsun daha iyi.

Ancak, kendisinin yazılarına baktığımızda, işinin gücünün, kendisine böyle bir görev verilmiş gibi, **karanlığa sövenlere sövmek**ten, ölülerle hesaplaşanlara saldırıp saydırmaktan ibaret olduğunu görüyoruz.

Işık yakmaktan anladığı bu.

Kimin ışığını yakıyorsun be adam!

*

Ölmuş insanlarla hesaplaşılmaz diyen bu adamın bu son yazısına bakıyoruz, **hesaplaşılacak kişi** olarak bula bula 1300 küsur sene önce yaşamış **Haccac-ı Zalim**'i bulmuş.

Said bin Cübeyr'in onunla olan tartışmasını aktarıyor:

> Bir örnek olsun diye Haccac-ı Zalim ile Said bin Cübeyr arasında geçen konuşmanın konumuzla ilgili bölümünü vereyim:
>
> Haccac: "Muhammed (S.A.V.) hakkında ne dersin?"

Said: “O, peygamberlerin sonuncusu, Allah, onunla vahyi doğruladı, onunla cahillikten kurtardı. O, doğru yolun önderi ve rahmet peygamberidir.”

Haccac: “Dört halife hakkında ne dersin?”

Said: “Ben onların vekili değilim.”

Haccac: “Onlardan hangisini daha çok seversin?”

Said: “Hangisinin ahlâkı daha güzel ise, hangisinden Rabbim daha çok razı ise.”

Haccac: “Ali ile Osman hakkında ne dersin, onlar cennetteler mi, yoksa cehennemdeler mi?”

Said: “Eğer ben, cennete ve cehenneme girip de oradakileri görseydim sana haber verirdim. Gayba ait bilmediğin şeyi bana niçin sorarsın?”

Haccac: “Abdül Melik bin Mervan hakkında ne dersin?”

Said: “Onun günahlarından biri de sensin.” (Aliyyül-Kâri, Şerh’ü Şifa 1/39)

Dikkat edilirse **kendi çağının zalimleriyle hesaplaşıyor** ama geçmişten yalnız Peygamberimizi savunuyor. Çünkü O, kıyamete kadar geleceklerin yol göstericisidir. “Tecellide tekrar yoktur”; her tarihi olay kendi çağının, bölgesinin, insan ve malzeme imkânları içinde gerçekleşir.

Böylece kurnaz ilahiyatçı yazar, Said bin Cübeyr rh. a. üzerinden **o çağın zalimleriyle** hesaplaşıyor.

Devrin Irak valisi için **Haccac bin Yusuf** demiyor, **Haccac-ı Zalim** diyor.

O günkü **Emevî halifesi** Abdülmelik bin Mervan’ın **o çağın zalimi** olduğunu da ilan ediyor.

Yani **ölmüş insanlarla** hesaplaşıyor.

Bugünkü zalimlere gelince tıs yok.

*

Var da, buradan **Bush, Trump, Biden** gibi "eli kendisine ulaşmayacak" zalimlere sövüp saymaktan ibaret.

Daha yakınımızdaki, içimizdeki zalimlere gelince, evet onlar söz konusu olduğunda vatandaşta tıs yok.

Var da, hemen **bin 300 yıl öncesine kaçıyor.**

Ölülerle hesaplaşıyor.

*

Eğer Haccac-ı Zalim'in Türkiye'de **TBMM binası büyüklüğünde bir türbesi (anıt kabiri, anıt mezarı)** bulunsaydı, **Haccac'ın ilke ve devrimlerine bağlılık yemini** etmeden bu ülkede memur, milletvekili, bakan, cumhurbaşkanı vs. olamasaydınız, **paraların üzerinde Haccac'ın resmi** bulunsaydı, **ilkokuldan itibaren bütün bir millete zorla Haccac'ın ne mübarek bir ulu önder olduğu** anlatılsaydı, bütün **devlet dairelerine Haccac'ın resimleri** asılsaydı, **her tarafa onun heykelleri** dikilseydi, o heykellerin önünde **saygı duruşu adı altında zorunlu/vacip laik ayinler** düzenlenseydi, işte o zaman, "Bu adamın **hayaleti kâbus gibi yaşıyor**, ölüsü dirisinden beter, bu hayaletle hesaplaşmak vaciptir" diye düşünür, bu kurnaz ilahiyatçı yazarın aslan parçası gibi ortaya fırlayıp Haccac hakkında cesur ve kahramanca laflar yazmasını takdirle karşılardık.

Bu memlekette Haccac'ı hayırla anan bir tane Allah'ın kulu var mı?

Adını bilen kaç kişi?

Bugünün sorunu Haccac mı?

*

Said bin Cübeyr, Haccac'a, "**Mevcut halife Abdülmelik günahkâr zalimin teki, ve günahlarından biri de sensin, seni vali yapmış olması"** demiş.

Bugün yaşayan devlet adamlarına gelelim.. Ve onların görevlendirdikleri kişilere..

Bu memlekette mesela, hâlâ bitmeyen **faili meçhuller** meselesi var.

Başıma bir iş gelir mi diye tedirginlik içinde ömür süren, doğrudan ya da dolaylı yollarla tehdit edilen dünya kadar insan var.

*

Mesela, **Sedat Peker** bir sürü suçlamalarda bulundu.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümünün ardındaki sır bir türlü aralanamadı.

FETÖ'cülerin bir sürü cinayet işlediği iddia ediliyor. Peki **FETÖ, kim(ler)in günahıydı**?

MİT'in mi, Genelkurmay'ın mı, Demirel'in mi, Ecevit'in mi, Türkeş'in mi, Erdoğan'ın mı, yoksa, sadece Bankasya'ya para yatıran emekli Ayşe Nine'nin mi?

Kimin?

YERLİ-MİLLİ DEVLETÇİLERİN LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) HİZMETİNDEKİ DİN İSTİSMARI

Yıllar önce bizi ziyaret eden bir bürokrat, yaşayan bir siyasetçinin, "büyük Türk büyüğünün" her sözünü **yanlış doğru demeden tasdik** etmemiz, onun **kayıtsız şartsız biatçısı** haline gelmemiz gerektiğini şöyle bir mantıkla gerekçelendirmeye çalışmıştı: Tarafını belirleyemediğin zaman düşmanın, **gâvurun** ok attığı, ateş ettiği tarafa bakacaksın, senin yerin orasıdır.

Gerçekte bu basit, "ilkesiz ilkel" düşünce, Stephen Covey'in ***Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı*** adlı 40 civarında dile çevrilmiş, tüm dünyada 15-20 milyon adet satılmış, Türkçe tercümesi 67 baskı yapmış olan kitabında anlattığı **"düşman merkezlilik" ilkesizliğinin** "gâvur" kelimesi eklenerek matah birşeymiş gibi piyasaya sürülmesinden başka birşey değildi.

Bu ilkel düşüncenin, aynı zurnanın delikleri durumundaki "yandaş medya" kalemşorları tarafından neredeyse aynı kelimelerle seslendirildiğini gördük.

Demek ki, zurnaya üfleyen kişi(ler) aynıydı.

*

Mesela, ***Yeni Şafak*** gazetesinin İsmail Kılıçarslan adlı yazarı, yıllar önce şunları yazmıştı:

> … Bilhassa dış politikada sorduğum sorulara verdiğim cevaplar vardır tarafımı belirlemek için. Sorular şöyledir: Gâvur kimdir? Gâvurun tarafında olan kimdir? Gâvura kılıç çekmeyi göze alan kimdir?

Gâvur İsrail'dir. İsrail'in tarafında olan bilcümle başka gâvurlardır. Gâvura kılıç çekmeyi göze alan Hamas'tır. Demek ki benim tarafım Hamas'ın hemen yanı, hizası, ayakucudur.

Gâvur Sisi'dir. Sisi'nin tarafında olan Amerika, Suud ve diğer bazı aşağılık emperyalist oluşumlardır. Gâvura kılıç çekmeyi göze alan İhvan'dır. Demek ki İhvancıyım.

Burada iki hususa dikkat isterim. İlki **'gâvurluk' tanımı**… Şudur: Müslümanların kendi başlarına var olmalarına, kendi kararlarını kendi başlarına almalarına, kendi yollarını bağımsız şekilde yürümelerine karşı çıkan kimse, hangi organizasyonsa o gâvurdur. Dolayısıyla bu kavramsallaştırma **'din bağımsız'** bir kavramsallaştırmadır. **Müslümanken de 'gâvur' olabilmek mümkün** olduğu gibi Hristiyan iken 'gâvurluk yapmamak' da mümkündür.

Bu şamatacı laf ebesinin, şu sıralarda İsrail ile arayı düzeltmeye çalışan efendilerini **"Gâvur İsrail'dir, bu gâvura kılıç çekmeyi göze almalı, müslüman olduğunuzu ispatlamalısınız"** diye uyaracağını düşünüyorsanız çok yanılırsınız.

Borazanın kendi sesi olmaz, ses, üfleyene aittir.

*

Bu insan biçimli borazanın kakofonisinde, bilinçli bir biçimde kavram kargaşası üreten, *"Kâfirle çatışmayı göze alan müslümana Türk denir*" diyerek **Müslümanlık tanımını "sulandıran"**, çığırından çıkaran, **tahrif eden**, "fî sebîlillah mücahid" olmayı devre dışı bırakarak yerine **ırkçı zihniyeti** oturtan, **Türklüğe müslüman olmanın da ötesinde yüksek bir kutsallık atfeden** büyük şarlatan, fikirsiz düşünür İsmet Özel'in gölgesini görüyoruz.

(Ve de, "***Kur'an**'da **İslamcı** diye bir tabir yok, müslüman kavramı var. O yüzden biz İslamcı değiliz"* diyen sahtekâr **derin** Ehl-i Sünnetçilerin buna bir itirazlarının

olduğunu, "***Kur'an'da Türk kelimesi mi var?*** *Yok!.. Sadece müslüman var. O halde biz Türk değiliz*" dediklerini şimdiye kadar duymuş değiliz. İşin içine Türklük girince kafalarının çalışma stili değişiyor.)

*

Yeni Şafak yazarı (daha doğrusu bu zurnaya üfleyen perde arkasındaki günahkâr "hakikat katili"), şayet meramını "zulüm" ve "zalim" kelimeleriyle ifade etseydi, yeterli olurdu.

"Sisi gâvurdur, bazı Hristiyanlar ise gâvur değildir" diyerek gâvur kavramının içini boşaltmaya, kavram dünyamızı tahrif etmeye girişeceğine, "Sisi zalimdir" demeli, meseleyi doğru bir zeminde ve doğru bir kavramla izah etmeliydi.

(Doğal olarak, **tekfir** konusunda hassasiyet sergilemeyi marifet bilen ilahiyatçı ***Yeni Şafak*** yazarları, bu tekfirci üslup karşısında dut yemiş bülbül ya da süt dökmüş kedi rolü oynadılar.)

*

Avazeyi bu aleme Davud gibi değil Bel'am gibi, Karun gibi. Haman gibi salan bu zamane zevzeklerinin yaptığı şey (Allahu Teala'nın kelamı ***Kur'an***'daki tabirle) "**kelimeleri, yerlerine konulduktan sonra tahrif etmek**"ti (yuharrifûne'l-kelime min ba'di mevâdı'ıhî):

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لاَ يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُواْ آمَنَّا بِأَفْوَاهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ هِادُواْ سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّاعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِن بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَّمْ تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُواْ وَمَن يُرِدِ اللّهُ فِتْنَتَهُ فَلَن تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللّهِ شَيْئًا أُوْلَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللّهُ أَن يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

Ey peygamber, kalpleriyle inanmadıkları halde ağızlariyle «İnandık» diyen (münafık)larla Yahudilerden o küfr içinde (alabildiğine) koşuşanlar seni mahzun etmesin. **Onlar, durmadan yalan dinleyen**, senin huzuruna gelmeyen diğer bir kavm hesabına **casusluk eden** (kimse)lerdir. **Kelimeleri (Allah tarafından) yerlerine konuldukdan sonra (tutub) bir tarafa atarlar onlar,** «Eğer size şu (fetva) verilirse onu alın, şayet o verilmezse onu (kabul etmekten) çekinin» derler, Allah kimin sapıklığını irâde ederse artık sen Allah'ın ona âid (meşiyyetini) önlemiye hiç bir vech ile muktedir olamazsın. Onlar öyle kimselerdir ki Allah, kalblerini temizlemek dilememişdir. Dünyâda hor ve hakıyr olmak onların hakkıdır. Âhirette de onlara pek büyük bir azâb vardır. (Çantay meali, Maide, 5/41)

Ey Resûl! Kalpleri iman etmediği halde ağızlarıyle «inandık» diyen kimselerden ve yahudilerden küfür içinde koşuşanlar(ın hali) seni üzmesin. Onlar durmadan **yalana kulak verirler,** ve sana gelmeyen (bazı) kimselere kulak verirler; **kelimeleri yerlerinden kaydırıp değiştirirler**. «Eğer size şu verilirse hemen alın, o verilmezse sakının!» derler. Allah bir kimseyi şaşkınlığa (fitneye) düşürmek isterse, sen Allah'a karşı, onun lehine hiçbir şey yapamazsın. Onlar, Allah'ın kalplerini temizlemek istemediği kimselerdir. Onlar için dünyada rezillik vardır ve ahirette onlara mahsus büyük bir azap vardır. (Diyanet Vakfı meali, Maide, 5/41)

*

Aynı (**kinini din haline getiren**, sevgisi ve buğzu/kini dinden kaynaklanmayan, "din bağımsız" olan) bu "düşman merkezli" bakış açısını ***Yeni Şafak***'ın bir başka yazarı, Prof. Faruk Beşer de bir yazısına taşımıştı:

Derler ki, İmam Şafii'ye, ***fitne zamanı*** *haktan yana olanları nasıl tanıyabiliriz* diye sormuşlar. ***Düşman oklarını takip edin****, onlar size hak ehlinin kim olduğunu gösterir* demiş.

İmam Şafiî rh. a. gibi deha sahibi bir müçtehidin yukarıdaki aptalca sözü söylemiş olması mümkün değildir.

Söylemiş olduğunu varsaysak bile, bunu **genel bir kaide** olarak değil, spesifik/belirli bir olay için, sadece mahalline masruf olmak üzere söylemiş olabilir.

*

Hak ehlini belirlemede ölçü, dostun ya da düşmanın attığı okun yönü olamaz.

Bir defa bu ölçüt, düşmanın biliniyor olması **varsayımı** üzerine kurulu.

Düşman biliniyorsa, zaten saflar belli demektir, artık ok atmalarını beklemek **ahmaklık** olur.

İkincisi, proaktif ya da aksiyoner bir bakış açısına sahip değilsen, sende inisiyatif diye birşey yoksa, zihniyet ve amel açısından **düşmanın stratejisine bağımlı** isen, kolaylıkla aldatılır ve yanlış yöne sevkedilirsin.

Düşman, senin mantığını (daha doğrusu mantıksızlığını) biliyorsa, kafanı karıştırmak için hiç olmadık yönlere **ok atabilir**. Ve sen, gidip körlemesine birilerinin hak ehli diye eteğine yapışabilirsin.

Bu yüzden, **fasığın/düşmanın haberini araştıracak**, içyüzünü anlamaya çalışacaksın, gösterdiği hedefi hemen hak ya da batıl ehli kabul etmeyeceksin.

*

Bu noktada ölçü, **Hz. Ali** r.a.'in sözüdür: ***Lâ ta'rifi'l-hakka bi'r-ricâli, i'rifi'l-hakka, ta'rif ehlehû.***

Hakkı, ister dost, ister düşman olsunlar, insanlarla tanımayacaksın. Önce hakkı bileceksin. Hakkı bildiğin zaman, ehlini de bilirsin.

Cemel Vakasını, Hz. Ali ile Hz. Ayşe (ve Zübeyr bin Avvam ile Talha bin Ubeydullah r. a.) ihtilafını düşünelim. Bu fitnede **hak ehli**nin kim olduğunu gösterecek "**düşman oku**" nerededir?

*

Faruk Beşer gibi zamane hocalarının hak-batıl kıstasları da zaman ve zemine göre değişiyor.

Seyyar.. Oynak..

Bir bakıyorsunuz "**düşman oku**" edebiyatı yapıyorlar, bir bakıyorsunuz, **Fethullah Gülen** gibi taa başından itibaren **gizli servis yönlendirmesiyle** hareket etmiş bulunan sözde gönül ehli hoşgörücüleri destekliyorlar.

*"Ya hu **düşmanın attığı felaket okları Siyasal İslam**'ın üzerine yağmur gibi yağıyor, Fethullah gibi ılımlıların ise hem yerel hem de küresel düzeyde önü açılıyor"* demiyorlar.

İslam devleti retoriğini/söylemini terk etmeyen, **Erdoğan**'ın taa Mısır ve Tunus'a kadar yaymaya çalıştığı "**Şeriat'i boşverin, en iyisi laiklik**" retoriğine (sükut ikrardan gelir fehvasınca) dolaylı destek vermeyen müslümanlara gelince ise standartları hemen değişiyor.

Düşman okunu unutup "**Marjinal**leri boşverelim" türküsünü çığırmaya başlıyorlar.

Ve onlara, fırsat buldukları her an, delilsiz, senetsiz sepetsiz olarak, **"yabancı istihbarat servislerinin oyuncağı olma" gibi** İblis'in bile parmak ısırarak izleyeceği alçakça ithamlarda bulunabiliyorlar.

Düşmanın okları edebiyatı yapmalarını geçtik, düşmandan önce ok atıyorlar.

Attıklarına şahit olduk.

*

Muhataplarını hikmete aykırı, fevrî, aceleci davranmakla vs. suçlasalar, sözlerini bir dereceye kadar anlayışla karşılamak mümkün olacaktı.

Öyle yapmıyor, maskeli bir **gizli servis / istihbarat görevlisi** gibi konuşuyor ve hassasiyet sergiliyorlar. Hareket noktaları **dinî** duyarlılık olmaktan çıkıyor, **laik** devlet görevliliği haline geliyor.

Muhataplarının böyle bir dış bağlantısı bulunduğunu onlara yerli istihbaratçılar **söyletmiyorsa**, yani onların sivil sözcülüğünü üstlenmiyorlarsa, hangi somut/müşahhas bilgiye dayanarak böyle konuşabiliyorlar? Konuşabildiler?

Sonra, böyle dış bağlantı iddialarında doğruluk payı bulunsa bile, herkes için geçerli olamaz.

Dahası, dış bağlantı durumu önemsedikleri kimi siyasetçiler için de geçmişte dile getirildi, cemaziyelevvelleri biliniyor.. Ayrıntılarına girmeyelim. Eğer bakış açınız buysa, aynı gerekçeyle mevcut siyasetçilere de tepki göstermeniz gerekir.

Dahası, sahnede İsrail'le kanlı bıçaklı gibi görüntü verilirken sahne gerisinde gizli anlaşmalar yapıldığı, devletin istihbaratının "gâvur"la "al gülüm ver gülüm" türünden birtakım işler çeviregeldiği biliniyor.

CHP milletvekili Muharrem İnce, 2014 yılı Temmuz'unda TBMM kürsüsünde şunları söylemişti:

> Şimdi, ben sizlere izninizle bir şey okumak istiyorum. Bunlar benim görüşlerim değil, bunlar Cumhuriyet Halk Partili bir milletvekilinin görüşleri de değil. Bakın, ne diyor birisi:
>
> "**İsrail en büyük zaferini AKP sayesinde kazandı.** Birleşmiş Milletlerin Uluslararası Atom Enerjisi Kurumunda İsrail'in nükleer kapasitesi var mı,

yok mu oylamasında Türk delegasyonu çekimser kaldı. Geçtiğimiz sene 2010 Mayısında da Türkiye İsrail'in OECD üyeliğini onayladı, veto ettiğimiz takdirde üye olması mümkün değildi. Daha önce bir çok ülke veto etmişti. Otel lobisinde değil, Birleşmiş Milletlerde, OECD salonlarında 'one minute' demek marifettir. Sayın Başbakanın kalbi Ali diyor, dili Muaviye söylüyor."

Bunu söyleyen HAS Parti Genel Başkanı şu anda da AKP Genel Başkan Yardımcısı **Numan Kurtulmuş**. Bunu ben söylemiyorum, kendisi söylüyor. Bunu önce Genel Başkan Yardımcınıza gidip bir sormanız gerekir.

Sayın milletvekilleri, sizlere bazı sorularım olacak. Suçlamıyorum, bu sorularımın cevabını siz de Sayın Davutoğlu'na gidin, sorun.

1) İsrail'in NATO tatbikatlarına vetosunu hangi Hükûmet kaldırdı?

İsterseniz seçenek koyayım: A) CHP Hükûmeti. B) AKP Hükûmeti.

2) OECD üyeliğine vetoyu kim kaldırdı, hangi Hükûmet kaldırdı?

3) "Tepkim İsrail Devlet Başkanına değil, moderatöredir." kim dedi?

4) Danimarka'da uçaktan indiğinde, İsrail daha özür dilemeden **"Siyonizm konusunda yanlış anlaşıldım."** kim dedi?

5) Mavi Marmara baskınında yurttaşlarımız yaşamını yitirirken, üç şartımız vardı; özür dilenecek, tazminat ödenecek ve Gazze'ye abluka kalkacaktı. Şimdi bunlardan tazminatı, ailelerle ilgili bir sıkıntı çıktı, onlar kabul etmedi. Peki, bu özür nasıl dilendi? Obama'nın yanından telefonla aranıyor, özür dileniyor. Bu ses kaydını duyan var mı? Bu özrü gören var mı? Bu nasıl bir özürdür? Dünya diplomasi tarihinde böyle bir özür var mı?

6) "İsrail'de nükleer silah var mı?" diye yapılan oylamada çekimser hangi ülke kaldı? Çekimser kalan ülkenin Başbakanı kimdi?

7) Amerika Birleşik Devletleri'nde Yahudi lobilerinden dünyadaki tek Müslüman, Davut Yıldızı'nı alan kim? Davut Yıldızı'nı alan dünyadaki tek Müslüman kim?

8) 13 Şubat 2009'da Genel Başkan Yardımcınız Hüseyin Çelik imzasıyla bütün okullara -60 bin okula- bir genelge gönderildi. Millî Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik imzasıyla gönderilen genelgede **"İsrail mallarını boykot etmeyin." dendi mi?**

9) Suriye sınırındaki o mayınlı arazileri -22'nci Dönemden milletvekilleri var, o dönemde milletvekilliği yapan bir arkadaşınız olarak söylüyorum- İsrailli firmalara vereceksiniz dediğimizde, bu kürsüye gelip: **"Sizi gidi Yahudi düşmanları." diye bize parmak sallayan milletvekilleri kimlerdi?**

10) Kürecik kimi koruyor? Kürecik İsrail'e hizmet ediyor mu? Bunun bilgisini verin.

Türkiye Cumhuriyeti'nin 1948'den beri bir Filistin politikası vardı. ANAP'ın olması, Doğru Yolun olması, CHP'nin olması, MHP'nin olması, Adalet Partisinin olması, başka partilerin olması Türkiye'nin Filistin politikasını değiştirmiyordu. Ne yazık ki Türkiye'nin bu Filistin politikasını yerle bir ettiniz.

11) İsrail, Suriye uçaklarını vurmak için Türkiye hava sahasını kullandı mı?

12) Türkiye, **İsrail uçaklarına yakıt** sağlayan bir ülke midir?

13) Filistin'i destekleyen bir Suriye vardı. Orta Doğu'da dengeler böyle kuruluyordu. Suriye, Filistin'i destekleyen bir ülkeydi. Kendi derdine düşmüş bir Suriye'yi siz oluşturdunuz. Kendi derdine düşmüş bir Suriye oluşunca, tabii ki, Filistin'e destek veren bir Suriye olmadığı için sıkıntılarımızın büyük çoğunluğu da bundan kaynaklanıyor.

3 tane dost kaldı: Barzani, Bağdadi ve Katar Emiri ne yazık ki.

14) Türkiye Cumhuriyeti'nin onuru kırıldı. **İsrail'de büyükelçi oturma düzeninde** aşağılanarak, koltuğu daha düşük yapılarak, bir başka diplomatik böyle bir olay hatırlıyor musunuz?

Yine, size, kronolojik bir açıklama yapayım. Bunları kim söyledi?

23 Mart 2013: "Nisan'da Gazze'ye gideceğim."

14 Nisan 2013: "Tarih kesinleşti. Mayıs sonu gibi Gazze'ye gideceğim."

21 Nisan 2013: ABD Dışişleri Bakanı Kerry "Erdoğan'a Gazze'ye gitme." dedim.

14 Mayıs 2013: "Kerry'nin demeci hiç şık değil, Haziranda Gazze'ye gideceğim." 18 Mayıs 2013: "Haziranda Gazze'deyim." Aylardan temmuz. Bu sözler kime aittir? Seçenek istiyorsanız size bu seçenekleri de veririm.

Az önce Grup Başkan Vekili Sayın Ahmet Aydın, Sayın Tanju Özcan konuşurken "**Gizli anlaşmalar yapıp yapmadığımızı nereden biliyorsunuz**?" dediniz. Bakın, ben verdiğim bir soru önergesine Sayın **Ahmet Davutoğlu** imzasıyla verilen cevabı okuyorum, devletin resmî belgesi:

"Bölgedeki ve dünyadaki birçok ülkeyle olduğu gibi, İsrail ve ülkemiz arasında da çeşitli anlaşmalar akdedilmiştir. Diğer ülke ve uluslararası

kuruluşlarla olduğu üzere, İsrail'le de siyasi, ticari, kültürel ve askerî olmak üzere çok yönlü ilişkilerimiz karşılıklı imzalanan bu anlaşmalar çerçevesinde yürütülmektedir. İkili ve çok taraflı ilişkilerin geliştirilmesini amaçlayan bu anlaşmaların üçüncü ülkeleri hedef alan bir yönü bulunmamaktadır. Bununla birlikte, söz konusu ***anlaşmalardan bazıları, hizmetin gereği dolayısıyla, gizli olup*** *bunlar dışındakiler* ***Resmî Gazete****'de yayımlanmaktadır."* …

AHMET AYDIN (Adıyaman) – Tarih ne?

SALİH KOCA (Eskişehir) – Tarih kaç?

MUHARREM İNCE (Devamla) – Tarihi de söyleyeyim: 9 Kasım 2009, soru önergesinin tarihi. … işte, ben de size, sizin **İsrail'le gizli anlaşmalar yaptığınızı** Dışişleri Bakanı Sayın Davutoğlu'nun imzasıyla… "Biz yaptık." diyor. "Gizli olanlar, ***Resmî Gazete***'de yayımlanamayanlar, onlar ayrı ama ***Resmî Gazete***'de yayımlananlar da var." diyor. Demek ki **İsrail'le de gizli anlaşmalar yapmışsınız.**

*

Önemli olan, düşman bilinen bir kitleye her halükârda zıt ve aykırı bir konumda olmak değil, her zaman ve mekânda geçerli olan, yani evrensellik taşıyan **doğru ilkelere (hak ve hakikate) göre** hareket edebilmektir.

Aksiyoner olmanın da ötesinde proaktif olmak, reaksiyoner olmamak işte budur.

Doğruya doğru, eğriye eğri diyebilmektir.

REJİMPERESTSEN, DİNÎ DUYGULARI KULLANMAK MÜBAH

Kötü insanların özelliklerinden biri, insanların **iyi** duygularını ve iyiliğe olan meyillerini **istismar** etmeleridir.

Bu yüzden, çok sık ve yoğun biçimde **iyilik edebiyatı** yaparlar.

Dalkavukluğun adını büyüklere saygı, *küçüklerin zayıflıklarını* istismarı ilgi ve şefkat, yüzsüzlüğü vefa, ***maddî manevî cinayet ve suçlara ortak olup* zımnî onay ve destek vermeyi mahremiyete hürmet** gibi göstermeyi, velhasıl her olumsuz tavır ve huyu bir meziyet maskesi ile kamufle etmeyi çok iyi bilirler.

Mesela, adam "**derinlerin rızası"** için çalışır, fakat size "**Allah rızası**" edebiyatı yapar.

Merhum **Ali Ulvi Kurucu**, Ezher'den arkadaşı Mustafa Runyun'un milletvekili oluş hikâyesini şöyle anlatır: MSP'nin Konya'da önünü kesmek isteyen **Demirel**, Runyun'un Konyalılar nezdindeki itibarından yararlanmak için ona adaylık teklifi yapar ve şöyle der: "**Bunu Allah rızası için yapmalısın. Hizmetten kaçarsan vebalde kalırsın."**

Aslında Demirel'in derdi ne Allahu Teala'nın rızasıdır, ne de Runyun'u vebalden kurtarmaktır.

Kendi siyasî hesapları, çıkarı için **Allah rızası ve vebal edebiyatı** yapmaktadır.

Dinî kavramları **istismar** etmektedir.

*

Böylesi samimiyetsiz ve riyakâr tiplerden bize de gelip “Sen Allah rızası için yazıyorsun vs.” diyerek söze başlayan, bu övgülerle bizi minnet altında bırakarak yönlendirmek, manipüle etmek isteyenler olmadı değil.

Onlara şunu söyledik: “Benim ne için yazdığım beni ilgilendirir. Sen **niyet**imle değil, yaptığım şeyin, yazdıklarımın Şeriat’e uygun olup olmadığıyla, doğru olup olmadığıyla ilgilenmelisin. Yazdıklarım **doğru mu, yanlış mı**, sen ancak bu konuda hüküm verebilirsin.”

Aslında, böyleleri çok ağır hakaretleri hak ediyorlar. Fakat, söylenmiyor, söylemek olmuyor.

Anlayana sivrisinek saz kabilinden bu kadarını söyleyip geçmek gerekiyor.

KADİR MISIROĞLU DİNCİLİK KARŞITI REJİMİN DİNDARLIĞINI ANLATIYOR

Allahu Teala taksiratını affetsin, merhum Mısıroğlu inandığı doğruları söylemekten çekinmeyen mert bir müslümandı.

Menfaat için salağa da yatmıyordu.

Bir kitabında şunu söylüyor:

> … Gerçekten bu zamanda ferdî hürriyetlerde -nisbî- bir iyileşme görülmekte ise de, **İslam'ı dava etmek** bakımından durum, bunun aksinedir.
>
> (Kadir Mısıroğlu, ***Gurbet İçinde Gurbet***, İstanbul: Sebil Y., 2004, s. 26)

Misal, Diyanet, hutbelerde Casiye Suresi'nin 18'inci ayetini asla okutamaz.. Şeriat'ten bahsedemez.. Bir siyasetçi asla Şeriatçı olduğunu söyleyemez..

*

Aynı kitapta şu satırlar da yer alıyor:

> … hariciye [Dışişleri Bakanlığı] mensuplarının dine karşı olan hissiyatları hakkında diğer bazı fikirler serdedildikten sonra misafirlerim birer birer ayrıldılar. Onların sonuncusu kapıdan çıkmak üzereydi ki, içeriye bir grup **Batı Trakyalı** insan girdi….
>
> – Biz nereden geliyoruz, biliyor musunuz? dediler.
>
> – Nereden? dedim.
>
> – Frankfurt Türk Konsolosluğu'ndan!…

Hayretle sordum:

– Siz **Yunan vatandaşı** değil misiniz? Türk Konsolosluğu'nda ne işiniz var? Yoksa vize alıp Türkiye'ye gitmek mi istiyorsunuz?

– "Hayır!" dediler. "Bizi **ifadelerimizi almak için** oraya çağırdılar."

– Allah Allah! Onların sizin ifadenizi almaya ne hakları var?! deyince anlattılar:

– Önce şunu söyleyelim, bize yöneltilen ithamlardan [suçlamalardan] biri de "Siz **vatan haini Kadir Mısıroğlu** ile görüşüyormuşsunuz…." idi. … biz şurada, Frankfurt'a 30 km mesafede Kelsterbach'daki bir iplik fabrikasında çalışmaktayız. Burada yüzden fazla Batı Trakyalı bir topluluk oluşunca, **fabrikanın da desteğiyle bir dernek** kurduk. Derneğin bir köşesini **mescid** yaptık. … [Bizden Almanya'ya] İlk gelenler bizim gibi medresede okumuş insanlardı. … Sonraları yavaş yavaş [Türkiye'nin açtırdığı, öğretmen gönderdiği, Türkiye'nin laik-Kemalist kafasına göre eğittiği] Celal Bayar Lisesi'ni bitiren gençlerimiz gelmeye başladı. … Bunlar zamanla çoğalınca bir kongre zamanı gizlice ittifak edip derneğin idaresini elimizden aldır. Aldıktan sonra da orada "Batı Trakyalılar Tanışma Çayı" diye bir gece tertip ettiler. Adına bakarak biz bu toplantının nezih birşey olduğunu zannettik. Lakin oraya gittiğimizde baktık ki, bizim **mescidimizi lağvetmişler [**Aklı kimlerden aldıklarını tahmin etmek zor değil], onu salona katmışlar ve bizim namaz kıldığımız yerde **dans** ediyorlar. Masalarda ise, **içki şişeleri** gördük. Tabii bu hale isyan ettik ["Son kale Türkiye"nin konsolosluğuna çağırılmayı hak etmişler]. Onlar kavga dövüş bizi oradan çıkardılar. Lakin çıkarmakla kalmayarak Konsolosluğa şikayet ettiler [Şikayet etme aklını kimlerin vermiş olduğunu tahmin etmek de zor değil]. Konsolos bizi davet edince gitmemezlik edemezdik. Çünkü birçoğumuzun Türkiye'de akrabası var.

Hatta bazılarının, ne olur ne olmaz diyerek, tapusu o akrabaların üzerine olmak üzere satın alınmış evleri var. … Bundan dolayıdır ki davete icabet ettik. Adam bize "Hakkınızda şikayet var" diyerek söze başladı ve neler söyledi neler! Biz **şeriatçı, hilafetçi**ymişiz. Laiklik karşıtı ve M. Kemal Paşa düşmanıymışız, **gerici**ymişiz…. Yukarıda da söylediğimiz gibi bir sual de sizinle alakalı: Siz vatan hainiymişsiniz ve biz sizinle nasıl olur da görüşür müşüz!

– Buna ne cevap verdiniz? diye sordum.

Dediler ki:

– Anavatandaki kardeşlerimiz arasında bizi tek müdafaa eden yazar odur. Bu sebeple kendisiyle görüşüyoruz **[**Ve de Yunan Konsolosluğu hesap sormuyor, onlar yerine Türk Konsolosluğu vazife yapıyor]. …

– Peki diğer suallere ne cevap verdiniz?

– … konsolos dedi ki: "… Cuma namazı cemaatle kılınır, onu nerede kılıyorsunuz?" Dedik ki: "Şurada Hamidiye Camii var. … orada kılarız." Cevap verdi: "… İddia ettiğiniz gibi Türkiye'ye bağlı olsaydınız, hiç olmazsa cumaları **bizim camide** kılardınız." Cevap verdik: "Konsolos Bey, Konsoloslukta da cami mi var, öyleyse bundan sonra burada kılarız!" [Dedi ki:] "Ne Konsolosluğu, ne camisi!.. Bilmiyor musunuz, şurada, Bahnhof (ana tren istasyonu) civarında, Diyanet'in açtığı Merkez Camii var. **Onu biz idare ediyoruz.**" … bizi kovarcasına şu sözleri ve söyledi ve hadi gidin makamında ayağa kalktı: "İleride sakın vize almak için buraya yolunuz düşmesin! Size vize vermem."

*

1960'lı yıllarda müslümanlar devletçe kaale alınmayacak bir durumdaydılar. Aradan geçen zaman zarfında bunların şuurlanmalarıyla

hesaba katılmaları zarureti doğmuş ve onların devletle barıştırılması yoluna gidilmesi yerine, misalimizde olduğu gibi **kullanılması** düşüncesi revaç bulmuştur.

Bu tutum [Almanya gibi] Batı ülkelerinde daha büyük bir ehemmiyet arz ediyordu. Zira o zaman dövizin resmî kuru ile fiilî durum [serbest piyasada gerçekleşen yasak bozdurmalardaki karşılığı] arasında fark vardı. Bundan dolayı işçilerin dövizlerini [yabancı paralarını] resmî yoldan [ve dolayısıyla resmî kura göre ucuza] göndermelerini teşvik ihtiyacı belirmişti. Bunun için Diyanet güdümündeki camiler kullanılıyordu. **[**Tek neden bu değildi.. Yakın zamanlarda Fransa Devlet Başkanı Macron'un dile getirdiği **Fransa İslamı** gibi devlet kontrolünde bir **Türk İslamı**'nı "tebliğ" etmek gerekiyordu. Macron'dan önce Almanlar da bir Almanya İslamı'ndan söz etmiş durumdaydılar. Çinliler de böyle birşey söylediler.]

Diğer yandan Ermeniler konsolosluk mensuplarına karşı suikastler tertip ettiklerinden, Batı'daki Türk azınlığının desteğine ihtiyaç belirmişti. Bazı konsolosluk mensuplarının Ermeni suikastleri sebebiyle açılmış olan **davalarda mahkemelere "samiîn" (dinleyici) sıfatı ile katılarak mahkemeler üzerinde demokratik bir baskı oluşturmayı** temin etmek üzere cami cami dolaştıklarına şahit olmuşumdur.

(***A.g.e.***, s. 47-51)

*

Msıroğlu, bir başka kitabında ise şunları söylüyor:

İslamiyet'le kemalizmi veya -daha emin bir tabirle söylemek gerekirse- batıcılığı te'lif etmeye [uzlaştırmaya] çalışmak, muazzez İslam Davası'na [İslam Davetine/Çağrısına] yapılabilecek **kötülüklerin en büyüğü**dür!.

> Bu **ihanet veya sapıklığın** geçmişine ait tafsilet pek uzun ise de burada özün özü bir hulasa ile iktifa etmek istiyorum.
>
> Millî Mücadele'nin başlangıcında M. Kemal Paşa, tamamen dinî heyecanı kullanmış ve din adamlarını yanında göstermişti. Bilahare zafer müyesser olup da İnkılaplar Devri başlayınca, tamamı İslam'ın özüne aykırı olan içtimaî [toplumsal] değişiklikler için, önceleri, "bunların, nisbî bir te'vil yolu ile dinle te'lifi [aslında İslam'ın özüne uygunmuş gibi gösterme] çareleri aranmış (Hilafet'in ilgasında olduğu gibi), fakat, sonraları bundan vazgeçilmiştir. … *[Yine de tümden vazgeçildiği söylenemez..]*
>
> Bunun [dine referanstan vazgeçilmesinin] sebebi, Türk-Yunan Harbi'nin ölçüsüz bir surette mübağalandırılması [abartılması] idi.

Burada, merhum Mısıroğlu'nun lafını bölelim.

Söz konusu savaş da, Atatürk de; insan zekâsını küçümseme anlamına gelecek şekilde müthiş abartılmıştır.

Oysa, Atatürk liderliğinde savaşılarak kurtarılan toprak, Ege Bölgesi gibi görece küçük bir alandan ibarettir.

Antep, Maraş ve Urfa'yı, halkın kendisi kurtarmıştır.

İstanbul da İngilizler'den, savaş söz konusu olmadan devralınmıştır (Perde arkasında ne gibi pazarlıklar yapıldığı konusunda rivayetler muhtelif).

Üstelik Atatürk, Mustafa Kemal Paşa namı ile bir **Osmanlı paşası** olarak ortaya çıkmış, Osmanlı'nın Anadolu'daki hazır askerî, mülkî ve sosyal **mirası** üzerine konmuştu.

Mesela, Peygamber Efendimiz s.a.s. gibi sıfırdan bir hareket inşa etmiş değildi.

Yahut, bir Büyük İskender gibi cihan fatihi değildi. Doğal olarak, Cengiz ve Timur gibi de değildir.

Ege Bölgesi nerde, İskender'in işgal ettiği muazzam topraklar nerde!

Evet, Atatürk, çok fazla abartılmış, bunun sonucunda bazıları onu, geçmişte **firavunların abartılmasına benzer** şekilde ilahlaştırmışlar, put haline getirmişlerdir.

Merhum Mısıroğlu'nun sözlerine dönelim:

> Bu suretle [mübalağa/abartı ile] M. Kemal'e münakaşa edilemez bir otorite kazandırılmış, o da, giriştiği inkılapları İslam'la te'lif etmek ve dolayısıyla halkın desteğini almak ihtiyacından nefsini beri hissetmiştir. Eğer böyle yapılmasaydı gulat-ı şia (aşırı şia) gibi sapık bir İslamî (!) anlayış vücud bulur ve bunun bertaraf edilmesi imkânsız olurdu.
>
> [27 Mayıs 1960 Darbesi'nden sonra] … Devlet Planlama Teşkilatı doğmuştu. Bir kısım planlamacı ile bazı askerî şahısların teşkil eyledikleri koordinasyon hey'eti günün birinde bu meseleye el atmış ve tehlikede olan [olduğunu düşündükleri] kemalist rejimi koruyup ayakta tutabilmek çareleri aranmıştır. Mahud rejim için iki uç, aşırı sağ ve aşırı sol "tehlikeli iki hasım" olarak tespit edilmiştir. Bunların [rejime] husumetlerini bertaraf için **kemalistleştirilmeleri düşünülmüş** ve fiiliyata geçilmiştir.
>
> Aşırı sol cephede, hem kemalist ve hem de komünist veya solcu tipler icat olunmuştur. Uğur Mumcu, İlhan Selçuk ve … Ecevit gibi şahsiyetlerle … başlatılan bu harekete mukabil İslamî cephede **Diyanet İşleri Teşkilatı**'nın kullanılması düşünülmüştür.

Burada da yine bir parantez açalım.

Kullanılan sadece Diyanet değildir..

Aynı zamanda bütün İslamî cemaatlere/tarikatlara/gruplara sızılarak onların yönetimlerinin zaman içinde devletin kontrolü altına alınması için çalışılmış, yerine göre bazı kişiler "ısmarlama icazet" alınarak tarikat şeyhi bile yapılmıştır.

Merhumun sözlerine dönelim:

> Diyanet'in dini rejim ile te'lif etmeye alet edilişinin bir de Avrupa [Almanya, Hollanda, Fransa vs., hatta Avustralya] cephesi vardır ki, tafsilatı böyle bir dipnota sığmaz.
>
> Netice olarak, batıcı kemalist rejimi kurtarmak için onu dinle bağdaştırmak yolunda yürüyen ve şap ile şekeri karıştırarak Müslümanları aldatmak gayesi güdenlerin kafilesine son zamanlarda renkli bir sima daha katılmıştır: **Fethullah Gülen**!..

Merhumun lafını tekrar böleceğiz.

Merhumun kitabının yayınlandığı tarih, **1995**..

Yani, 17-25 Aralık meselesinin ortaya çıkmasından 18 yıl öncesi..

Fethullah Gülen şu anda rejim tarafından **şeytan** ilan edilmiş bulunuyor. 1995 yılında ise, devlet tarafından desteklenen bir "**hocaefendi hazretleri**" idi..

Şurası açık ki, Fethullah'ın 1995'teki söylemleri ile şu anki söylemleri arasında kayda değer, irabda mahalli olan hiçbir fark yok.. Aynı Fethullah..

Fark şurada: Eski Fethullah, Kemalistliğin/Atatürkçülüğün kıblesi Batı'ya **Atatürkçü devlet üzerinden biatlı**ydı, yani ağaya, kâhya üzerinden uşaklık yapıyordu.

Fakat sonradan Fethullah, Batı'nın şımartması ile kâhyayı tanımamaya, ağayla doğrudan iş tutmaya başladı.

Kâhya buna fena bozuldu, **“Yerli-milli kal, ciğerimi ye!”** babından nasihatler etti, fakat kâr etmedi.

Bunun üzerine Fethullah’ın **“yerli-milli hocaefendi hazretleri” apoleti** sökülerek alnına şeytan damgası vuruldu.

Yoksa, başlangıç itibariyle Diyanet ile Fethullah, **aynı** madalyonun iki yüzünden ibaretti.

Tekrar kitaba dönebiliriz:

> Kendi zehabınca, artık yıkılamaz bir noktaya ulaştıktan sonra, yüzündeki maskeyi atarak, artistler ve birtakım dinsizlerle **iftar (!..) sofraları**nda arz-ı endam etmekten, aduvvullah ve aduvv-ı Resulullahlığı [Allah c. c. düşmanlığı ve Peygamber s.a.s. düşmanlığı] müttefekun aleyh olan [herkesçe kabul edilen] bazı eşhasın [şahısların] **dahiliğini ilana** kadar yapmadık maskaralık bırakmayan bu “Sümükşov Kahramanı”nın şu ihanet istikametindeki faaliyetlerinin layıkı ile anlaşılabilmesi, meselenin kitap hacminde ele alınmasını icab ettirecek bir genişliktedir.
>
> Böyle bir dipnot vesilesi ile ancak ismen temas imkânını bulabildiğimiz bu **“İslam’a karşı manevra”**nın geç kalmış bir taktik olduğunu söylemekle iktifa edelim [yetinelim]. Eğer bu kemalist rejim ve onun hempalarına perestişkârlık bilfarz, kırk sene evvel olaydı, failini Ahiret’te berbad etmesine mukabil Dünya’da abad (!..) ederdi. Şu geç kalma keyfiyetinden dolayı bu defa onun Ahiret’ini de, Dünya’sını da berbad edecektir! …
>
> “Sümükşov Kahramanı”nın bizi bu hükme zorlayan söz ve hareketlerini tek tek tadad etmek lüzumunu hissetmiyoruz. Zira bunlar, bütün milletin önünde vâki olmuştur. Kitap hacimli bir mevzudan bu kadarcık bir açıklama [yapılması] da şu iki sebepten doğmuştur:

1- Ortaya attığı … görüşleri, millet önünde münakaşa etmek hususundaki teklifimizi kabule cüret edememiş olması.

2- Arkasından giden onbinlerce müslüman genci ikaz!

Şüphesiz [rejimperest] İslam dışı güçler, bu **ihanet zincir**ine daima yeni halkalar ekleyeceklerdir! Lâkin, ne yaparlarsa yapsınlar **bir F. Gülen değil bin F. Gülen** bulup kendilerine destekçi kılsalar da yıkılmaktan kurtulamayacaklardır.

(Kadir Mısıroğlu, ***Geçmiş Günü Elerken -II-***, İstanbul: Sebil Y., 1995, s. 74-76)

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) ZULME MEŞRUİYET KAZANDIRMAK

Millî Gazete yazarı Mahmut Toptaş'ın "Biz, ne isek o'yuz" başlıklı yazısının son cümleleri şöyle:

> Tarihler boyunca adil bir toplumun başına zalim bir yönetici gelmemiştir.
>
> Zalim bir toplumun başına da adil bir yönetici gelmemiştir.
>
> Biz, ne isek o'yuz.

Bu ifadelerin *"**Siz nasıl (kimseler) olursanız öyle yönetilirsiniz** (**كَمَا تَكُونُوا يُوَلَّى عَلَيْكُمْ**)"* şeklindeki hadîsten hareketle söylendiği anlaşılıyor.

Ancak, Mahmut Toptaş'ın yaptığı çıkarım aslında mesnetsiz.

Çünkü, hadîste, *"Siz nasıl kimseler olursanız başınıza **öyle kimseler gelir**"* denilmiyor.

Tarihler boyunca zalim bir toplumun başına adil bir yönetici gelmemiştir diye birşey yok. Bir sürü mucize görmüş olan İsrailoğulları, **Hz. Musa** a. s. aralarından kısa bir süre için ayrıldığında hemen **buzağı**ya tapabilmişler, onlara **Hz. Harun** a.s. engel olamamıştı.

Bundan daha büyük bir zalimlik olabilir mi?!

Hz. Musa ile Hz. Harun'dan daha adil yöneticileri nereden bulacaksın?!

Demek ki, zalim bir toplumun başına da adil yöneticiler gelebiliyormuş.

*

Fetva.net'te söz konusu hadîsle ilgili birtakım bilgiler yer alıyor:

Birincisi bu hadîs, temel hadîs kaynaklarında yer almıyor, tâlî kaynaklarda geçiyor.

İkincisi, Şevkânî, bu rivayetin senedinde **hadis uyduran** biri olduğunu ve ayrıca **senette kopukluk** olduğunu belirterek rivayetin **zayıf**lığına işaret etmiş. (Şevkanî, ***Fevâidu'l-Mecmûa,*** s. 210, hadis no: 624)

Yine Beyhakî de ***Şuabu'l-İman*** adlı eserinde hadisin ravilerinden olan Yahya b. Hişâm'ın hadis uyduran kişiler arasında olduğunu zikretmiş.

Ayrıca **İbn Tâhir** de, hadisi Mübarek b. Fudâle'den rivayet eden kişinin "meçhul" olduğunu (kim ve nasıl biri olduğunun bilinmediğini) ve **Münavî**'nin de aynı değerlendirmede bulunduğunu ifade etmiş.

Bunlara ek olarak İbn Hacer el-Askalanî de ***el-Kâfi'ş-şâfî fî tahrîc-i ehâdîsi'l-Keşşâf*** adlı eserinde bu hadisin senedinde bulunan ravilerin Mübarek'e kadar olanlarının "meçhul" olduğunu söylemiş.

Fetva.net'te şöyle deniliyor: *"Sonuç olarak bu bilgiler ışığında hadise baktığımızda hadisin hem senet hem de metin açısından **zayıf** olduğu anlaşılmaktadır."*

Peygamber Efendimiz s.a.s.'in gerçekten böyle bir hadîsi/sözü varsa, bunu sanırım şöyle anlamak gerekiyor: Bir toplum iyi olursa, onlara yumuşak davranılır; sıkı bir şekilde takip edilmezler, tazir nevinden cezaları çoğaltılmaz, vergi gibi yükümlülükleri hafifletilir, mazeretleri ve özür beyanları dikkate alınır. Kötü bir topluma ise göz açtırılmaz, kusurları görmezden gelinmez.

*

Meselenin bir boyutu da şu: **İhbarî** olan (haber veren) ifadeler ile **inşaî** olan (hüküm bildiren) ifadeleri ayırmak gerekir.

“Siz nasıl (kimseler) olursanız öyle yönetilirsiniz (كَمَا تَكُونُوا يُوَلَّى عَلَيْكُمْ)” şeklindeki rivayetten hareketle önce “**Zalim kimselerseniz başınıza zalim yöneticiler gelir ve size zulmederler**” şeklinde bir sonuca varmak, ardından da ifadeyi ters yüz edip ondan **“Başınıza zalim yöneticiler geliyor ve size zulmediyorlarsa, bunun tek bir nedeni var, sizin zalim kimseler olmanız**” anlamını çıkarmak, ve böylece zalimlerin zulmüne dolaylı biçimde **meşruiyet ve yerindelik** üretmek, zalimlerin zulmünün vebalini bile mazlumlara yüklemek, ancak zalimlerin yardakçılarının yapabileceği bir çarpıtmadır.

Sözkonusu hadîs/söz gerçekten Peygamber Efendimiz s.a.s.’e aitse, bunu, “**Hem kendinizi, hem de yöneticilerinizi ıslah etmeye çalışın. Kendiniz zulmü terk edin, ve yöneticilerin zulmüne de engel olmaya gayret gösterin**” diye anlamak gerekir.

*

Mahmut Toptaş’ın derdinin üzüm yemek değil bağcı dövmek olduğu, yaptığı benzetmeden de anlaşılıyor:

> Her hangi bir spor dalında mağlup olduğumuzda galibe kızmanın, sövüp saymanın, bize hiçbir faydası yoktur.
>
> Bize faydası olan çalışmak, kuvvetlenmek, direnci artırmak ve o sporun tekniklerini bilip, uygulayıp, refleks haline getirmek bize fayda verir.
>
> Sövüp, hatalarını saymak bize fayda vermez.
>
> Rabbimiz buyurur:
>
> “İşte böyle yapmaları sebebi ile zalimlerin bir kısmını diğerinin üzerine musallat ederiz.” (En’am süresi ayet 6/129, Bak, Enfal 8/53).

*

Spor müsabakasında yenilen olmak ile zulmün mazlum ve mağduru olmanın ne alâkası var?

Eğer biraz kafası çalışsa (daha doğrusu dürüst olsa), böylesi bir "kıyas maa'l-fârık" madrabazlığı sergilemek yerine, düzgün bir mukayese yapar, spor müsabakasında **şike, doping ve hakem sahtekârlığı** yüzünden **hakkı yenen** (yani zulme uğrayan) yarışmacıyı örnek verirdi.

Bu şekilde hakkı yenen bir yarışmacı ne yapmalıdır?

Sadece çalışması, kuvvetlenmesi, direncini artırması ve yarıştığı sporun tekniklerini iyi öğrenip uygulaması, refleks haline getirmesi yeterli olur mu?

*

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> **"Başınıza gelen herhangi bir musibet kendi ellerinizle kazandıklarınız yüzündendir. Bununla beraber Allah yine de çoğunu affetmektedir."** (Şura, 42/30)

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde şu açıklamayı yapıyor:

> Başınıza ne musibet geldiyse kendi ellerinizin kazanması sebebiyledir. Bu hitap ve sesleniş günahkârlaradır. Çünkü sabır ile sevaba veya yüksek derecelere ulaştırılmak gibi diğer birtakım sebeplerle günahkâr olmayanların başlarına gelen musibetler de yok değildir. *"Andolsun sizi* ***biraz korku, biraz açlık biraz da mallardan, canlardan ve mahsullerden yana eksiltme ile imtihan*** *edeceğiz. Sabredenleri müjdele.***"** (Bakara, 2/155) …

Korkutulup tehdit edilen, öldürülen ya da öldürülmeye çalışılan, birtakım haksızlıklara maruz kalan insanlara yardımcı olamıyorsa bile Asr Suresi'nde tavsiye edildiği şekilde "hakkı ve sabrı" tavsiye etmesi gereken kişiler eğer zalimlerin zulmünü meşrulaştırmak için ayet ve hadîsleri şeytanca çarpıtıyorlarsa, onların o zalimlerden hiçbir farkı kalmamış demektir.

Bunlar, *haksızlık karşısında susan* "**dilsiz şeytan**" değil, zalimlerin vicdanlarını rahatlatan, yüreklerini serinletmeyi misyon edinmiş "haksızlık avukatı" "**dilbaz şeytan**" olmanın namzedidir.

SANKİ LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET DEĞİL DE, ASR-I SAADET'İN DEVLETİ

Millî Gazete yazarı Mahmut Toptaş, kantarın topuzunu iyiden iyiye kaçırdığı "Ufukta umut ışığı doğuyor" başlıklı yazısında şunları söylüyordu:

> Düşman ordularının tamamı gelmişler. Yılan gibi ülkenin her tarafından çepeçevre sarmışlar.
>
> Muhasara altındaki ülkenin münafıklarının korkudan gözleri kaymış, yürekleri ağızlarına gelmiş.
>
> Gerçekten iman sahibi olanlar da sarsıldıkça sarsılmışlar.
>
> Münafık tipler, sarsılmaz imana sahip müminlere, "Hani Allah size yardım edecekti, hani nerede, Allah sizi kandırıyor" diye bağırmışlar.
>
> Kendilerini tanıyanlara yönelik olarak kazanılamayacak bu harbe girmemelerini söyleyerek ülkesini savunmak isteyenleri teslim olmaya çağırıyorlardı.
>
> Sağlam Müslümanlara, "Bütün kâfirler birleşti, size karşı harp etmek için anlaştı ve çevreniz tamamen sarıldı" diye bağırdıklarında, o sağlam Müslümanlar sevinerek, "İşte Allah'ın bize vaat ettiği budur. Allah ve Resulü doğru söyler" dediler ve düşmanın çokluğu, onların imanını, Allah'a ve Resulüne olan teslimiyetlerini artırdı.
>
> Bu bahsettiğim savaş olmuştur ve Müslümanlar başarmıştır.
>
> Çanakkale'de, Mehmet Akif Ersoy merhumun:
>
> *"Eski dünya, yeni dünya, bütün akvâm-ı beşer,*

Kaynıyor kum gibi, tufan gibi, mahşer mahşer.

Yedi iklimi cihanın duruyor karşında,

Ostralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada!

Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;

Sade bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.

Kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ…

Hani, tâ'ûna da züldür bu rezil istilâ!

Ah o yirminci asır yok mu, o mahlûk-i asil,

Ne kadar gözdesi mevcut ise, hakkıyla sefil,

Kustu Mehmetçiğin aylarca durup karşısına;

Döktü karnındaki esrarı hayâsızcasına." anlattığı savaşı mı anlatıyor?

Yoksa 1919 yılında **Kurtuluş Savaşı** esansında korkudan ülkenin İngiliz mandasına geçmesi için İngiliz Muhipleri Cemiyeti'ni kuran veya Amerikan mandasına geçmeyi teklif eden siyasi ve zenginlerimizin karşısına çıkıp:

"— Korkma!

Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz;

Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz!

Düşer mi tek taşı, sandın, harim-i namusun?

Meğerki harbe giren son nefer şehit olsun.

Şu karşımızdaki mahşer kudursa, çıldırsa;

Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa;

Bu altımızdaki yerden bütün yanardağlar,

Taşıp da kaplasa afakı bir kızıl sarsar;

Değil mi cephemizin sinesinde iman bir;

Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;

Değil mi cenge koşan Çerkez'in, Lâz'ın, Türk'ün,

Arap'la, Kürt ile bakidir ittihadı bugün;

Değil mi sinede birdir vuran yürek… Yılmaz!

Cihan yıkılsa, emin ol, bu cephe sarsılmaz!" diyen, kahraman erlerimizi mi anlatır.

Başta ben Ahzab (Yahudi, Hıristiyan, Putperest düşman güçlerin birleştiği) süresinde anlatılan Ahzab savaşı hakkında ayetleri özetlemiştim.

Şimdi ayetleri sunuyorum:

"Ey iman edenler, Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani size ordular gelmişti de, biz onların üzerine rüzgârı ve sizin görmediğiniz orduları göndermiştik. Allah yaptıklarınızı görmektedir.

Hani onlar sizin üstünüzden ve altınızdan gelmişlerdi. (Korkudan) Gözler kaymış, yürekler boğaza gelmiş, Allah hakkında (kötü) zanda bulunmuştunuz.

Orada müminler denenmiş ve çok şiddetli bir şekilde sarsılmışlardı.

Hani münafıklar ve kalplerinde hastalık olanlar, ‘Allah ve Resulü bize ancak boş vaatlerde bulundu’ diyorlardı.

Onlardan bir gurup; ‘Ey Medine halkı, artık size tutunacak yer kalmadı, geri dönün’ demişti. Onlardan bir kısmı evleri koruma altında olduğu halde; ‘Evlerimiz korumasızdır, açıktır’ diyerek Peygamberden izin istiyordu. Onlar ancak kaçmak istiyorlardı.

Eğer Medine’nin her tarafından onlara girilip ulaşılsa, sonra fitne çıkarmaları istense, hemen hiç durmadan yerine getirirler.

And olsun, daha önce, geri dönüp kaçmayacakları hakkında Allah’a söz vermişlerdi. Allah’a verilen söz sorulacaktır.

De ki: ‘Eğer ölmekten veya öldürülmekten kaçıyorsanız, bu kaçış size fayda vermez. Bu durumda çok az yaşatılırsınız.’

De ki: ‘Eğer Allah size kötülük dilese veya size rahmet dilese, sizi Allah’tan kim korur? Kendilerine Allah’tan başka bir dost ve yardımcı bulamazlar.’

Allah, sizin aranızdan (savaştan) alıkoyanları ve kardeşlerine, ‘Bize gelin’ diyenleri bilir. Onların çok azı zora (savaşa) gelir.

Size karşı cimrilik yaparak (gelirler). Korku geldiğinde üzerine ölüm bürüyen insan gibi, gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün. Korku gittiği zaman ise iyiliğinizi çekemeyerek keskin dilleriyle sizi incitirler. İşte bunlar iman etmediler. Allah onların amellerini boşa çıkardı. Bu Allah’a gayet kolaydır.

Onlar düşman birliklerinin gitmediğini zannediyorlardı. Eğer düşman birlikleri gelirse, çölde bedeviler arasında olup, sizin haberlerinizi sormayı arzu ederlerdi. Eğer sizin aranızda olsalardı çok azı, çok az savaşırlardı.

And olsun!, Allah'ı ve âhireti uman ve Allah'ı çokça zikreden sizler için, Allah'ın Resulünde en güzel örnek vardır.

Müminler, düşman birliklerini gördüklerinde, 'İşte Allah ve Resulünün vaat ettiği budur. Allah ve Resulü doğru söyler' dediler. Bu onların ancak iman ve teslimiyetini artırdı.

Müminlerden öyle er kişiler vardır ki, Allah'a verdikleri sözü yerine getirdiler. Onlardan bir kısmı adağını yerine getirdi (canını verdi) kimi de (Allah için canını vermeyi) beklemektedir. (Özlerini ve sözlerini) hiç değiştirmediler.

Çünkü Allah doğruları, doğrulukları sebebiyle mükâfatlandıracak, münafıklara dilerse azap edecek veya onların tevbelerini kabul edecek. Şüphesiz Allah bağışlayandır, merhamet edendir" (Ahzab süresi ayet 33/9-24).

Amerika'sı, Avrupa'sı, İngiliz'i, Rusya'sı, Çin'i, Hindi, dünyanın bütün kâfirleri bir olsalar, Allah'ın yarattığı güneşin ışığını söndüremedikleri gibi Allah kelamı olan bir tek ayetin bile nurunu söndürmezler:

"Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek isterler. Kâfirler hoşlanmasalar da, Allah nurunu tamamlamaktan başka bir şey istemiyor" (Tevbe süresi ayet 9/32, Saf süresi ayet 61/8).

Bu ayeti Ziya Paşa:

"Takdir-i Hüdâ kuvve-i bâzû ile dönmez, / Bir şem'a ki Mevlâ yaka, üflemekle sönmez!" diyerek şiir kalıbına döküvermiş.

Güneşin ışığını söndürmeyenler, **Allah'ın nuru**nu hiç söndüremezler. Vesselam.

*

Bu adam, ne yazdığının farkında değil.

Şu ortamda yazılması gerekenler bunlar mı?

Laiklik **Allah'ın nuru** mu?

Ne oluyor, birileri **Mısır ve Tunus**'a, "Bırakın şu laikliği, devlet dinsizliğini, **Şeriat'i benimseyin, İslam devleti olun**" diyor da, ABD'si Rusya'sı buna karşı mı çıkıyor?

Senin bu satırları kendisi için kaleme aldığın devletin anayasası, **dinsizliği** (yani dini olmamayı, laikliği) **Allah'ın dini**ne açıkça tercih ediyor.

Nerede yaşadığından haberin var mı?

Anayasa'nın ve yasaların **Şeriat**'e uygun hale gelmesi yönünde bir **umut ışığı** mevcut mu?

Varsa söyle, yoksa **Bel'am**'lığa özenme!. Adam ol!

*

Uhud Harbi'nde de bazı kişiler kahramanlık taslamışlar, Resulullah s.a.s. Medine'de savunma savaşı yapılmasını istediği halde onu meydan savaşı için sahraya çıkmak zorunda bırakmışlardı.

Sonuç malum.

Bu cesur cahil Mahmut efendi, **Çanakkale**'yi örnek veriyor.

Önemli olan **sonuç**tur.. Birtakım **muharebe**lerde bazı başarılar göstermek, **harb**i kazanmak anlamına gelmez. "**Çanakkale geçilmedi**" deyip duruyoruz, hayır, Çanakkale **Mondros Mütarekesi** ile geçildi. Tek kurşun sıkılmadan İngiliz'e

“Buyur İstanbul’a gel!” denildi. Onlar da gelip Boğaz’da toplarının namlusunu **Dolmabahçe Sarayı**‘na çevirdiler.

Sen, savaşın ortasında yazılmış (ki öyle bir zamanda yazmanın bir anlamı ve değeri vardır) hamasî şiiri bırak, işin sonuna bak!

O şiiri yazan, işin nasıl neticeleneceğini bilmiyordu. Biz, nasıl sonlandığını biliyoruz.

Savaşa son veren belge **Mehmed Akif**‘in hamasî şiiri değil, Mondros’da atılan **teslimiyet imzası** oldu.

*

Bu millet, böylesi geri zekâlı ucuz kahramanların akılsızlığından çok çekti.

Mesela, **Büyük Selçuklu Sultanı Sencer**, böyle bir densizlik sergilemişti.

Megaloman Sencer, **Karluklar**‘ı takıntı yapmıştı, onları illa da cezalandırmak istiyordu.

Karluklar ise, **Karahıtay hükümdarı Gürhan**‘a sığınmışlardı:

İbnü’l-Esîr, bu durumda **Gürhan’ın bir mektup göndererek Karluklar adına Sencer’den şefa’at dilediğini** yazar. Ancak bu gelişme beklenilen ve umulan neticeyi vermemiş; aksine Sultan bunu kendi iç işlerine bir müdahale olarak görmüştür. Kaynaklar, Sencer’in gönderdiği cevabî elçilik heyetiyle Gürhan’ın tekliflerini reddetmekle kalmayıp onu İslâm’a davet ettiğini, kabul etmediği takdirde başına gelebilecek her türlü olaydan sorumlu tuttuğunu ve bunu **tehditkâr bir üslupla** ilettiğini bildirirler. Buna göre Selçuklu sultanı mektubunda ülkesinin genişliğinden, askerlerinin çokluğundan, onların usta nişancılar olduğundan ve silahlarının çeşitliliğinden bahsetmiş; **isterlerse bir kıl tanesini dahi ok ile ikiye ayırabileceklerini** anlatmıştır. Yine aynı kaynağın ifadesine göre Gürhan, Selçuklu

elçisinden, sakalından kopardığı bir kılı iğne ile ikiye ayırmasını istemiş, elçi bunu yapamayınca da “sen iğne ile dahi bir kılı ikiye ayıramıyorsun, askerleriniz ok ile bunu nasıl yapacak” diyerek elçiyi salıvermiş ve ordusunu toplayarak harekete geçmiştir.

Sonuçta Büyük Selçuklu ordusu ile **Karahıtay ordusu** karşı karşıya geldi.

Aralarındaki savaş, **Katavân Savaşı** olarak biliniyor.

Orada Selçuklu ordusundan tam **80 bin kişi** hayatını kaybetti. Bu büyük yenilgi, Büyük Selçuklu Devleti’nin **yıkılışının başlangıcı** oldu.

*

Bir başka kahramanlık meraklısı akılsızımız **Merzifonlu Kara Mustafa**..

Bu narsist angut da **Kanuni Sultan Süleyman**‘ın başaramadığını başararak adını tarihe altın harflerle yazdırmak için **Viyana seferi**ne çıkmıştı.

Aslında **Avusturya-Macaristan İmparatorluğu** ile yapılmış bir barış anlaşması vardı ve bu, sürdürülebilirdi. Her ne kadar sınırda bazı tatsız olaylar yaşanmışsa da, Avusturyalılar anlaşmanın devam etmesini istiyorlardı. Merzifonlu ise kavga etmek ve **kahramanlık yapmak için bahane** arıyordu.

Sonuç, ordunun mağlubiyeti ve **1683’den 1699’a kadar devam eden 16 yıllık bir yangın**.

Cephede yenilgi üstüne yenilgi alındığı gibi 1688’de Belgrat bile elden çıktı, Macar ve Sırp toprakları düşmanın eline geçti. Sonra bazı mevzi başarılar kazanıldıysa da toplam yekün büyük zarara işaret ediyordu.

İmzalanan antlaşma ile Macaristan ve Erdel **Avusturya**‘ya bırakıldı. **Venedik** ise Mora, Dalmaçya ve Santa Maura (Aya Mavru) Adası’nı almıştı. **Polonya** da kazançlı çıkmış, Kamaniçe, Ukrayna ve Podolya topraklarını ele geçirmiş, ayrıca

Osmanlılar'a ödediği haraç da son bulunmuştu. **Rusya** da Azak ve Dinyester nehirleri boyunca bazı toprakları ele geçirmişti.

Merzifonlu'nun ihtiras ve ucuz kahramanlığının sonu.

*

Ne yazık ki bu topraklar, **akılsız ucuz kahramanlar** üretme bakımından oldukça mümbit..

En yakın örnekler, Birinci Dünya Savaşı'nın "**üç beyinsiz**"leri: **Talat, Enver ve Cemal** Paşalar.

Türklük, kahramanlık vs. nutuklarıyla milleti "**gaza getiriyorlar**"dı.

Millet de "gaza gelmeye" fazlasıyla teşneydi.

Şevket Süreyya'nın ***Suyu Arayan Adam***'da yer alan şu satırları, o günün okumuş yazmışlarının, gençliğinin ve halkın nasıl bir kafaya sahip olduklarını gösteriyor:

> Şimdi bütün arzum **bir an önce cepheye varmak**tı. Hatta bana bu cepheler bile **dar görünüyordu**. Bir an önce bu cepheleri yararak sınırları aşmak, uzak ve esrarlı ülkelere ulaşmak, **şanlara, zaferlere kavuşmak** istiyordum . O zaman talimgahta, bütün yürüyüşlerde söylenen bir marş vardı ki, bu marşta, bizim talimgah **neslimizin ruhu** ve hedefi apaçık görünüyordu:
>
> *«Türkü'z, ederiz daima iftihar,*
> *«Hilkatle başlar tarihimiz var,*
> *«**Kalplerde Türklük** aşk ile çarpar,*
> *«Yok bize başka yâr…*
> *«**Önde sancak, elde süngü**, kalpte Tanrı biz,*
> *«Dünyaya hâkim olmak isteriz,*

«Mabedimiz Türk ocağı, Kâbemiz de yüce, parlak Turandır,
«Hep ancak…

Evet Kâbe Turan'dı. Hatta onunla da kalınmamak, ve kısaca dünyaya hâkim olmak lâzımdı .
Zaten gene bir «ihtiyat Zabitler Marşı» bizi bekleyen ülkeleri, isim isim saymıyor muydu:

«İhtiyat zabitleri, ***yol göründü*** *kalkın,*
Gidiyoruz işte Kafkasya'ya, bakın Turan bizi bekliyor…
Dağ, dere demeyip aşın.
Durmayın ***meydan bizi bekliyor****…*
Şanlı günler*deyiz,*
Birtaraftan Kahire, birtaraftan Batum, Kars,
Birtaraftan Hint, Afgan,
Birtaraftan Farisistan
Bizi bekliyor…»

Evet , her yer bizi bekliyordu. Ve biz bu her yere, hiç düşünmeden, hiç bir şeyden şüphe etmeden, koşuyor, koşuyorduk.

Yani "bütün mazlumların umudu"ydular. Kendilerini öyle görüyorlardı.

Nereye niçin, kimin "gaz"ıyla gittiklerini bilmeden koştular (ki **Alman** gazıydı, bugünkü siyasetçilerimiz ise Suriye işine Amerikan gazıyla bulaştılar), ve bir cihan devletini yerle yeksan ettiler.

*

Millî Gazete'nin "gaza gelmiş" Mahmut'u, sanki Türkiye Cumhuriyeti'nin anayasası ***Kur'an*** ve Sünnet'e bağlılığı içeriyormuş, ve sanki TSK gerçekten "başında bir peygamberin bulunduğu **cihat ordusu**"ymuş gibi "üflüyor".

Ufukta umut ışığı doğuyormuş. Kafasızın **keramet** torbasının dikişleri patlamış, artık yama tutmaz.

Gaipten haber veriyor.

Akılsızlık ve beyinsizlikte Enver'lerle yarışmak zorunda mısın be adam?

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ اِلَّا اَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ اَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللهُ عَهْدَهٗ اَمْ تَقُولُونَ عَلَى ا للهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

"… Sen onlara de ki: Siz bunun için Allah'tan söz mü aldınız? -Eğer böyle ise, Allah verdiği sözden dönmez-. Yoksa siz Allah'a karşı bilemeyeceğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?" (Bakara, 2/80)

اَطَّلَعَ الْغَيْبَ اَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا

كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا

"O, gaybı mı bildi, yoksa Allah'ın katından bir söz mü aldı?"

"Kesinlikle hayır! Biz onun söylediğini yazacağız ve azabını uzattıkça uzatacağız." (Meryem, 19/78-79)

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET, CİHADI YASAKLADIĞI İNSANLARA ŞEHİTLİK DAĞITIYOR

Haysiyetsizdir..

Onursuzdur..

Şerefsizdir..

Alçaktır..

Haindir..

Bu satırları okuyan kardeşim, rahat ol, bu ifadeleri kimse için kullanmış değilim.

Sadece aktarıyorum.

Bunları söyleyen, Başkan Cumhurbaşkanı Erdoğan..

Partisinin TBMM'deki grup toplantılarından birinde söylemişti.

*

Erdoğan, **Arif Nihat Asya**'nın "**Bir Bayrak Rüzgâr Bekliyor**" şiirinden alıntı yapıyor: *"**Şehitler tepesi boş değil**."*

Şehitler tepesi boş değilse, doluysa, orasının yeni şehitlere ihtiyacı yok demektir.

Ancak, Erdoğan'ın şehadet meselesini ele alış biçimi, sanki tepe **bomboşmuş** gibi bir anlayışı yansıtıyor.

Fakat, bu bahsi geçelim.. Şiirde **mantık** değil **hissiyat** aranır.

Şaka bir yana, Erdoğan, **dinî** konularda **laubali** (**istismarcı** demeyelim) konuşmaması gerektiğini anlamalıdır.

Dinî konular elektrik gibidir, hatta yıldırım gibi, şakaya gelmez, **çarpar**.

Erdoğan'ın aynı konuşmasında şu ifadeler de yer alıyor:

> Peygamber Efendimizin çeşitli hadislerinde, şehidin bütün günahlarının affedileceği, kabir azabı çekmeyeceği, cennetteki makamını göreceği, cennete ilk girenlerden olacağı gibi müjdelere rastlıyoruz.
> Bu ***tablo*** bize, **ülkemizin ve milletimizin bağımsızlığı, onuru, güvenliği için mücadele ederken can veren herkesin, özellikle de cephede son nefesini veren askerlerimizin şehit olduğunu, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteriyor**.

İlk cümlede sorun yok..

İkinci cümleye gelince.. Bir **facia**..

"Bu tablo", "**cephede son nefesini veren askerlerimizin şehit olduğunu, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteriyor"**muş.

"Ağır ol da molla desinler" mi diyelim, "Atma Recep, din kardeşiyiz" mi diyelim, ne demeli bilmiyorum.

"**Tablo**"ya yakından bakmakta fayda var.

Arkadaş, sen adeta **peygamber** gibi konuşuyor, gaipten haber veriyorsun.

Fakat seninki gaipten haber verme de değil, haşa **Allahu Teala adına hüküm** veriyorsun.

Vatandaş "**İnşaallah** şehittirler" bile demiyor. **Şehit** oldukları, "**hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde**" görülüyormuş.

*

Hadîsleri sorgulayan kimi imansız (münafık), kimi imanı zayıf ve/veya geri zekâlı birilerinin Peygamber Efendimiz s.a.s.'in mucizelerini inkâr ettikleri, tek mucizesi olarak ***Kur'an***'ı kabul ettikleri biliniyor.

Halbuki, hayatı mucizelerle örülü..

Mesela bunlardan biri, **Uhud Savaşı**'nda ölen **Kuzman**'la ilgili..

Tarih-i Taberî'den okuyalım:

> … İbn İshak bu haberi Asım bin Ömer bin Katade'den rivayet eder: Aramızda Kuzman adında bir yabancı vardı. … Tanrı elçisi, adı anıldığı vakit, onun cehennemli(k) olduğunu söylerdi. O, bahadır, atılgan, kuvvetli bir kişi idi, Uhud savaşında şiddetle çarpıştı. O, tek başına kâfirlerden, sekiz yahut dokuz tanesini öldürdü, birçok yerinden yaralandı, yaraları kendisini kuvvetten düşürdükten sonra Benî Zafer'ler avlusuna götürüldü. Müslümanlar ona: "Ey Kuzman! Sen bugün büyük yararlıklar gösterdin, sevin!" dediklerinde o, *"Ne ile ve ne için sevineyim? Tanrı adına and içerek [söylüyorum,]* ***kavmimin şerefi için*** *savaştım,* ***şeref ve asaleti korumak****la ilgili olmadığı takdirde, hiç de savaşmazdım"* dedi. Yaraları çok acıttığında çantasından bir ok alarak kan damarlarını kesti, fazla kan sarfettiği için öldü. Onun bu hali haber verildiğinde, o [Resulullah s.a.s.]: "Kendimin hak peygamber olduğuma tanıklık ederim" buyurdu.
>
> (Taberî, ***Milletler ve Hükümdarlar Tarihi***, c. IV, çev. Zâkir Kadirî Ugan – Ahmet Temir, 3. b., İstanbul: MEB Yayınları, 1992, s. 415-6.)

Normalde böylesi bir durumda **lider**lerin (ve **sahte şeyhlerin/hocaların** vs.) yapacağı şey muhtemelen şu olur: Böylesi insanlardan yararlanmak, onları daha fazla "**gaza getirmek**", ve başkalarının aynı şekilde hizmette bulunmalarını sağlamak için bol keseden **şehitlik makamı** ikram ederler.

Önceden başka türlü konuşulmuşsa ona da bir "kulp" uydurmaları, *"Daha önce Levh-i Mahfuz'da öyle görünüyordu, fakat Allahu Teala onun hakkındaki hükmünü değiştirdi"* filan gibisinden bir de "**keşf ü keramet**" icat etmeleri beklenir.

Savaşta yararlık gösteren kişi ölmemişse bu defa da "**büyük gazi**" filan gibi tumturaklı unvanlar verilir, göğsüne "**üstün hizmet nişanı, gazilik madalyası**" vs. takılır, omuzuna **apolet** dikilir.

Adamın **ırkçı bir münafık**, **asalet ve şeref düşkünü bir riyakâr** olabileceği gözardı edilir.

Onun iç yüzünü bilenler "Ya hu işin aslı başka" diyemezler, çünkü ihanetle ve fitne çıkarmakla, millî birlik ve beraberliğe zarar vermekle suçlanırlar.

Evet, değil bugünkü **laik (dinsiz) devlet**lerin askerleri, **Peygamber (s.a.s.) ordusu**nda savaşıp ölenlerin bile hepsi **şehit** olmuyordu, olamıyordu.

*

Bir başka örnek:

> … İbn İshak, … Ebu Hureyre'den şunu rivayet eder: Biz, Tanrı elçisi ile birlikte Hayber'den Vadi el-Kura'ya geldik, ikindi namazının son vakitlerinde güneş batarken çevresine indik. Tanrı elçisi yanında Cüzam uruğunun Zubeyne kolundan Rifaa bin Zeyd tarafından hediye edilmiş bir köle vardı. Biz, Tanrı elçisinin yüklerini indirdiğimiz vakit köleye nerden atıldığı belli olmayan **bir ok isabet ederek onu öldürdü**. Biz kendi aramızda **şehitlik köle için hoş ve tatlı olsun**, diye konuşurken, Tanrı elçisi: *"Hayır, o cennetli(k) değildir. Muhammed'in vücudunu kudretinin tesirinde bulunduran Tanrı adına andiçerek teyit eylerim ki, o şimdi ganimet malından çaldığı ince ihrama bürünmüş olduğu halde ateşte yatmaktadır"* dedi. *"O, bu ihramı Hayber fetholunurken ganimet malından çalmıştı."* Tanrı elçisinin bu sözlerini işiten sahabelerden biri: "Ey Tanrı

> elçisi! Ben [Hayber'de] fetih sırasında **iki papuç bağı** ele geçirmiştim" dediğinde Tanrı elçisi: "Cehennemde senin vücudundan bu iki bağ nisbetinde bir kısmı yarılarak alınır," dedi.
>
> (Taberî, ***Milletler ve Hükümdarlar Tarihi***, c. V, s. 613.)

Bol keseden şehitlik ve cennet dağıtan Başkan Cumhurbaşkanı **Erdoğan**, sence yoruma ihtiyaç var mı?

*

Görüldüğü gibi, Erdoğan'ın sözünü ettiği "**tablo**"nun aslı, onun tasvir ettiği gibi basit değil..

Ancak, Erdoğan kendisinden emin..

Şöyle konuşmuş:

> Tabii bu **tablo**nun anlamını kavrayabilmek için önce vatan nedir, **millet nedir, gaza nedir, şehadet nedir, şehit kimdir gibi soruların cevaplarını bilmek** gerekiyor. Bu cevapları öğrenmenin yolu da, öyle sıradan eğitimden, kariyerden filan geçmiyor.
>
> Bu soruların cevaplarına ancak yüreğinizde **ülke ve millet sevgisi varsa, kalbiniz şehadet özlemiyle yanıyorsa, zihniniz pak ve berraksa vücudunuzun her zerresinde hissederek** ulaşabilirsiniz.

Bunları söyleyen adam, şu **rabia**nın (dörtlemenin) mucidi pek başkan Cumhurbaşkanı Erdoğan..

Millet nedir, bilmek gerekiyormuş.

Erdoğan'ın <u>bildiği</u> şu:

> “Bunlar millet kavramının neyi içerdiğini bilmiyorlar. … Ne varsa bu ülkede etnik unsur olarak hepsi bu millet kavramının içindedir. Bu kavram aslında bu kadar geniştir. Ama onlar bunu anlayamamışlar, kavrayamamışlar.”

Böylece Erdoğan, Osmanlı’nın **İslam milleti**ni, **Yahudi milletini, Ortodoks milletini, Katolik milletini** vs. tek bir potada birleştirip, **Cumhuriyet’in resmî ideolojisi Kemalizm** (**İslam** değil) doğrultusunda ortaya yeni bir “**millet**” çıkarmış oluyor.

Erdoğan’ın “millet” tanımına iman ettiğinizde, ve ***Kur’an***‘daki “millet” tanımından üstün tuttuğunuzda, **Kemalizm’in “kutsal ölü”sü** olabilirsiniz, fakat, asla **İslam’ın şehidi** olamazsınız:

> “De ki: ‘Allah doğru söylemiştir; öyle ise hanîf olarak **İbrâhîm’in milleti**ne tâbi’ olun! O, müşriklerden değildi.’” (Al-i İmran, 3/95)

> “Kendini bilmeyenden başka, kim **İbrâhîm’in milleti**nden yüz çevirir? And olsun ki onu dünyada seçtik. Doğrusu o, elbet âhirette de sâlih kimselerdendir.” (Bakara, 2/130)

Merhum **Elmalılı** Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur’an Dili*** tefsirinde şöyle demektedir:

> … **din, şeriat, millet** denilen şeyler hadd-i zatında hep **aynı şey**lerdir…. İtikat ve iman bakımından **din**, amel ve tatbikat bakımından **şeriat**, sosyal bakımdan, yani sosyal realite bakımından **millet** denilir.
>
> (Elmalılı M. Hamdi Yazır, ***Hak Dini Kur’an Dili***, İstanbul: Azim, C. 1, s. 400.)

Yeni meallerde “**İbrahim’in milleti**” tabirinin “İbrahim’in dini” diye tercüme edildiğini görüyoruz. Halbuki, din ile millet “tümüyle aynı” şey değildir. **Eşkenar**

üçgenin bir kenarı **din**, bir kenarı **şeriat**, kalan kenarı da **millet**tir; bunlardan biri eksik olursa, ortada **üçgen** kalmaz. Üçgenin iki kenarını oluşturan "doğru"ları iptal ederek, onların yerine "**ithal eğri**"ler koyarsanız, tek başına "din" kenarı, üçgenin parçası olma vasfını sürdüremez. Çünkü ortada üçgen kalmaz.

Evet, **millet** kavramı, sosyal realiteye, yani **topluluğa** işaret eder.

Bununla birlikte, isteyen kendince başka bir millet tanımı geliştirebilir, elin ağzı torba değil ki büzesin. Fakat, **şehit olmayı sağlayan "millet" anlayışı**, Erdoğan'ın anlattığı **Kemalist-Batıcı-laik millet tanımı**yla ilgisizdir.

*

Erdoğan haklı:

> "Tabii bu **tablo**nun anlamını kavrayabilmek için önce vatan nedir, **millet nedir, gaza nedir, şehadet nedir, şehit kimdir gibi soruların cevaplarını bilmek** gerekiyor."

Doğru, bilmek gerekiyor. Ve kötü olan şu ki, Erdoğan **İslam'ın millet tanımı**nı bilmiyor.

Bildiği, üst perdeden konuşmaktan ibaret. (Biliyor da bilmez görünüyorsa, o daha kötü.)

Gaza nedir, şehadet nedir, şehit kimdir?

Konuşmasının bütünü, bunları da bilmediğini belgeliyor.

*

Sonuç olarak:

Erdoğan, **dinî konularda ahkâm kesme**nin, demokratik siyasete özgü **manipülasyon, algı operasyonu ve içi boş seçim vaatleri** ile oy toplamaya benzemediğini anlamalıdır.

Allahu Teala ne yaptığını görüyor..

Dini ile böyle laubalice **oynanmasını, istismar konusu yapılmasını** karşılıksız bırakmaz.

Kendisinin bir kul olarak, Hayber Fethi'nde ayakkabı bağı çalan sahabîden bir üstünlüğü yok.

Sefer ve savaş söz konusu olduğunda, **Allah'ın dininin**, bir çift ayakkabı bağından daha değersiz görülmeyeceğini anlamalıdır.

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) ŞEHİTLİK

Arap Baharı ile birlikte **Mısır ve Tunus'a laiklik** götürmek için yollara düşen, *"**Şeriat**'i boş verin, laiklik çok lezzetli, tadından yenmiyor"* şarkısı söyleyen Erdoğan, Suriye'de ölen askerler için, *"Arkadaşlar, şehitlik **İslamî-şer'î** bir kavram, bunun yerine **laik** bir tabir kullanmalıyız, mesela '**kutsal ölü**' olabilir"* filan gibi birşey demiyor.

Diyanet de, Erdoğan gibi isimler "halay başı" olduğu için, onlara ayak uyduruyor, aynı "hava"da eğiliyor, zıplıyor, naralar atıyor.

İşin ilginç tarafı, başka konularda çıngar çıkarıp ortalığı velveleye verme şirretliği sergileyen hızlı **Kemalist-laikler** de, ölen askerlere **şehit** denilmesine, **"dinci"** bir kavramın kullanılmasına itiraz etmiyorlar.

Mesela ***Odatv***..

*

Anayasa'ya göre, Türkiye **laik** bir devlet..

Ve bu, bazılarının tanrısı olan **Atatürk** tarafından konulmuş "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**", kıyamete kadar geçerli (yani **tarihsel** olmayan; zaman ve mekân, tarih ve coğrafya üstü, evrensel) bir ilke.

Anayasa'da devlet için söylenen şu:

> "Türkiye Cumhuriyeti, … Atatürk milliyetçiliğine bağlı,
> … **demokratik**, **laik** ve **sosyal** bir hukuk Devletidir." (Madde 2)

Yani Türkiye, "**din milliyetçisi**" (İskilipli Atıf Hoca'nın tabiriyle **İslam milliyetçisi**) değil, **Atatürk milliyetçisi** bir devletmiş.

Dolayısıyla, “**kutsal ölü**“lerini de “resmen” (yani “dil ile ikrar” çerçevesinde), İslam’ın değil, Atatürk’ün hanesine yazmak gerekiyor.

Ortada, İslam açısından, **şehitlik** diye birşey (anayasal ve yasal bakımdan, hukuk ve de yasalar çerçevesinde) kalmıyor.

“Resmen” (resmî olarak) böyle.. Yani **Anayasa**‘ya ve yürürlükteki yasalara göre.

Aksini iddia etmek, Türkiye Cumhuriyeti’nin **anayasal düzeni**ni değiştirme, devleti **din kurallarına uydurma** özlemi taşıma anlamına geliyor.

Savcılar, konu bu noktaya geldiğinde “tecahül-i arifane” sanatının eşsiz örneklerini sergileseler de, durum bu.

*

Evet, yukarıya aldığımız Anayasa maddesinde Türkiye Cumhuriyeti devletinin temel nitelikleri olarak **demokrasi, laiklik** ve **sosyallik** sayılıyor.

Üçü de **Avrupa kökenli** kelime..

Mesela laiklik, Latince **laicus** sözcüğünden geliyor.

Evet, Türkiye **laik** bir devlet.. **İslam devleti** değil..

Aslında, laik kelimesinin tam karşılığı ya da ondan anlaşılan veya ona yüklenen mana çerçevesinde **Türkçe** bir kelime kullanılabilirdi. Mesela, basitçe (dinler arasında tarafsız, herhangi bir dini benimsemeyen anlamında) “**dinsiz**” kelimesi kullanılabilir, Anayasa’da **“Türkiye Cumhuriyeti … dinsiz bir hukuk devletidir”** diye yazılabilirdi.

Ancak, bu noktada **öz Türkçe** merakı, milletin laik efendilerinin işine gelmemiş.

*

O yüzden, Türkiye Cumhuriyeti'nin ölen askerlerinin "**şehit**" olarak adlandırılması, anayasal düzen açısından bir **suç**a ya da **cehalet**e karşılık gelmektedir.

Ancak, bu noktada herkesin işlenen suç ya da sergilenen cehaletten gayet memnun oldukları görülüyor.

Oysa ki, bunun yerine "**anayasal**" ya da "yasal" ve de "bilgilice" ifadeler kullanabilirler.

Mesela, devletin düzenini ifade için **Latince** kökenli laiklik kelimesine "**gökten inmiş ayet**" gibi yapışanlar, devletin "kutsal ölü"leri için de bu dilin kelime dağarcığından yararlanabilirler.

Laik devletin "kutsal ölü"süne de, aynı geleneği izleyerek yine Latince çerçevesinde "**martyr**" (martır) demeleri uygun düşebilir (İngilizce ve Fransızca martyr, Almanca Märtyrer).

Mesela **Erdoğan**, "***Mısır ve Tunus'un aksine Şeriat'i bir tarafa bırakıp laiklik çağdaşlığını yakalamış****, hatta bu noktada çağdaş uygarlık düzeyinin ilerisine geçme hedefini benimsemiş devletimizin Suriye'de* ***36 martır****ı mevcuttur"* şeklinde konuşabilir.

"**Şehit askerin duygulandıran paylaşımları"** başlığı altında haber yayınlayan ***Odatv*** de, "**Martır askerin duygulandıran paylaşımları**" başlıklı haberler yapabilir.

DEPREM, İMTİHAN, TESLİMİYET VE DE ERDOĞAN

Cumhurbaşkanı Erdoğan, Elazığ'da, depremde ölen Ayşegül Civelek ile oğlu Muhammet Salih'in cenaze namazına katılmış, amazdan sonra tabutların başında konuşma yapıp şunları söylemişti:

> "Geçmişten bu yana birçok depremler yaşadık ama bu millet bütün bu depremlerde sabırla bunları aşmasını bildi, başardı. Şimdi yine bir **imtihan**dayız. Elaziz, malum Erzincan'la komşu ve Erzincan'da da ne tür depremler yaşadığımızı hep biliyorsunuz. Şunu özellikle ifade etmek isterim; biz hakkında surenin de bulunduğu bu deprem olayları hakkında **teslimiyet**in en güzelini hep verdik, veriyoruz. Şimdi de böyle bir **imtihan**la karşı karşıyayız. … Bu kardeşlerimiz, inanıyorum ki Rabbimin cennet müjdesine kavuşanlardan. Sabi, zaten o **günahsız. Anne hakeza** öyle."

Erdoğan'ın şunu anlaması gerekiyor: İmtihan, sadece **deprem** gibi **afet**lerle ilgili değildir.

Hayat, bütünüyle imtihandır.

Hastalık imtihan da, sağlık imtihan değil mi?!

Fakirlik imtihan da, zenginlik değil mi?!

Musibet ve belalar imtihan da, esenlik ve rahat imtihan değil mi?!

*

Deprem gibi afetlerden sonra **teslimiyet** edebiyatı yapmanın bir anlamı yok.

Eskiler, **"Gökten ne yağdı da yer kabul etmedi?!"** demişlerdir.

Deprem olmuşsa, olmuştur.. İster **teslim** ol, ister olma! İster sabret, ister sabretme! Yapabileceğin birşey yok.

Diyelim teslim olmadın, teslimiyet göstermedin, ne yapacaksın?

“Filmi geriye sarıp” depremi mi önleyeceksin?!

Allahu Teala’nın **takdiri ve kazası** karşısında herkesin boynu büküktür, herkes, isteyerek veya istemeyerek **teslim** olma, hayatını ona göre ayarlama durumundadır.

Mesela, Kuzey Kutbu’nun karanlık soğuğunda Allahu Teala’nın **kazasına/hükmüne teslim** olup, çok iyi giyinmek ve soğuktan kendini korumak zorundasın.

“Hayır, ben teslim olmuyorum, Antalya plajındaymış gibi hareket edeceğim” deme şansın ya da lüksün var mı?!

*

Deprem konusunda Allahu Teala’ya teslim olmak, binaları **depreme göre** inşa etmekten, buna göre yasa çıkarıp takibini yapmaktan ibarettir.

Kuzey Kutbu’ndaysan, oraya göre giyinmek zorunda olman gibi..

Yoksa, tabutların başında **teslimiyet edebiyatı** yapmak değildir teslim olmak.

İstersen teslim olma, ölüyü geri mi getireceksin?!

Evet, insan, Allahu Teala’nın bu tür **hükmü/kazası** karşısında ister istemez teslim olmak durumundadır.

O yüzden, ***Kur’an***‘da Allahu Teala’nın şu türden emirleri yer almaz: “Soğuk zamanlarda iyi giyinin, zatürree olur ölürsünüz! Kızgın ateşin içine girmeyin, cayır cayır yanar kül olursunuz! Kendinizi uçurumlardan atmayın, kemikleriniz un ufak olur! Yüzme bilmiyorsanız, hele de dalgalı zamanda gemiden denize atlamayın!”

*

Allahu Teala, bu tür "**teslimiyetsiz**" hareketlerin cezasını hemen vermektedir.

Bu yüzden insanlar, Allahu Teala'nın böylesi "ateşin yakması" gibi hükümlerine **kendiliğinden teslim** olur, bunu dikkate alarak hareket ederler.

Çünkü ceza ya da mükâfat, fiili takip eder; ve insanlar **"neden-sonuç"** ilişkisi kurarlar. Yüzme bilmeden denize atlarsanız boğulursunuz, atlamazsanız sağ salim sahil-i selamette kalırsınız.

Fakat Allahu Teala'nın bir de **emir ve yasak konusu olan "hüküm"leri** vardır ki, bunlarda ceza ve mükâfat ile fiil arasına bir "zaman aralığı" girer.

İşte asıl **"imtihan"** ve **"teslimiyet"** kendisini burada gösterir.

*

Bundan dolayı Allahu Teala, "Şirk koşmayın, insanları Allah'ın yolundan alıkoymaya çalışmayın, **haksız yere (Şeriat'e aykırı olarak) cana kıymayın**, faiz yemeyin, zina yapmayın, sarhoşluk veren içecekleri içmeyin, kumar oynamayın, **tağuta** saygı göstermeyin, **putlara/heykellere kutsallık** atfetmeyin, hırsızlık yapmayın, insanların mallarını haksız yere yemeyin" diye emirler vermiş, hükümler indirmiştir.

Çünkü, "imtihan" olarak, bu tür suçların cezasını hemen vermemekte, ertelemektedir.

Mesela, faiz yiyenlerin ahirette **şeytan çarpmış gibi** diriltileceklerini haber vermiştir. Şayet bu dünyada faiz alır almaz şeytan/cin çarpmış duruma düşüp perişan olsalardı, kim faiz almaya cesaret edebilirdi?!

Evet, asıl **imtihan** ve **teslimiyet** bu tür emir ve yasak konusu olan (Şeriat'le hükme bağlanmış) fiillerde söz konusudur.

Bireyler, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarını öğrenip ona göre hareket etme, **Şeriat**'e tabi olma durumundadırlar.

Devlet yöneticilerinin de Allahu Teala'nın emir ve yasaklarını **anayasa ve yasa** kabul etmeleri, **teslimiyet** anlamına gelir.

Onların **imtihanı** işte budur.

Allahu Teala'nın emir ve yasaklarını görmezden gelip (ister imtiyazlı bir azınlık isterse çoğunluk olsunlar) başkalarının keyfî arzularına göre kanun yapmaları durumunda **Allahu Teala'ya isyan** etmiş, **teslimiyet göstermemiş ve imtihanı da kaybetmişler** demektir.

*

Mısır ve Tunus'a gidip Şeriat yerine laiklik tavsiye eden Erdoğan aynaya bir baksın bakalım, kendisinde ne kadar **teslimiyet** var?

Sabi (çocuk) günahsız, bu tamam.. Fakat, annesinin **günahsız** olduğunu nerden biliyorsun?

Vahiy mi alıyorsun, sana gaybden haber mi geliyor?

Laflarına bakılırsa, dünyada **anayasa ve yasalar** bahsinde Allahu Teala'nın hükmünü önemsediğin yok.

Allahu Teala'yı **"*tek devlet*inin dünyası"na karışma** konusunda **"yetkisiz"** kabul ettiğin anlaşılıyor.

Anayasa ve yasalarınıza göre, Allahu Teala, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının **"dünyası" hakkında hüküm verici** konumda değil.

O "konum" size ait..

Konumunuzdan da pek memnunsunuz, öyle ki, işi, insanların **ahireti hakkında** hüküm vermeye kadar bile vardırabiliyorsunuz.

Dilediğinizi, **günahsız** ilan edebiliyorsunuz.

*

Tabiî, söz buraya gelince, cübbeli ve cübbesiz soytarıları da hatırlamak gerekiyor.

Mustafa Öztürk, Mustafa İslamoğlu, Mehmet Okuyan ve benzeri züppeler, neden Erdoğan söz konusu olduğunda dut yemiş bülbül oluyorlar?

Neden Erdoğan'a ***Kur'an***'ı hatırlatmıyorlar?

DİNİN LAİK REJİM İÇİN İSTİSMARI, TAHRİFİNİ DE BERABERİNDE GETİRİYOR

Şairin dediği gibi, herşey biz yaşarken oluyor.

Dolayısıyla, birbirimize masal anlatmayalım, bile bile yalan söylemeyelim.

Ya doğruyu söyleyelim, ya da susalım.

*

Türkiye'nin **Kuzey Suriye**'ye yönelik harekâtlarının haklı gerekçelerinin bulunduğu söylenebilir.

Bir defa, buradaki yeni oluşumun **PKK** ile bağlantılı olduğu biliniyor.

PKK'nın ise bugüne kadar ne yaptığı, nasıl bir örgüt olduğu, nasıl çalıştığı açık.

ABD ve Avrupa'ya (**NATO**'ya) göre, Afganistan'daki **Taliban** terörist, onunla mücadele etmek gerekiyor.

Ve, **Türkiye**'yi de yanlarına alıp mücadele ediyorlar.

Fakat sıra PKK'ya gelince, Türkiye'nin hatırı için yarım ağızla "Galiba terörist" gibisinden birşeyler mırıldanıp susuyorlar. Hepsi bu kadar.

Sonra da, el altından ve perde arkasından ona yardım ediyorlar.

Mesela 1990'lı yıllarda **Çekiç Güç** PKK'ya havadan yardım malzemesi bile indiriyordu.

Şimdi de, PYD/YPG'ye yapılan yardımlar, dolaylı olarak **PKK'ya yapılan yardım** anlamına geliyor.

*

Evet, Türkiye'nin Kuzey Suriye'ye yönelik harekâtları için haklı gerekçelerinin bulunduğu söylenebilir.

Fakat, **tutarlı** bir politikası ve söylemi yok.

Hem dışarıya, hem de içeriye karşı **tutarsız ve çelişkili** açıklamalar yapılıyor.

Dışarıya yönelik söylemin temelini "**terörle mücadele**" oluşturuyor.

Terör kavramının **patentini** elinde tutan ve ne anlama geldiğini belirleme **tekelini** uhdesinde bulunduran Batı, "Hayır, onlar terörist değil, PKK ile bağlantılı saymak da doğru olmaz" deyip işin içinden çıkıyor.

Rusya ve İran'a gelince, onlar için de sen, Suriye'de iç savaş başlarken teröristlerin yanında saf tutmuş sabıkalı bir ülkesin.

Odatv'den **Soner Yalçın**, Erdoğan'a akıl veriyor, neden BM'de konuşma yaparken İsrail haritasını göstermiş de, PKK cinayetlerini anlatmamış.

Anlatırsın da, adamlar "PKK başka, PYD/YPG başka" der, kendi türkülerini çığırmaya devam ederler.

Yenilgi, Batı'nın terör gibi **kavramlarını** alıp benimsemen, **söylem** düzeyinde ona **teslim** olmanla başlıyor.

Kim kendi söylemini karşı tarafa **zorla dayatabiliyor** veya **ikna yoluyla kabul ettirebiliyorsa**, yani kendi siyaset dilini geçerli hale getirebiliyorsa, ilişkide baskın ve belirleyici olan odur.

Batı, Taliban ve IŞİD gibi oluşumlara terörist damgasını vurduğu anda sen "Hay ağzına sağlık ağam, bunlar teröristin önde gideni" deyip onlardan önce yollara düşüyorsun, fakat sıra PYD/YPG gibi oluşumlara gelince iş değişiyor.

Elin böğründe kalakalıyorsun.

*

Dışarıya yönelik söylemin biçare ve perişan vaziyeti bu..

İçeriye gelince..

İçeride de, iktidar yandaşları tarafından, **İslam'ın istismarı** anlamına gelen bir söylem kullanılıyor.

Mesele sadece İslam'ın istismarı (**din istismarı**) olsa, belki bu, bir ölçüde görmezden gelinebilir. Daha kötüsü, istismar için İslamî hakikatler, dinî gerçekler **tahrif** ediliyor.

Asıl kötü olan bu.

Hiç de İslamî hassasiyeti bulunmayan, hatta imanı bile olmayan bir dilenci "Allah rızası için bir sadaka…" dediğinde din istismarı yapmış olur, fakat bu, dinî hakikatlerin tahrifi anlamına gelmez.

Tahrif, istismardan daha kötüdür.

*

Hayrettin Karaman'ın ***Yeni Şafak***'taki bir yazısı..

Söze şöyle başlamış:

> Küresel sermaye ile bu sermayeye büyük ölçüde hâkim içeride ve dışarıdaki İsrail'in hizmetçisi olan ABD komünizmin yayılması tehlikesine karşı **Yeşil Kuşak** projesini; yani sözde İslâm'ı destekledi.
>
> 1990'lardan sonra Sovyetler dağılıp sözde komünizm tehlikesi ortadan kalkınca, İslâm'a verdiği destek stratejik olduğu, samimi olmadığı,

kullanma niyetine bağlı bulunduğu için geçici desteği terk ederek asıl projesi olan **BOP**'u devreye soktu.

1 Mart 2003'te meş'um **tezkere** reddedilince artık Türkiye'ye ve Erdoğan'a karşı açık-kapalı vaziyet alma dönemi başladı. **İçine girip maksatlarını anlamak ve kötüyü engellemek için bu projeye verilen sözde destek** de imkânsız hale geldi.

Maksatlarını anlamak için içine girmen şart mıdır? Adamların asıl niyeti ortada değil mi, **kör müsün**?

"Sözde destek"miş..

Sözde bile olsa, destek destektir.. Bu, senin **takiyyeci ve ilkesiz** olduğunu göstermekten başka bir anlam taşımaz.

Sen ki, adamlara açıkça "Sizin BOP'unuz başınıza çalınsın" diyemiyorsun, bir de "sözde destek" sözü verip de nasıl buna engel olacaksın?

Sana engel olma fırsatı verirler mi?

Onlar aptal sürüsü, ve bir tek sen kurnazsın, öyle mi?

Evet, herşey biz yaşarken oldu..

Erdoğan, etrafındakilerin de "gaz" vermesiyle, ABD'nin Suriye oyununa aldandı.

Mısır ve Tunus'a gidip, İhvan'a, **"Şeriat'i boşverin, bizim gibi laikliği kabul edin"** diye "laik tebliğ"de bulundu, İslam açısından kötülüğü emredip iyilikten nehyetti.

Mısır'daki başarısını darbeci Sisi engelledi, İhvan'ın laikleşme süreci tamamlanamadı, yarım kaldı, fakat Tunus'ta başarılı olduğu, münafık **Gannuşî**'nin zırvalarıyla belgelenmiş durumda.

BOP ve Erdoğan..

*

Hayrettin efendi şunları da yazmış:

> ABD'nin devlet başkanı, dışişleri bakanı gibi üst düzey yetkilileri ve Nato genel sekreteri açıkça "Bundan sonra kızıl tehlike değil, **yeşil tehlike** (İslâm Dünyası) karşısında mücadele edeceklerini" söylediler. …
>
> 2003 yılında ABD'nin dışişleri bakanı **Rice** bir makalesinde "Ortadoğu'da 22 ülkenin sınırları değişecek, buna Türkiye de dâhil" iddiasında bulunmuştu. Bu iddia bundan sonraki zamanlarda adım adım gerçekleşiyor: İslâm ülkelerinin içine fitne soktular, **projelerine karşı çıkan ve çıkacak olan liderleri indirip veya yok edip onların yerine kukla liderler getirdiler**, iç savaşlar çıkardılar, vaktiyle bütününden koparıp parçaladıkları İslâm ülkelerini yeni baştan bir daha böldüler ve bölmeye devam ediyorlar.

"Yeşil tehlike"den daha 1990'lı yılların başında söz etmiş bulunuyorlardı. Örnek, zamanın İngiltere Başbakanı **Thatcher**.

Bunları yazan adamın, **28 Şubat'ı ve Erbakan**'ı da hatırlatması beklenirdi, fakat nedense sözlerinin devamında lafı doğrudan Tezkere'ye ve Erdoğan'a getiriyor.

Batı'nın BOP'una verilen "sözde destek"ten bahsediyor, fakat 2000'li yılların başında Erdoğan'a verilen **"*sözde* (sözlü) Batı desteği"** yazısında yok.

Halbuki, herşey biz yaşarken oldu.

Ne demişti Erdoğan:

> "ABD'li üst düzey isimlerle de, İngiliz ve Fransız temsilcilerle de konuşuyorum. Karşılaştığım **haksızlık** karşısında bana ülkemde **sahip**

> **çıkan** yokken ABD Dışişlerinden 'Geçmiş olsun' mesajı geldi." (***Akşam***, 8 Kasım 1999)

*

Yeni Şafak'ın bir diğer yazarı, **Yusuf Kaplan**, yazısına şu başlığı atmış: "Bakın, Haçlıların çocukları ve uşakları Türkiye'ye karşı nasıl da birleşti!"

Gayet güzel..

Peki sen, Batı **Taliban'a, IŞİD**'e vs. karşı birleşince de aynı şeyi söylüyor musun?

Batı onlara karşı birleştiğinde sen devlet olarak "Ben kenarda durayım" dememişsin, sen de Batı'yla birlikte hareket etmişsin.

Sonra da benzer bir şey senin başına gelmiş.

Taliban, böyle bir durumda sana karşı Batı ile işbirliği yapar mıydı?

Kendine bu soruyu sor..

Ve kendini tanı!

*

Yeni Şafak'ın bir de "kadrolu devletçi"si **Ergün Yıldırım** var.

Şunları yazmış:

> … Daha önemli olanı ise bir sufi şahsiyetin, güçlü bir dini STK'nın manevi şahsiyetinin hareketle ilgili yaptığı destek açıklaması. **Osman Nuri Topbaş**'ın yaptığı açıklamadan bahsediyorum. **Nakşi Müceddidiye** ekolünün önemli irfan insanlarından biri. Topbaş, **İmam-ı Rabbani'**den bir alıntı ile açıklamaya başlıyor: "Bir savaş, iki ordunun ittifakıyla kazanılır. Biri leşker-i gaza(serhat ordusu) diğeriyse leşker-i

dua(dua ordusu) dur". Sahabenin savaşa çıkarken ehl-i Suffeden de dua istediğine işaret ile devam ediyor.

Osman Nuri Topbaş, ordumuzun sefere çıktığı ve Mehmetçiklerimizin "muzaffer ve mansur" olmaları için bol bol dua okuma ve özellikle "Fetih Suresi'ni her gün okuyup ordumuza manen destek olmaya gayret gösterelim" diyor. Sonunda devletimizin evlerinden edilen milyonların ümidini temsil ettiği, ülkemizin **İslam'ın son karakolu** olduğu, milletimizin asırlarca İslam'ın bayraktarlığını yaptığı ve nizam-ı âlem uğrunda çok şehitler verdiğini vurgular. **Ordunun peygamber ocağı olduğu** ve **"hakkı tutup kaldırma davasında her daima muvaffak eylesin"** diyerek hareketle ilgili son noktayı koyar.

Bu açıklamalar, **Türkiye tarihi açısından da büyük önemi bir haiz**. Devlet ve din, devlet ve sufilik, ordu ve sufilik ilişkileri açısından oldukça çarpıcıdır. Birincisi, Türklerin asırlarca İslam davasının sancaktarlığını yapan bir millet olduğunu yeniden hatırlatıyor. Şimdi yine İslam davasının bayraktarlığı ve nizam-ı alem davası için harekete geçen bir millet olduğumuza işaret ediliyor. İkincisi, Türkiye İslam'ın son karakolu düşüncesi öne çıkıyor. Hakikaten Türkiye'de bugün, "Kudüs bizim kırmızı çizgimizdir" ve "Dünya beşten büyüktür" diyen bir siyaset var. Uluslararası bağlamda Müslümanlara sahip çıkan en yetkin konuma sahibiz. Müslüman mültecilere en fazla yardım eden, yoksul Müslüman ülkelere en büyük yardımlarda bulunan, 1 milyar 700 milyon Müslüman nüfusa BM'de eşit temsil talebinde bulunan devlet Türkiye'dir. Kim ne derse desin Türkiye, ümmet ruhunu ayakta tutan ve İslam'ın bölgesel ve dünya sözcülüğünü varlığını da tehlikeye atarak temsile yönelen bir konumda bulunuyor.

Topbaş'ın açıkladığı bildirisinin üçüncü önemli kısmı ise orduyu peygamber ocağı olarak tanımlaması ve "hakkı tutup kaldırma davasında muvaffakiyetler" dilemesidir. Bir irfan insanı orduya, Türk ordusuna

bakışını ve ona verdiği anlam açısından önemli bu. Ordu, hakkı tutup kaldırırsa İslam'ın sancaktarlığını yapmada büyük bir rol oynar. Müslümanların çektiği acıların dinmesi için öncülük yapmış olur. Katliamlar, zulümler ve terörle bunalan Müslümanları yeniden huzura kavuşturmakla bir hak davayı yerine getirir.

Pınar Barışı Hareketi için bir Nakşi İrfan aktörünün bu açıklamaları, Türkiye'nin yeniden sufilikle, İslam'la, orduyla barış içinde var olmasının önemli bir göstergesi. Bu alanlar arasında yüzyıldır süren cebelleşmenin, çatışmaların ve ötekileştirmelerin aşılarak yeniden mana ve madde etrafında bir millet olmamız açısından büyük bir gelişme. Türkiye'de **Kemalistler, İslamcılar, sufiler, muhafazakarlar, ülkücüler b**u hareket etrafında yeniden bütünleşiyor. Bütün bunlar Pınar Barışı Hareketi'nin önemli bir sosyolojik işlev üstlendiğini gösteriyor. İç toplumsal bütünleşme yeniden inşa ediliyor.

İşte bu ifadeler, bir ölçüde, İslam'ın **istismar**ının da ötesinde, **tahrif**i anlamına geliyor.

Osman Nuri Topbaş efendinin ifadeleri abartılı.. Ve Türkiye gerçeklerinden kopuk..

Türkiye'nin İslam'ın **son karakolu** olmasından başlayalım..

Yalanın daniskası..

Sanki **Anayasa**'da **Şeriat** kaydı var.. Ve sanki, milletvekilliği, askerlik ve memuriyet **yeminleri** "Atatürk ilke ve inkılapları"na değil de, ***Kur'an*** ve Sünnet'e **bağlılık** için yapılıyor.

Laik (yani dini olmayan, dinsiz, İslam ile diğer dinler, mesela öküze taparlık arasında tarafsız) bir devlet için "İslam'ın son karakolu" tabirini kullanmak, bütün bir milleti ahmak yerine koymak anlamına gelir.

Aynı zamanda kendini..

*

Burası İslam'ın son karakoluysa, bir **milletvekili** çıksın da şimdi **TBMM kürsüsü**nde, "Arkadaşlar, Anayasa'yı değiştirelim, ***Kur'an*** ve Sünnet'e, Şeriat'e bağlılık hükmü getirelim" desin de görelim.

Değil böyle bir değişikliğin yapılması, bunun sadece söylenmesi bile kıyametin kopmasına neden olur.

Buranın neyin karakolu olduğuna dair birşey söylemek istemem..

Fakat, "İslam'ın son karakolu" olmadığı kesindir.

Zaten, böyle bir ifade, **laikliğe da aykırı**dır.

Böylesi "ölüye değil şehid"e ihtiyaç duyulan zaman ve zeminlerde, milleti öldürmeye ve ölmeye gönderdiğinizde, bu tür sözlerin camide, tekkede vs. söylenmesine izin verirler, fakat, diyelim ki millî eğitim konulu bir oturumda **TBMM kürsüsünde** bir milletvekili "Burası İslam'ın son karakolu. O halde müfredat da buna uygun olmalı" demiş olsa, hemen minaremsi yüksek mahfillerde laiklik selaları verilir, ortalığı laiklik ağıtları, curcuna ve yaygarası kaplar.

Kıyamet koparılır.

*

Ordunun **peygamber ocağı** olmasına gelince..

NATO'ya bağlı bir peygamber ocağı!..

Hiç de gülesim yoktu..

FETÖ, **Türkçe Olimpiyatları**‘na Peygamber Efendimiz s.a.s.’i getirmek için hiç değilse rüyalardan yardım alma gereği duyuyordu, bunlar ise TSK’yı peygamber ocağı yapmak için buna bile tenezzül etmiyorlar.

TSK’nın ne ocağı olduğunu, orada yapılan **yemin**e bakarsan anlarsın.

Osman Nuri efendi, herşey biz yaşarken oluyor..

*

Osman Nuri efendi iyi bir insan olabilir, bilemem..

Fakat, bu sözleri (ve mesela bir **Ahmet Taşgetiren**‘in yazılarına bile izin verememeleri) bana, tekkesinin **Nakşî ocağı** değil, “**Erdoğan ocağı**” haline geldiğini düşündürüyor.

Bunu yapmaya zorlanmış olabilir, Taşgetiren’e yazdırması farz veya vacip de değildir, burada takdir hakkını kullanabilir, fakat **Kemalistsever Ergün Yıldırım**‘ın zil takıp oynayarak aktardığı türden açıklamalar yapması caiz olmaz.

İmam böyle konuşursa cemaatinin nasıl bir noktaya savrulacağı tahmin edilebilir.

*

Yeni Şafak‘ın **Ergün**‘ü, söz konusu harekât ve savaş bağlamında “**Haricîlik**, cihatçı ideoloji, cihad-ı ekber, küçük cihattan büyük cihada dönme, **nefisle cihad**, tekfir, **tekfir edip öldürmek**, mürted kabul edip öldürmek” vs. türünden laflar etmiyor.

DAEŞ’i tekfir etmek, Erdoğan ve etrafındaki bilumum canlı yağdanlık koleksiyonu gibi, *“Onlar **İslam dışı”*** demek, Haricîlik değil…

Fakaaat birisi (hem de Ehl-Sünnet’in akaid kitaplarına göre) küfür olan bir sözü bile bile savunduğu, mesela açıkça Şeriat düşmanlığı yaptığında (yani kendi

küfrünü kendisi ilan ettiğinde) onu tekfir etmek, kâfir olduğunu söylemek Haricîlik..

Bu taksimi kurt yapmaz, fıtratı bu kadar bozulmaya elverişli değildir.

Evet, Ergün efendi, Türkiye Şeriat'le yönetilmediği, ve mevcut politikacılarımız da savaş için **fetva** alma gereği duymadıkları, yani ulemaya, *"Şöyle şöyle yapan kişileri **öldürmek caiz midir**? Onları öldürürsek katil olur muyuz, Allah Celle Celalühû indinde mes'ul duruma düşer miyiz?"* diye sormadıkları, sorma gereği duymamanın da ötesinde bunu laikliğe aykırı buldukları için gayet mülayim bir yazı döşenmiş.

Pek sevinçli ve keyifli… *"Türkiye'de **Kemalistler, İslamcılar, sufiler, muhafazakarlar, ülkücüler** bu hareket etrafında yeniden bütünleşiyor"*muş..

Neyin etrafında bütünleşmişler, **Şeriat** etrafında mı?

*

Hadîs-i şerîfte belirtildiği üzere, "**ameller, niyetlere göredir**".

Yanlış bir ameli, iyi niyet, makul ve meşru hale getirmez, fakat iyi bir ameli, kötü niyet, bozup ifsat eder.

Mesela, adam Allahu Teala'ya ibadet olsun diye çocuğunu **kurban** ederse cinayet işlemiş olur, buradaki niyeti amelini iyi hale getirmez.

Buna karşılık, **gösteriş** olsun diye koyun kurban edip etini dağıtsa, ameli iyi olduğu halde, eline herhangi bir sevap geçmez.

İmdi, bir insana milletvekilliği makamının **havası, itibarı, maaşı, emekliliği** vs. cazip gelebilir, bu yüzden milletvekili adayı olabilir. Buna kimse birşey diyemez. Ancak, içindeki gerçek niyet **dünyevî** olduğu halde insanların karşısına çıkıp *"Halka hizmet Hakk'a hizmettir, biz bu yola **Hakk'a hizmet** için çıktık, her*

fedakârlığa hazırız" vs. derse, **gösteriş** yaptığı ve **insanları aldattığı** için manen kaybeder, cezaya müstehak hale gelir.

Böylesi sahtekârlıklara başvurmadan *"Biz de adayız, desteğinizi bekliyoruz, taleplerinizi elimizden geldiğince yerine getirmeye çalışacağız"* vs. türünden lafları söylemekle yetinmesi gerekir.

Türkiye'nin bölgedeki harekâtları da haklı gerekçelere sahip olabilir. Fakat, onların ardındaki asıl saiklerin **İslamî (Şeriat'in gereği olan)** bir nitelik taşıdığını **(laiklikle çeliştiğini)** söylemek mümkün görünmüyor.

Burada yapılması gereken, sadece haklı gerekçeleri dile getirip, işi **İslam'ı istismar ve tahrif** noktasına vardırmamaktır.

Düşmanlarınızın Batı'nın desteğini alması, sizin davranışınızın İslamî nitelik taşıdığını söylemeye tek başına yetiyorsa, aynı şeyi **Taliban ve IŞİD (ya da DAEŞ,** her ne zıkkımsa) için de düşünmeniz gerekir.

Üstelik onlar (amelleri iddialarını doğruluyor veya doğrulamıyor, o ayrı mesele), **Şeriat'i açıkça savunuyorlar**, sen ise, laik, yani dinler arasında tarafsız **(İslam ile öküze tapma dinine aynı mesafede**) olduğunu söylüyorsun.

Senin açıkça savunduğun şey Şeriat değil, laiklik, yani **devlet düzeyinde** dinler arasında tarafsızlık, **dinsizlik/imansızlık**.

Evet, herşey biz yaşarken oluyor.

Ve Y***eni Şafak*** yazarlarının yazıları, yağcılığın **katı hali**nin politik havanın ısınmasıyla birlikte **sıvı (cıvık) hale** geldiğini gösteriyor.

Unutmasınlar ki, yazdıklarının hesabı ahirette kendilerine sorulacaktır.

ANAYASAL TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ HARİCÎLİĞİ

Uluslararası ilişkiler, özü itibariyle, **bireyler** arası ilişkilerden çok da farklı değildir.

Dinsiz bir **şahsı** düşünelim.. Bir komşusu huzurunu bozacak saldırılar yapıyor, camlarını taşlıyor, böylece bazen kafa göz yarıyor olsun.. Uzun vadede o şahsın bahçesinin bir bölümünü gasb etmeyi de kafasına koydu diyelim.

Söz konusu **dinsiz** şahsın kendisini savunma hakkı elbette vardır.

Fakat, şunu deme ve dedirtme hakkı yoktur: "Ben, **Allah yolunda** mücadele ediyorum, **Allah'ın kelimesi/sözü yücelsin diye** bu komşuyla çarpışıyorum."

İmdi, Anayasasının "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" bir maddesine göre laik, yani **dinsiz (dini olmayan)** bir devlet durumundaki Türkiye Cumhuriyeti'nin Suriye'de **Allah yolunda cihat** ettiğini ileri sürmek, ve ölenlerini **İslam açısından şehid** ilan etmek kadar büyük bir sahtekârlık ve yalan olabilir mi?

Böylesi bir iddia, herşeyden önce, **Anayasa**'daki laiklik ilkesine aykırıdır.

Ancak, işin bu tarafı, Allahu Teala'ya hamdolsun Türkiye'deki laikliğin bekçisi olmadığımız, laikliği savunmadığımız için bizi ilgilendirmiyor.

Fakat, söz konusu iddianın açıkça **İslam'ı tahrif** anlamına geliyor oluşu, "müslüman" olarak bizi ilgilendiriyor.

*

Anayasa'nın 2. maddesi şöyle:

> Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, **Atatürk milliyetçiliği**ne bağlı, **başlangıçta belirtilen temel ilkelere** dayanan, demokratik, **lâik** ve sosyal bir hukuk Devletidir.

Görüldüğü gibi, devlet **İslam-cı** veya **din-ci** değil, fakat **milliyet-çi**..

Birileri çıkıp, **millet** ve **milliyet** kelimelerinin Arapça'daki otantik anlamları çerçevesinde farklı yorumlar ve teviller yapmasın diye, bu milliyet-çiliği bir de "mutlak" olmaktan çıkarıp **Atatürk ile "kayıtlı ve şartlı"** hale getirmişler.

Ne olur ne olmaz, birileri çıkıp "***Kur'an* müslümanlığı**" tabirine benzer şekilde "***Kur'an* milliyetçiliği**"nden de söz edebilirler diye düşünülmüş olmalı. (Ki orijinal anlamı itibariyle **millet** kelimesi **ümmet**e karşılık gelmektedir; bu yüzden Osmanlı'daki "**millet sistemi**" çerçevesinde Müslümanlar [Türk, Kürt, Çerkez, Arnavut, Arap, Boşnak, Laz, Gürcü vs.] tek milletti; ayrı **kilise teşkilatları** ve **dinî liderleri** bulunduğu için Rumlar, Ermeniler, Süryaniler vs. de ayrı birer millettiler. Bu anlamda milliyetçilik de **ümmetçilik** ya da **cemaatçilik** olmaktadır. Buradaki ayrım ırk, dil, bölge vs. değil, din eksenlidir. Kısacası, Atatürk milliyetçiliği olsun, "ata"sız Türk milliyetçiliği olsun, millet ve milliyet kelimelerini alıp içini boşaltmış, bu kelimeleri gasp etmişlerdir.)

"Başlangıçta belirtilen **temel ilkeler**"e gelelim..

Anayasa'nın **başlangıc**ında şunlar söyleniyor:

> Türk Vatanı ve Milletinin **ebedi varlığını** ve Yüce Türk Devletinin bölünmez bütünlüğünü belirleyen bu Anayasa, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, **ölümsüz önder ve eşsiz kahraman Atatürk'**ün belirlediği **milliyetçilik** anlayışı ve O'nun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;
>
> **… Millet iradesinin *mutlak* üstünlüğü, egemenliğin *kayıtsız şartsız* Türk Milletine ait** olduğu ve bunu millet adına kullanmaya yetkili kılınan hiçbir

kişi ve kuruluşun, bu Anayasada gösterilen **hürriyetçi demokrasi ve bunun icaplarıyla belirlenmiş hukuk düzeni** dışına çıkamayacağı;

Kuvvetler ayrımının, Devlet organları arasında üstünlük sıralaması anlamına gelmeyip, belli Devlet yetki ve görevlerinin kullanılmasından ibaret ve bununla sınırlı medenî bir işbölümü ve işbirliği olduğu ve üstünlüğün ancak Anayasa ve kanunlarda bulunduğu;

(Değişik: 3/10/2001-4709/1 md.) **Hiçbir faaliyetin** Türk millî menfaatlerinin, Türk varlığının, Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türklüğün tarihî ve manevî değerlerinin, **Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin karşısında korunma göremeyeceği** ve **lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılamayacağı;**

… FİKİR, İNANÇ VE KARARIYLA anlaşılmak, **sözüne ve ruhuna bu yönde saygı ve mutlak sadakatle yorumlanıp uygulanmak** üzere,

TÜRK MİLLETİ TARAFINDAN, demokrasiye âşık Türk evlatlarının vatan ve millet sevgisine emanet ve tevdi olunur.

*

Millet iradesi edebiyatı, anayasacılık geleneğine **Fransız İhtilali**'nin bir hediyesi..

Kimi hukukçulara göre (mesela kamu hukukçusu **Duguit**'ye göre), millet iradesi kavramı, içi boş bir lafazanlıktan ibarettir. Safsatadır.

Ancak, bizi işin bu yönü ilgilendirmiyor.

Bir müslüman için millet iradesi denilen şeyin de bazen bir değeri olabilir, fakat "**mutlak**" anlamda değil..

İslam açısından millet iradesi **mutlak** değil **mukayyet** (kayıtlı/şartlı) bir öneme sahiptir. Millet iradesi denilen şey, Allahu Teala'nın emir ve yasakları ile kayıtlanmıştır.

Evet, İslam açısından insanlar, Allahu Teala'ya bireysel olarak itaat etmek zorunda olup da, toplanıp bir araya gelip kendilerine **devlet** adını verdikleri zaman ise keyiflerine ya da şeytanî arzularına göre davranma, Allahu Teala'yı haşa yok sayma serbestiyetine sahip olamazlar.

Tabiî bu, İslam açısından böyle.. Laik (yani dinsiz, dini olmayan) nitelikteki Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na göre durum farklı..

Nasıl Türkiye Cumhuriyeti'nin laik anayasası dini (İslam'ı, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarını) kaale almıyorsa, Allahu Teala da, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na göre dininin reforme edilmesine izin vermiş değildir.

*

Anayasa'nın başlangıcına göre "**egemenliğin kayıtsız şartsız Türk milletine ait olması**"na gelelim.

Egemenlik kelimesi sonradan baş tacı edildi, önceden **hakimiyet** diyorlardı: "**Hakimiyet bilâ kayd ü şart milletindir.**"

Hakimiyet, **hükmetmek**, hüküm sahibi olmak demek oluyor.

Yani "**Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine aittir**" sözü, başka bir hüküm sahibi tanımama bakımından, **Hz. Ali dönemi Haricîleri**nin "**Hüküm ancak Allah'ındır**" sloganına karşılık geliyor.

Buradaki "**ancak**", "**kayıtsız şartsız"lık** olarak da anlaşılabilir, "tahsis" olarak da..

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'ndaki ifadenin Haricîler'in sloganından farkı, **Allahu Teala'nın konumunu Türk milletine veriyor** olmasından ibaret.

Haricîler'in sözü, zahiri itibariyle doğruydu, o yüzden Hz. Ali, "**Hak bir söz**le **batıl**ı kast ediyorlar" demişti.

Anayasa'daki ifadeye gelince, Hz. Ali'nin yaklaşımı açısından bakıldığında, **"Batıl bir sözle batılın kast edilmesi"** demek oluyor.

Haricîler, Allah'tan başkasına hüküm sahibi olma imtiyazı tanımak istemediklerini söylüyorlardı, Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sı ise, bu yetkiyi Allahu Azîmüşşan'a bile vermiyor, nerde kaldı ki Çerkez'e, Kürd'e vs. versin..

Ve, içimizdeki "sınırlı sorumlu iman sahibi" birtakım sefih sapıkların ve münafıkların, buna karşı seslerini yükseltip, "**Nedir bu modern Haricîlik, nedir bu Haricî rejimi?**" dediklerine şahit olmuyoruz.

Onlar, Haricîler'i Arabistan'daki Vehhabîler ve Selefîler arasında aramamızı istiyorlar.

Bu "küfür ve şirk Haricîliği rejimi"yle (Tabiî İslam açısından böyle, Türk milliyetçiliği açısından bu, muasır medeniyet anlamına geliyor) bir dertleri yok..

*

Görüldüğü gibi, Anayasa'ya göre, hiçbir faaliyet, **Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin karşısında korunma göremez**miş.

Bu hiçbir faaliyete, İslamî faaliyetler de dahil tabiî ki..

"Hiçbir faaliyet, Allahu Teala'nın emir ve yasakları, ilke ve hükümleri, dini karşısında korunma göremez" derseniz **bağnaz bir yobaz** oluyorsunuz.

Fakat aynı şey, **Allahu Teala** yerine **Atatürk** anılarak söylenirse, bağnazlık ve yobazlık olmaktan çıkıyor.

İslam, burada bağnazlık ve yobazlık kelimelerini kullanmıyor, böylesi bir anlayışın, **şirk**in (Allahu Teala'ya eşit konumda varlık icat etmenin) ve **küfr**ün (gerçeği örtmenin) ta kendisi olduğunu söylüyor.

Bununla birlikte, Türkiye'nin hukuk düzeni, İslam'ı ve İslam'ın şirk tanımını kabul etmek zorunda değildir.

Aynı şekilde İslam da, *"Birtakım sözler küfürdür, ancak o sözler Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'na yazıldığı anda küfür olmaktan çıkar"* şeklindeki bir ilkesizlik, kaypaklık ve oynaklıktan berîdir.

Nasıl Atatürkçüler için Atatürk ilke ve inkılaplarının doğru anlaşılması, çarpıtılıp içinin boşaltılmaması önem taşıyorsa, Müslümanlar için de İslam'ın tahrif edilmemesi en az o kadar önem taşımaktadır.

*

Evet, Anayasa'nın ikinci maddesinde atıfta bulunulan "başlangıç"ta, **lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılamayacağından** söz ediliyor.

Ancak, uygulamada bunu göremiyoruz.

Göremiyoruz derken, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına göre kanun çıkarılmasını kast etmiyoruz.

Sadece, yazımızın başında dile getirdiğimiz türden "**ulusal çıkar**"lar için **din istismarı**na ihtiyaç duyulduğunda, bu iddialı laflar buhar olup uçuyor.

*

Malum, **Clausewitz** savaşı şöyle tanımlar: *"Der Krieg ist eine bloße Fortsetzung der **Politik** mit anderen Mitteln."*

Türkçesi: Savaş, sadece, **politika**nın başka araçlarla devamıdır.

Biz de şunu ekleyelim: **Savaş**, politikanın en şiddetli, en açık, en bariz, en görünür biçimidir.

Sen **savaşta dinden imandan bahsediyorsan**, öleni Cennet'le müjdeliyorsan, **"kutsal din duygularını" devlet işlerine ve politikaya** karıştırmış olmaz mısın?

Buna karşı ne demeliyiz?

"Olabilir, dert etmeyelim, zaten laiklik (dinsizlik, dine sahip olmamak) böyle birşeydir. İlkesi ilkesizlik ve istismardır" mı demeliyiz?

*

Laik (dinsiz, dini olmayan) devlet açısından bu tür laiklik ihlalleri, yani **"kutsal din duygularının"** devlet işlerine ve politikaya bulaştırılması, yerine ve zamanına göre makbul olabilir.

Fakat, işin bir de **İslam/din** tarafı var.

Yukarıda **Anayasa**'dan alıntılar yaptık.

Şimdi sıra ***Kur'an***'dan alıntı yapmada:

> "Onlardan (Kitap ehlinden) bir grup var ki, Kitab'dan olmadığı hâlde **Kitab'dan sanasınız diye** (okudukları) **Kitap'tanmış gibi dillerini eğip bükerler** ve, "Bu, Allah katındandır" derler. Hâlbuki o, Allah katından değildir. Bile bile **Allah'a karşı yalan** söylerler."
>
> (Âl-i İmran, 3/79)

Ve bir hadîs:

Ebu Saîd el-Hudrî r. a. rivayet ediyor:

> "Sizler **karış karış, arşın arşın sizden öncekilerin yolunu izleyeceksiniz** (onların inançları ve yaşayışlarını ölçü edineceksiniz). İnsanın giremeyeceği küçük bir keler/kertenkele deliğine girecek olsalar, siz de **onları takib edeceksiniz**."
>
> Biz sorduk:
>
> "Ya Resûlellah! (İzlerini takib edeceğimiz bu topluluklar) Yahûdiler ve Hristiyanlar mı olacak?"
>
> Şöyle buyurdu: "Ya başka kimler olacaktı?"
>
> (***Buharî***, Enbiya 50; ***Müslim***, İlm 6)

*

EK: Bir okurumuz, yukarıdaki yazımız internet ortamında yayınlandığında bazı değerlendirmeler yapmıştı.

Sözleri şöyleydi:

> Selamün Aleyküm,
>
> Yazıda örnekleme yapılırken dinsiz bir kişinin kendisini savunması sonucunda ölmesi durumunda pek tabii şehit olamayacağı belirtilmiş ve buradan son operasyonda pyd/ypg güçleriyle çarpışan Türkiye askerlerine gönderme yapılmış. Fakat burada Türk askerlerinin -en doğrusunu Allah bilir- müslüman olduğu ve marksist pyd/ypg/pkk güçlerine karşı savaşıldığı göz önünde tutulmalıdır.
>
> Eğer çarpışan askerler, toprak parçası için değil de öncelikli olarak Allah için çarpıştıklarının bilincinde olsalar bu insanların şehit olduğu

düşünülemez mi? Ayrıca buradaki terör örgütü varlığının devlet/vatan'ımıza bir tehdit olduğu göz önüne alınırsa vatanını muhafaza etmek için çarpışanlar şehit sayılmazlar mı? "Vatan sevgisi imandandır" sözü ile ilgili olarak sorularla islamiyet sitesinden alıntıladığım yazı aşağıdadır.

Medyada askerlerin cemaatle namazlar kıldığı atışlarını Enfal 17. ayetini okuyarak yaptıklarına dair görüntüler mevcut. Anayada laiklik yazıyor diye bu askerlerin de laik olduğu manasına mı gelir?

Şu anda Türkiye Cumhuriyeti denildiği zaman dış devletlerin aklına laik bir devlet mi yoksa İslamı temsil eden bir devlet mi geliyor? Türkiye'nin son yıllarda müslümanların sesi/hamisi olmaya çalışmasını görmezden gelmek doğru mu? Allah demenin yasak olduğu bir ordunun 15 yıl içerisinde geçirdiği değişimi yok mu saymalıyız.

Yazının hemen hemen tamamına katılıyorum yalnız ölen askerlerin kesin bir dille şehit olmadığını ve aksini iddia etmenin "İslamı tahrif" manasına geldiği söyleminde hemfikir değilim.

Not: Malasef anayasamız laiklik ibaresi bulundurmaktadır ve bir çok konuda İslam'ı söylemlerden uzaktır. Olaki siz T.C. devlet başkanı olmuş olsanız nasıl bir strateji izlerdiniz. Hangi adımları atardınız? Bu konuda bir yazı ele alabilirsiniz memnun olurum. Bir çok yazıda haklı eleştiriler yer almakta fakat öneri, tavsiye veya izlenilmesi yol hakkında herhangi bir görüş bildirilmemektedir.

İslam dini, bir bütün olarak hayatın her yönünü içine alır. Bu nedenle vatan ve devlet anlayışını belirli sınırlar içerisinde değerlendirmiştir.

Örneğin oturduğu eve veya malına saldırıldığı zaman, onu korumak ve kendini müdafaa etmek dinimizin bir emridir. Bu yolda ölse şehit olur.

Vatan ise bütün Müslümanların ortak evidir. Onu korumak ve muhafaza etmek ise Müslümanların ortak görevidir.

Peygamber Efendimiz (asm) Medine'ye hicret edince, orada bulunan Yahudilerle bir anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşmada geçen önemli maddelerden biri de "vatanları olan Medine'ye bir saldırı olursa beraber savunma yapacakları" konusuydu. Demek ki vatanımızı korumak için gayri müslimlerle bile anlaşma yapılabilir ve vatan ne pahasına olursa olsun korunması gerekir.

Bir Müslüman dinini, namusunu, canını ve malını vatan ve devletiyle korur. Vatanına bir Müslüman devlet bile saldırsa onu korumak Dinimizin emridir.

Yerler ve zamanlar, içerisinde olan kimseler ve yapılan işlere göre değer kazanır. Bu açıdan bir İslam devleti olan bu memleketin, bu toprakların ve içinde yaşayanların korunması ve devam etmesi noktasından vatan, bayrak ve devletin varlığını zorunlu kılmaktadır.

Bazı alimler "Vatan sevgisi imandandır." sözünün zayıf hadis veya mevzu olduğunu söylese de manasının doğru olduğu ifade edilmiştir.

*Sorularla İslamiy*et

*

Baştan başlayalım..

Türk askerlerinin müslüman olduğu ve **Marksist** pyd/ypg/pkk güçlerine karşı savaşıldığı dile getiriliyor.

PYD hakkında pek fazla bir bilgim yok. PKK'nın uzantısı olduğunu ve Batılılar'la işbirliği yaptığını biliyorum. Aynı şekilde, başındaki adamların adlarının **Salih Müslim, Abdi** vs. olduğunu da bilmekteyim. İsimleri Robert, Christian filan değil.

Salih Müslim'in kardeşinin Türkiye'de yaşayan (İslamcı denilebilecek) bir "müslüman" olduğunu da medyadan okumuştum.

Ancak, Batılılar'la işbirliği yapma tekeli ve rekoru PYD'nin uhdesinde bulunmuyor. Türkiye Cumhuriyeti de, yeri geldiğinde ABD ve Rusya ile **işbirliği** yapabiliyor, **mutabakat**a varabiliyor. Zaten **NATO** üyesi.. Batı ile işbirliği, tarihi kadar eski.. Şairin *"Günahlarım kadar ömrüm vardır"* dediği gibi, Türkiye'nin de ömrü kadar işbirliği var.

Şayet PYD'nin kendisini **Marksist** bir örgüt olarak tanıtmasından hareketle bütün mensuplarını Marksist kabul edecek, Türk askerinin müslüman olmasına mukabil onların müslüman sayılamayacağını (zımnen de olsa) savunacak olursak, Türkiye Cumhuriyeti'nin kendisini **Kemalist-Atatürkçü-laik** ilan etmesinden hareketle de Türk askeri hakkında farklı birtakım şeyler söylenebilir.

PYD saflarında yer alan bütün Kürtleri, salt bu aidiyetlerinden hareketle toptan **tekfir** etmesem de, onların, (PYD yönetiminin Marksistliğini onaylamayan, **Şeriat**'e bağlı birer müslüman olduklarını söyleseler bile,) böylesi bir örgütün (**gönüllü** bir biçimde, icbar edilmeksizin) safları arasında yer almalarının kesinlikle caiz olmayacağını söylemek durumundayım.

Çünkü, "bir topluluğun karartısını çoğaltan onlardan sayılır". (Tabiî Türkiye'nin İslamcı değil "müslüman" olduklarını söyleyen münafıklarının, doğruları söyleyen müslümanlara "**Haricî, tekfirci**" vs. diye "havlarken", PYD'li Kürtler'in bu şekilde **toptan tekfir** edilmelerini, **yerli-milli Haricîlikleri** çerçevesinde, sırıtkan bir utanmaz çehre eşliğinde, gerdan kırıp göbeklerini kaşıyarak keyifle izlemeleri, onlara yakışan bir şerefsizlik ve alçaklıktır.)

Okurumuz bir de şunu diyor:

> Malasef anayasamız laiklik ibaresi bulundurmaktadır ve bir çok konuda İslam'ı söylemlerden uzaktır. Olaki siz T.C. devlet başkanı olmuş olsanız nasıl bir strateji izlerdiniz. Hangi adımları atardınız?

Bizim gibi adamlara basit bir memuriyet bile çok görülür, o memuriyetin, (devlete kutsal put muamelesi yapmayı reddettiği için) hak etmediği halde bağışlanmış büyük bir lütuf olduğu düşünülür.

Nerde kaldı ki devlet başkanı olunsun.

Devlet başkanlığında gözümüz yok, fakat bir müslüman eğer Türkiye gibi bir ülkede devlet başkanı olursa, Mustafa Kemal nasıl **1921 Anayasası'nda ülke kanunlarının İslam hukukuna uygun olması gerektiği** vurgulanırken, 1924 Anayasası'nda da **Türkiye Devleti'nin dininin İslam olduğu** belirtilirken, üyelerini tamamen kendisinin belirlediği bir parlamento ile herşeyi tersine çevirdiyse, onun da imanının gereğini yerine getirmesi gerekir.

Ha, buna itiraz edenler olacaktır. O zaman da yine muhaliflerine karşı Mustafa Kemal örneğinden ilham almasını Kemalistlerin saygıyla karşılaması gerektiğini düşünüyorum.

Birşey yapamıyorsa, o zaman da birilerinin vebaline ortak olmayıp, "Alın hamamınız da, tasınız da, kurnanız da sizin olsun" deyip kenara çekilmesi, günaha ortak olmaması gerekir.

Günah işlememek farzdır/vaciptir, devlet başkanı olmak ise ne farzdır ne de vacip..

Konuya dönersek..

Okurumuzun diğer itirazlarının cevapları daha önceki bir yazımızda mevcut..

FARUK BEŞER'İN ŞEHİTLERİ

Prof. Faruk Beşer'in ***Yeni Şafak***'ta yayınlanmış olan 11 Şubat 2018 tarihli yazısı "Afrin'de ölenler şehit değil mi?" başlığını taşıyor.

Şu sözlerine katılmamak mümkün değil:

> Şehitlik dini bir kavramdır bu dünyadan çok öbür dünya ile alakalıdır. Bu sebeple asgari dürüstlük, o dünyaya inanmayanların şehit adını ve şehitlik payesini kullanmamalarını gerektirir. Demokrasi şehidi, laiklik şehidi, devrim şehidi olmaz. **Hem öbür âleme inanmayacaksınız, hem de böyle ulvi bir duygu ile kendi batılınızı teşvik için insanları motive edeceksiniz, bu ikiyüzlülük olur.**

Sorun şurada: Bu **ikiyüzlülüğü**, yazısının sonlarına doğru, tavsiyeye şayan birşeymiş gibi gösteriyor.

Beşer'in şu ifadelerinde de bir sorun yok:

> Ama dinin işte açık ölçüleriyle şehidin **Allah yolunda savaşırken öldürülen mümin** olduğunu biliriz. Resulüllah'a, peki 'Allah yolu'nda olan kimdir, diye sorulduğunda, '**Allah'ın sözü, yani hükmü, nizamı, kanunları en yüce olsun diye savaşandır'** buyurur.

Evet, bu ifadelerde de sorun yok.

Fakat, bu ifadelerin ardından yapılan yorumlar, kendi içinde tutarsız ve çelişkili bir bakış açısını yansıtıyor:

> **Dikkat edilirse burada savaşan taraflardan birinin kâfir ya da Müslüman olma şartı zikredilmemiştir.** Yeter ki, savaşırken ölen kişi mümin ve de **kendi ölçüleriyle** Allah için savaşıyor olsun. Bu açıdan

bakıldığında mesela **Türkiye demokratik ve laik bir ülkedir, onun ordusunda savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek mutlak anlamda doğru değildir**. Sözgelimi bir asker şöyle düşünüyor olabilir: Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela İmam Şafii'ye göre bir İslam ülkesidir, halkı Müslümandır, yöneticileri, Müslümandır. Ayrıca şu anda burada İslam'ın büyük ölçüde yaşanabilme imkânı vardır, her geçen gün din özgürlüğünün önü biraz daha açılmaktadır. Türkiye dünyanın farklı bölgelerindeki mazlum Müslümanlara yardım ediyor. Türkiye'nin ekonomik ilerlemesi bir yana, İslamî duyarlılığı sürekli artıyor, İslam medeniyetini yeniden canlandırma yolunda sürekli ilerlediği için hedef ülke haline gelmiş durumda. Sebebi belli bu düşmanlıklar engellenmezse geri gideriz, mazlumların ümidi olmaktan çıkarız. İslam'ı bugün olduğu kadar bile yaşayamayız. O halde ülkemizi Allah için savunmamız gerekir. İslam adına yaşanan olumsuzlukları da ancak bu yolla ve her bakımdan güçlenerek kademe kademe azaltıp bir gün tamamen ortadan kaldırabiliriz…

İşte bunları ya da bunlara yakın düşünceleri yaşarken niyeti, dinini, ülkesini, vatanını, ırzını, namusunu ve onurunu Allah için korumak olan, bu sebeple savaşan mümin bir askerin Afrin'de ya da başka bir cephede vurulması onu **gerçek anlamda şehit yapar**. **İşin hakikatini bilen ise sadece Allah'tır**. Biz insanların niyetlerini bilemeyiz. O halde askerin bu duygularla bilinçlendirilip motive edilmesi de önemlidir ve gereklidir.

*

Faruk Beşer'in **"Dikkat edilirse burada savaşan taraflardan birinin kâfir ya da Müslüman olma şartı zikredilmemiştir"** derken kafasının kısa devre yaptığı anlaşılıyor.

Çünkü, şehit olmak için, öncelikle mümin olmak gerektiği, “burada” belirtilmiş durumdaydı.

Ancak, bu “kısa devre” cümle ile Beşer’in, Allah yolunda savaştığını düşünen müminin karşısındakinin **kâfir olması şartının bulunmadığını** söylemek istediği açık.

Yani şunu demek istiyor: **Afrin gibi yerlerde, karşınızdaki kişi müslüman da olabilir. Şayet müminseniz ve Allah yolunda iseniz, savaştığınız ve öldürmek istediğiniz kişi müslüman da olsa, ölünce şehit olursunuz.**

Şimdi siz bunu söylerseniz, Türkiye’nin **anayasası ve yasaları itibariyle** bir küfür (hakkı ve hakikati “örtme”, umursamama) devleti olduğunu, onun demokratik yollarla bile olsa bir İslam devleti haline gelmesinin önünün tamamen kapatılmış bulunduğunu bilen bir müminin, Türkiye’ye Şeriat’in gelmesi (yani bu ülkede “**Allah’ın sözünün, yani hükmünün, nizamının, kanunlarının en yüce olması”)** için silaha sarılması ve ölmesi durumunda şehit olacağını, farkına varmadan itiraf etmiş olursunuz.

Dünya Afrin’den ibaret değil.. Dünya beşten de büyüktür, Afrin’den de büyüktür.

“Dikkat edilirse burada savaşan taraflardan birinin kâfir ya da Müslüman olma şartı zikredilmemiştir” şeklindeki lafınız da, bu şekilde silaha sarılan bir müminin, kendisine karşı koyan asker ve polisin müslüman olmasını önemsememesi gerektiğini savunmanız anlamına gelir. (Aslında Faruk Beşer’in akıl yürütüş biçimi, laik-Atatürkçü Türkiye Cumhuriyeti’nden **önce**, İslam devleti kurma ve Şeriat’i uygulama iddiasıyla ortaya çıkan DEAŞ için silaha sarılan ve **kendileriyle savaşmaları durumunda müslümanları öldürenleri** aklamaktadır.)

Beşer'in yukarıya aldığımız laflarındaki **"kendi ölçüleriyle Allah için savaşıyor" olma** kaydı da, devlete karşı silaha sarılan o müminin **ölçü**lerinin sorgulanmasının önünü kapatır.

*

Beşer'in "**Türkiye demokratik ve laik bir ülkedir, onun ordusunda savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek mutlak anlamda doğru değildir"** şeklindeki sözü de, iki tarafı keskin kılıç durumunda.

Savaşırken kullandığınız bir silah, düşmanın eline geçtiğinde, sizi de öldürür. Yani sadece sizin elinizdeyken başkasını öldüren, karşınızdakinin eline geçtiğinde size zarar vermeyen bir silah türü mevcut değildir.

Faruk Beşer'in imal ettiği türden **"psikolojik harp" silahları** için de aynı durum geçerlidir.

İslam açısından demokrasi nedir? Kulların arzularını Allahu Teala'nın emir ve hükümlerine tercih etmek ve üstün tutmak olduğu için, son tahlilde küfürdür (gerçeği örtmedir).

Aynı şekilde laiklik de, son tahlilde (hatta hem ilk, hem son tahlilde), ineğe ve heykellere tapma dini ile Allahu Teala'nın dini arasında tarafsız kalmak, Allahu Teala'nın yolu ile Şeytan'ın yoluna eşit mesafede durmayı ilke edinmek olduğu için, küfürdür.

Eğer siz, "**Türkiye demokratik ve laik bir ülkedir, onun ordusunda savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek mutlak anlamda doğru değildir"** derseniz, Afrin'de savaşmakta olan bir Kürt'ün de "YPG laik bir örgüttür, onun çetesinde savaşırken ölen birisi şehit olamaz demek **mutlak anlamda** doğru değildir" diye konuşma hakkı doğar.

Evet, sadece bir tarafın elindeyken çalışan bir silah türü henüz icat edilmiş değildir. Ebediyen de icat edilemeyecektir.

*

“Türkiye en azından pek çok müçtehide, mesela İmam Şafii’ye göre bir İslam ülkesidir” şeklindeki ifade de doğru değildir.

Prof. Ahmet Özel’in konuyla ilgili kitabı (***Darulislam, Darulharb – İslam Hukukunda Ülke Kavramı***, 3. b., İstanbul: İz Yayıncılık, 2014) bu meseleyi açıkça ortaya koyuyor.

Doğru olsaydı bile, aynı şey **Afrin** için de geçerli olurdu.

“Ama orada Amerikan üssü var, ABD ile birlikte hareket ediyorlar” da diyemezsiniz. Size, “**İncirlik** ne peki, incir bahçesi mi?” diye sorarlar.

Senin **NATO üyesi** olmanın ne anlama geldiği sorgulanır.

ABD askerleri ile birlikte **Afganistan**‘da ne aradığın hatırlatılır.

Arap Baharı’nda **Libya**‘da ABD’nin yanında yer almış olman gündeme getirilir.

Aynı şekilde **Irak** (Tezkere meselesi) ve **Suriye** politikan da sorgulanır. Sen bu ülkede zinayı ve domuz satışını serbest hale getirirken (içki, kumar, faiz zaten serbestti), Suriye’de evlilik, boşanma ve taaddüd-i zevcat gibi hususlarda Şeriat hükümleri geçerliydi. Ve Suriye’de hiçbir zaman bir başörtüsü sorunu da yaşanmadı. Aynı şekilde Suriye’de, Müslüman Kardeşler gibi örgütlere üye olmamak ve Esed düşmanlığı yapmamak kaydıyla, devletin Şeriat’le yönetilmesi, Şeriat hükümlerinin uygulanması çağrısında bulunmak her yerde serbestti. Kimsenin buna karşı birşey dediği yoktu. (Bunu bana, oraları benden daha iyi bilen Ahmet Varol söylemişti.) Sen, Suriye’ye, orada olmayan hangi iyiliği götürüyordun?

Erdoğan, **Mısır ve Tunus**‘a çok gördüğü Şeriat’i mi Suriye’ye götürecekti?

Türkiye ile küresel terörist ABD’nin **stratejik ortak** olması, iftira mıdır, yoksa sonuçlarıyla yüzleşme tutarlılığı ve dürüstlüğü gösterilmesi gereken bir itiraf mı?

“Ben ortak olurum, başkası olursa, öldürürüm.”

Kafan buysa kendini de öldürmen gerekir. Ama lüzum yok, sen zaten beyin ölümünü tamamlamışsın demektir.

*

Faruk Beşer, *“İşte bunları ya da bunlara yakın düşünceleri yaşarken niyeti, dinini, ülkesini, vatanını, ırzını, namusunu ve onurunu Allah için korumak olan, bu sebeple savaşan mümin bir askerin Afrin’de ya da başka bir cephede vurulması onu* ***gerçek anlamda şehit yapar****.* ***İşin hakikatini bilen ise sadece Allah’tır****. Biz insanların niyetlerini bilemeyiz”* derken de olayı tek yönlü değerlendiriyor.

Laik-Atatürkçü Türkiye devletinin çıkarlarına uygun ya da **paralel** belirli bir niyetle öleni **gerçek anlamda şehit** yapıyor, hakikatini Allahu Teala’nın bildiği şey ise, kişinin niyetinin o (Türkiye’nin çıkarına uygun) belirli niyet olup olmaması haline geliyor.

Diyelim ki bu söyledikleri doğru.. Öyle olsa bile, Beşer’in bundan hareketle söylediği şu sözler yine de yanlıştır: **“Biz insanların niyetlerini bilemeyiz. O halde askerin bu duygularla bilinçlendirilip motive edilmesi de önemlidir ve gereklidir.”**

Önemli ve gerekliymiş.

Bunun anlaşılır Türkçe’si şu: Askerin **dinî duyguları sömürülmeli**, istismar edilmeli.

Asker bilinçlendirilip motive edilecekse, bu, en tepeden başlamalıdır.

Asıl önemli olan, askeri bilinçlendirip motive etme konumunda olanların niyetlerinin ve amellerinin düzelmesidir.

Mesela Faruk Beşer, Mısır ve Tunus'a gidip Şeriat'e karşı laiklik tavsiye eden, bir taraftan da ülke içinde **"Allah'tan başka kimseden korkumuz yok, Allah'tan başkasının karşısında eğilmedik"** diyen Erdoğan'a şu türden çağrılar yapabilir: *"Bu içi boş lafları bırak. Anayasa'ya tekrar **'Devletin dini, din-i İslam'dır'** hükmünü koy. Devletin laikliğini, hak ile batıl arasında tarafsızlığını değil, hakkın yanında olmasını savun. Sen hem laiklikten, yani dinsizlikten (herhangi bir dini benimsememekten) yana olacaksın, hem de askerinden, senin Allah yolunda olduğunu düşünerek ölmesini talep edeceksin. Bu ikiyüzlülüktür, din istismarıdır, aldatmadır."*

Faruk Beşer bunu demiyor, tam aksini, din istismarı yapılması gerektiğini söylüyor. Din istismarını **önemli ve gerekli** buluyor.

Faruk Beşer'in şunu anlaması gerekiyor: Yazısında dile getirdiği doğrular, savunduğu yanlışların vebalini ortadan kaldırmaz.

*

75 – Şimdi bunların, size hemen inanacaklarını ümit mi ediyorsunuz? Halbuki bunlardan bir grup vardı ki, Allah'ın kelâmını işitirlerdi de sonra ona akılları yattığı halde bile bile onu tahrif ederlerdi.

76 – Üstelik iman edenlere rastladıklarında inandık derler, birbirleriyle başbaşa kaldıkları zaman, "Rabbinizin huzurunda aleyhinize delil olarak kullansınlar diye mi tutup Allah'ın size açıkladığı gerçekleri onlara da söylüyorsunuz? Hiç aklınız yok mu?" derlerdi.

77 – Peki bilmezler mi ki, onlar neyi sır olarak saklar ve neyi açıkça söylerlerse Allah hepsini bilir.

78 – Bunların bir de ümmî (ilmi olmayan) kısmı vardır, kitabı bilmezler, ancak birtakım kuruntu yığınına, boş saplantılara kapılır ve zan içinde dolaşır dururlar.

79 – Artık o kimselerin vay haline ki, kendi elleriyle kitap yazarlar da sonra biraz para almak için "Bu Allah katındandır" derler. Artık vay o elleriyle yazdıkları yüzünden onlara, vay o kazandıkları vebal yüzünden onlara!..

(Bakara, 2/75-79)

TÜRKİYE SEVGİSİ İMANDAN DEĞİLDİR, FAKAT İSTİSMARCI SEVGİ EDEBİYATI NİFAKTAN (MÜNAFIKLIKTAN) OLABİLİR

Önce, Prof. Dr. Serdar Demirel'in şu satırlarına göz atalım:

> Türkiye'de ne zaman etnik temelli toplumsal tansiyon yükselse bazı kesimler siyasi duruşlarını dinle güçlendirmek isterler. Bu bağlamda dinî nass diye çok tüketilen rivâyetlerden birisi de; "Hubbu'l-vatan mine'l-îmân / **Vatan sevgisi imandandır**" diye halk arasında meşhur olan sözdür.
>
> Bu rivâyet Hz. Peygamber'e (sas) nisbet edilerek alıntılanır, daha çok "ulus devlet" konseptine paralel bir vatan sevgisi bağlamında farklı olanı ve farklı düşüneni "öteki"leştiren bir içeriğe **kutsal bir sos** olarak kullanılır.
>
> Bu sözün anlam çerçevesi tartışılabilir elbette. Nitekim tartışılmıştır da. Ama tartışılmayacak bir şey vardır ki, o da **bunun hadis olmadığı hakikati**dir. **Hadis kaynaklarımızda bize aktarılmamış** bu söz, **uydurma hadis literatürünü içeren** "El Mevduât" kitaplarında **aslının olmadığına işaret edilerek** zikredilmiştir. Sözün özü, Efendimiz'e nisbet edildiğinde "uydurma" hükmünü alan bir rivâyettir bu.
>
> İslâm fıkhında **uydurma hadisi rivâyet etmek ise ittifakla caiz değildir**. Bu tür uydurma rivâyetleri, ancak **uydurma olduğunu beyan etmek şartıyla** aktarmayı caiz görmüştür âlimler. Zira Efendimiz'in bu hususta çok sert uyarıları vardır:
>
> Meselâ **mütavatir** olarak bize ulaşan hadisde şöyle buyurmuştur Efendimiz: "**Benim üzerime söylenen yalan, bir başkası üzerine söylenen yalan gibi değildir. Öyleyse kim bile bile bana yalan nisbet ederse cehennemdeki yerini hazırlasın!**"

Sahih-i Müslim'de gelen bir hadisde ise; **"Benden birisi hadis rivâyet eder ve onun da yalan olduğunu bilirse; o iki yalancıdan birisidir"** (Müslim: 1/7, hn. 1) demiştir. Bu kadar sert uyarıların olduğu bir meselede bir müslümanın bilerek uydurma rivâyetlere müracaat etmesi düşünülemez.

(http://darulhikme.org.tr/darulhikme/tr/?p=48)

*

Serdar Demirel'in belirttiği gibi, hadîs âlimleri, "Vatan sevgisi imandandır" şeklindeki sözün "uydurma" (mevdu/mevzu) olduğunu bildirmektedirler. Mesela Aclunî, ***Keşfu'l-Hafa***'da (I/345, no: 1102) bunu ifade etmektedir.

Buna karşılık, bazılarının, "Vatan sevgisi imandandır" şeklindeki sözün İmam-ı Rabbanî'nin ***Mektubat***'ında ve Mevlana'nın ***Mesnevî***'sinde yer almasını, onun sahih oluşunun delili gibi göstermeye çalıştıkları görülüyor.

Doğal olarak, Hadîs Usûlü ilmi çerçevesinde böylesi bir yaklaşım, kör kütük cehalete karşılık gelmektedir.

Ayrıca bu cehalet ehli, Mevlana'nın ***Mesnevî***'de bu sözü **nasıl "tevil" ettiğini** de saklamaya çalışmaktadırlar. Mevlana'ya göre, **insanın asıl vatanı, bu dünya değil, öbür âlemdir ve o âlemi sevmek, imandandır.**

Buradan anlıyoruz ki, Mevlana hadîs olarak nakledilen bu sözün ancak bu şekilde anlaşılması, bu anlamı taşıması durumunda Peygamber Efendimiz'e (s.a.s.) ait olabileceğini düşünmüştür.

Yoksa, bugünkü Afganistan'da yer alan asıl vatanını terk ederek Konya'ya gelen babasının "az birazcık imansız" olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirdi.

Hele de, Orta Asya'yı bırakıp Anadolu'ya, Balkanlar'a vs. gelip yerleşen eski Türkler için "İmandan habersizmişler" demek gerekebilirdi. "*Neden Orhun Yazıtları'nın dibine oturup bozkırın çayırlarını seyrederek vatan sevgisini ciğerlerine çekmemişler de, kalkıp yaban illere gitmişler? Vay imansızlar vay!*" diyenler çıkabilirdi.

*

Günümüzde bazılarının, "Vatan sevgisi imandandır" noktasında bile durmadıkları, "**Türkiye sevgisi imandandır**" diyebildikleri görülüyor.

Böylece, "**dinlerini bir oyuncak ve eğlence**" yapmayı, **"iman"ı kelime oyununun kurbanı** haline getirmeyi bir marifet zannediyorlar. Böylesi komik yazarların kitaplarını da, diğer komik boş-yazarların reklam ettiğini görüyoruz:

> "Dinlerini **bir oyuncak ve bir eğlence edinen** ve dünya hayatının aldattığı kimseleri (bir tarafa) bırak! Kazandıkları sebebiyle hiçbir nefsin felâkete dûçar olmaması için Kur'an ile nasihat et. O nefis için Allah'tan başka ne dost vardır, ne de şefaatçı. O, bütün varını fidye olarak verse, yine de ondan kabul edilmez. Onlar kazandıkları (günahlar) yüzünden helâke sürüklenmiş kimselerdir. İnkâr ettiklerinden dolayı onlar için kaynar sudan ibaret bir içecek ve elem verici bir azap vardır." (En'âm, 6/70)

Komikliklerine din ve imanı bile âlet eden bu istismarcılar taifesi, acaba, bir Yunanlı'nın, "**Yunanistan sevgisi imandandır**, Yunanistan'ı seviyorum" dediği zaman, "İmanlı" insan haline geleceğini mi zannediyorlar?

Ya da bir Amerikalı'nın, "**Amerika'yı sevmek imandandır**, Amerika'yı çok seviyorum. Amerika'yı sevdiğim için dünyanın diğer bölgelerinde yemeyeceğim halt yoktur" dediğinde, "imanlı" hale gelmiş olacağını mı düşünüyorlar?

Yahut aslen Anadolulu (veya Trakyalı) olan bir diaspora **Ermeni**'sinin Türkiye topraklarını çok sevmesinin ve sahip olamadığı için üzülmesinin onu imanlı yapacağına mı inanıyorlar?

Türkiye'yi sevme edebiyatı yapacaksan, bunu, "**din ve iman istismarı**" yapmadan, dinimizi oyun ve eğlence, komiklik vasıtası haline getirmeden ifade etmenin bir yolunu bulamıyor musun?

Bu kadar mı "**kalın** (kafalı) **Türk**"sün?!

FETÖ, DEVLET TARAFINDAN DENETLENMEDİĞİ İÇİN DEĞİL, DESTEKLENDİĞİ İÇİN BÖYLE OLDU

Önce, yazısı ***Odatv***'ye de konu olmuş ***Akit*** yazarı cahil Süleymancının çocuksu değerlendirmelerini okuyalım:

> Değerli kardeşlerim, bir vefat dolayısı ile yıllar önce bizlere yapılan ancak o zamanlar basite aldığımız, daha doğrusu inanmadığımız, dinlemek istemediğimiz çok önemli ve ibretli bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum.
>
> Yaklaşık sekiz-dokuz sene önce idi. Almanya'da idim. İkinci oğlum İrfan beni telefonla arar. Bir konuda benden izin ister. "Baba ben bazı gençlerle arkadaş oldum. Onlarla zaman zaman Eyüp Sultan'a gidiyoruz. Namaz kılıyoruz. Bazen iş yerlerimizde toplantı yapıyor, kahvaltılı sohbetler ediyoruz. Ne dersin?" Ben kendisine: "O arkadaşların kimdir, nedir, hangi cemaat, hangi gruptandırlar?" diye sordum. "Baba, Fethullah hocaya bağlı genç iş adamları" cevabını verdi. Ben de: "Olur dedim. En azından camiye gidiyorsunuz. Namaz kılıyorsunuz, dini bir cemaat, dine hizmet ediyorlar, gençleri yetiştiriyorlar, onlardan zarar gelmez" dedim. İzin verdim. (Herkes gibi biz de onların bir hizmet grubu olduğuna inanıyorduk.)
>
> Oğlumun yanında askerlik yaptığı Nedim Erden, son rütbesi Tuğgeneraldi. Oğlum İrfan'ı çok sevmiş, vefatı anına kadar irtibatları devam etmişti. Zaman zaman İrfan'ın çocuklarını çağırır, tepeden tırnağa Paşa giyindirir, bazen özlediği zaman İrfan'ı arar çocukları al, getir biraz seveyim dermiş. Bir gün İrfan komutanının evine ziyarete gider. "Komutanım, ben böyle böyle yapıyorum. Falancı gençlerle arkadaş oldum, onlarla namaza, sohbet toplantılarına camilere kahvaltılarına katılıyorum." der. Komutanı İrfan'a: "Babanın haberi var mı?" der. Paşa benim din adamı olduğumu ve Süleyman Efendi Hazretlerine bağlı olduğumu biliyordu. (Yüz yüze hiç

görüşmedik.) İrfan: “Var. Babam izin verdi” der. Paşa büyük bir hayret içinde: “Nasıl olur? Baban milliyetçi, dindar, vatanını seven bir insan. Sana nasıl olur da izin verir? Baban, onların Türk devletinin sinsi bir düşmanı olduğunu bilmiyor mu?” der ve üzüldüğünü beyan eder. Esasında komutan beni şahsen tanımıyor. Çok geniş bir istihbarat bilgisi vardı. Bizi ve benim bağlı olduğum cemaati bizden daha iyi biliyordu. İrfan’a: “Bak oğlum, kitap okuyacaksan kitap al evine sabaha kadar kitap oku. Namaz kılacaksan evinde veya mahallenin camisinde sabahlara kadar namaz kıl, tesbih çek, dua et. Unutma! Bu teşkilat ülkemiz için PKK teşkilatından çok çok daha tehlikelidir. Zararlıdır. Bunlar dini istismar ediyor, dini kullanıyor, fakir fukaranın kurbanlarını, zekâtlarını yardımlarını çarçur ediyorlar. Her şeyleri göstermelik ve Müslümanları kandırmak içindir. Müslümanlardan topladıkları paralar ile kiliselere, Türkiye düşmanlarına bile yardım ediyorlar. Aman evladım bir an önce onlardan ayrıl. Sakın beynini onlara kaptırma. Bir kere daha söylüyorum bunlar devletimiz ve milletimiz için çok çok tehlikelidirler. Zamanla yaptıkları veya yapacakları ihanetleri görünce, benim ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın. Ben belki hayatta olurum, belki olmam. Onu ancak Allahu Teala bilir” der. Oğlum eve dönünce beni tekrar arar. Ben rahmetli eşimle beraber Almanya’dayım. “Baba Paşa’yı ziyarete gittim. Paşa bana böyle böyle diyor.” Ben oğluma telefonda sesim çıktığı kadar bağırdım. “Senin paşan dindarlara düşmandır, onlar şudur, onlar budur, yanlış söylüyor, şöyledir, böyledir diye.” Oysa kısa bir süre önce Kurmay Albaylıktan Tuğamiralliğe yükselen Paşa’nın oğlu Berk Erden çok milliyetçi ve başarılı bir Türk subayı idi. İçerideki ve dışarıdaki devletimizin düşmanları, ağa babalarından aldıkları talimatla onu İzmir’deki bürosunda şehit etmiş ve kendi intihar etti süsünü vermişlerdi. Paşa’nın kızı da o tarihler İstanbul’da çok önemli bir devlet kurumunda görevli idi. Annesi rahmetli olunca babasına hizmet edebilmek için istifa ederek ayrılmıştı. Vefat edinceye kadar babasının hizmetinde olmuştu. Meğerse Fetö’yü ve yaptıklarını, ilişkilerini, kimlerin maşası olduklarını,

hain planlarını çok çok iyi biliyorlardı Paşa. Onun için de çok sevdiği oğlum İrfan'ı uyarıyor ve mutlaka o gruptan ayrılmasını istiyordu. 15 Temmuz hain kalkışması olduğu zaman Ben Edirne Enez'de yazlıkta idim. Paşa İrfan'ı aradı. "Oğlum senelerce önce sana bir şeyler söylemiştim hatırladın mı? Bak ben hayatta iken haklılığım ortaya çıktı. (Pek tabii bu sözlerini ilk söylediği zamanlar ben de Paşa'nın dediklerine inanmamış ve oğlumu yanlış yönlendiriyor kanaatine varmıştım. Paşa'ya gıyabında öfkelenmiş, kızmıştım. Ne var ki ben yanılmışım. Allah beni affeylesin. Bizler hizmet hizmet, himmet himmet reklamlarına, bir başka cemaatin mensubu olsak da ne yazık inanmış ve kanmıştık. Daha doğrusu bütün millet gibi ben de kandırılmıştım.) Paşa oğlum İrfan'a: "Bak oğlum; bu alçaklar, bu hainler dün elin gâvurunun bile yapmadıkları hainlikleri yaptılar. Nice masum insanları şehit ettiler, niceleri yaralı gazi. Bunlar o kadar satılmış insanlar ki, Türkiye'nin kalbi mesabesinde olan TBMM'yi dahi bombaladılar. Bunlar vatan düşmanıdır. Bunlar din düşmanlarıdır. Şimdi inandın mı yavrum?" der. 15 Temmuz gecesi oğlum beni İstanbul'dan arar. Ben Enez'de idim. "Baba, Paşa'nın dedikleri tam doğru çıkmıştı. Farkında mısın?" deyince ben oğluma: "Ortalık biraz durulunca Paşa'yı ziyarete git dedim. İrfan Paşa'yı ziyarete gidince: "Paşam beni geçmişte uyarıp bu gruptan ayırdığın için sana teşekkür ederim. Ayrıca ilk zaman babam karşı çıkmasına rağmen bizim ailemizi bu felakete düşmekten kurtardığınız için size teşekkürlerini sunuyor. Ve babam sizden hakkınızın helal edilmesini istiyor" deyince Paşa gülümsüyor ve İrfan'a: "Oğlum esas ben size teşekkür ederim. Benim oğlum şehit edildikten sonra ben sana bir evladım gibi bakıyor ve seviyorum. Beni hiç unutmadın. Sık sık ziyaretime geldin, geliyorsun. Babanın bayrağını, vatanını sevdiğine inanıyorum. Çok selamlarımı sen de babana söyle" demişti. Paşanın yıllar önce uyarmalarına ben şahsen kulak tıkamıştım. Oğluma da Paşa'ya inanma onlar (Fetö'cüler) dindardır, dine hizmet ediyorlar demiştim

maalesef. Kanaatim Paşa gibi birçok devlet ricali konuyu izliyorlardı, biliyorlardı istikametindedir.

Hakk'ın rahmetine kavuşan Nedim Erden Paşa'nın cenazesi 12.09.2019 tarihinde Selimiye Camii'nden kaldırılarak ebedi istirahat ahına uğurlandı. Cenab-ı Hakk taksiratını affeylesin. Mekânı cennet olsun. Ben kendisine rahmet dilerken geride kalan kızı ve torununa sabır ve hayırlı ömürler diliyorum. Buradan Türkiye Cumhuriyeti'ni yöneten bütün devlet yöneticilerimize, büyüklerimize bizzat yaşadığım bu tarihi hatıramı paylaşırken şunu istirham ediyorum: Türkiye'de ne kadar dernek, vakıf, cemaat, spor kulübü, mesleki vakıflar ve dernekler, cemaat, cemiyet ve tarikatlar, benzer oluşumlar varsa bunların tümü ve idare ettikleri marketler, yazılı ve görsel basın kuruluşları, özel okullar, hastaneler, gelirleri giderleri nelerdir, yurt dışı bağlantıları var mıdır, sermayelerinin ana kaynakları nelerdir, üyeleri kimlerdir, yönetimleri kimler tarafından oluşturulmaktadır, bir il veya ilçedeki bir x kişisi aynı yerde kaç derneğin üyesidir, yönetimindedir, yahut o il ve ilçede aynı maksatlı kaç cemiyet, derneğe üyedir bu saydıklarım hiç zaman kaybedilmeden bakanlıkların yetkili birimleri tarafından acilen Türkiye genelinde doğudan batıya, güneyden kuzeye bunların hepsi bir bir kontrol edilmelidirler. Atalarımızın bir sözü var: "Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer." Yazımı bitirirken bizden önce baka âlemine göçen bütün geçmişlerimize ve emekli General Nedim Erden Bey'e Allah'tan rahmetler dilerim. Cümleniz Mevla'ya emanet olunuz.

*

Meseleye "oğlumun hamisi dost general" zaviyesinden (kişisel dostluk ve düşmanlıklar, ahbap-çavuş ilişkileri) değil de **genel İslamî doğrular** açısından bakıldığında şunu söylemek gerekir:

Dinin, istismar konusu edilmemek, kişisel ve grupsal çıkarlara alet yapılmamak kaydıyla, **devlet** üzerinde belirleyici olması, İslam'ın kesin bir gereğidir.

Buna karşılık devletin, **din** üzerinde belirleyici olması, İslam açısından asla kabul edilemez bir durumdur.

Bu, dinî grupların denetlenmemesi anlamına gelmez, fakat onların **nasıl inanacaklarına** devlet karar veremez.

Devlet, kontrol edecekse, **İsmail Saymaz'ın şehvetli kitabı**na konu olan türden grupları kontrol etmeli, onların melanetlerinin **"kitap çapında" kabarması** ve **"arkadan kurmalı" yazarlar** eliyle **"algı operasyonu"** malzemesi olarak hizmete sunulması için beklememelidir.

Kemalist rejim için "zararlı" görülen isimlerin **şantaj**la yola getirilmesi ve kullanılması (ya da "uygun kanallarla" teşhir edilip itibarsızlaştırılması) için "**kasetlik film**" **senaryosu** yazılıp **uygun oyuncuların vazifelendirilmesi** işine zaman, eleman ve para ayrılması yerine, bu tür "melanet odakları"nın daha baştan önünün kesilmesine gayret edilmesi, devlet için de, toplum için de, bireylerin manevî selametleri için de daha hayırlı olur. (Bkz. **Abdurrahman Dilipak**'ın yazıları: "Bunların kadrosunda şeyh de var, fahişe de.")

*

Hadîs-i şerîflere bakıldığında, özellikle ulemanın/âlimlerin devlet adamlarına/görevlilerine (yani devlete) karşı mesafeli olmalarının tavsiye edildiğini görüyoruz.

Bu konuda pekçok hadîs var.

Söz konusu tavsiye, söylem düzeyinde bile kalsa, **Şeriat**'in hakim olduğu devletler için yapılmış.. **Laik** bir devlette durumun ne olacağı tahmin edilebilir.

Ulemanın, devlet adamlarının/görevlilerinin **tesiri** altında kalmaması gerekir. Söz konusu iki kesimin irtibat halinde olmaları durumunda, ellerindeki geniş maddî imkânlar (ve keyiflerine göre de kullanabildikleri devlet gücü) sayesinde **ödüllendirici ve cezalandırıcı** olabilen devlet görevlilerinin **baskın ve belirleyici konumda** olacakları şüphesizdir. Ulema ise (FETÖ gibi çokuluslu şirkete ve menfaat çetesine dönüşmüş olanları bir yana bırakılırsa), onlar üzerinde **otorite** kurmalarını sağlayacak birşeye sahip değillerdir, dağarcıklarında salt ("makam-mevki, para ve güç sahiplerinin" pek de önemsemedikleri, hatta yararsız buldukları) bilgi vardır. Bu iki kesimin yüz göz olması durumunda devlet görevlileri ulemadan ya (genelde hoşlarına gitmeyen) "**acıtıcı gerçekleri**" duyacaklardır, ya da gerçeğin eğilip bükülmesi ve eksik söylenmesi suretiyle oluşturulan **dalkavukça bir onaylama** devşireceklerdir.

Ulema gerçekleri söylediğinde, bu ilişki devam etmeyecek, hatta **bedel ödemek** zorunda kalacaklardır. Dalkavukça onaylamanın devam ettiği ikinci durumda ise ulema "**dinini dünya için satmış**" konuma düşecektir.

Yani, mevcut devlet görevlilerinin dünyası için kendi ahiretlerini mahvedecekler, karşılığında **ulufe** kabilinden bazı dünyevî menfaatler elde edeceklerdir.

*

Kendi hallerine bırakıldığında dinî grupların **devlet**le (devlet adamlarıyla/görevlileriyle) çok fazla içli dışlı olmaları mümkün olmaz.

Evet, **Mehmed Zahid Kotku rh. a.** gibi bazı zatların, **Turgut Özal** ve **Necmettin Erbakan** gibi şahsiyetlerin hocası olduğu doğrudur, fakat aralarındaki irtibat, onların devlette herhangi bir görevlerinin bulunmadığı öğrencilik zamanlarının ürünüdür.

Yoksa, Mehmed Zahid Efendi'nin kitaplarına bakıldığında, devlet memuriyeti yerine **sanat ve ticareti** tavsiye ettiği görülür. "Devlet memuru dananın kuyruğu

gibidir, ne uzar ne kısalır" der (Tabiî bu, memurun rüşvete, yolsuzluğa, paravan şirketler üzerinden ihalelere, kasa vazifesi gören ayakkabı kutularına, kupon arazilere vs. bulaşmayıp salt maaşıyla yaşamak istemesi durumunda geçerlidir).

Dinî gruplar ile devlet görevlileri arasındaki irtibat ve ihtilat, ancak devlet görevlilerinin (devletin) **cesaretlendirmesi ve teşviki** ile meydana gelir.

Bunda da temel etken, devletin (devlet görevlilerinin) dinî grupları **(dini) "kullanmak"** istemesidir.

*

İşte, FETÖ'nün ortaya çıkış nedeni tam da budur.

Devlet, dinî hareketlerin doğal mecrası içinde yol almasına engel olmak, onları salt dışarıdan denetlemek yerine **"içeriden" de kontrol** ve dizayn etmek, istediği yöne yürütmek için, **"devletçi, ılımlı, siyasal olmayan, yerli ve milli"** bir hareket üretmek ve böylece hem merhum **Said-i Nursî**'nin "devletten bağımsız" hareketini dönüştürerek **devletçi** hale getirmek, hem de **Erbakan** gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin resmî politikalarını aşan siyasal hedefleri gündeme getiren kişilerin önünü kesmek, onların hareket alanını daraltmak için FETÖ'yü (ve Haydar Baş, Ömer Öngüt vs. gibi benzerlerini) öne sürüp desteklemiştir.

Ancak, FETÖ fazla palazlanınca iş çığırından çıkmış, devreye **ABD ve CIA'**in girmesiyle onlar üzerindeki **kontrol mekanizması** iflas etmiştir.

*

Böyle olması da, "eşyanın tabiatı gereği"dir.

Kullandığınız herşeye aynı zamanda **hizmet** edersiniz. Mesela, kullanmak için araba edinirsiniz, ama ona hizmet etmeniz, bakımını yapmanız da gerekir. Dinî kitaplarda, niçin bir merkep edinmeyip de yaya yürüdüğü kendisine sorulan **Hz.**

İsa'nın, "Bir eşeğe hizmet edemem" dediği rivayet edilir. Mevlana da ***Mesnevî***'de, "Hint fakiri, yılanı **kullandığını** zanneder, fakat iyi düşünülürse, gerçekte yılana hizmet etmekte, onun keyfi için kaval çalmakta, onu besleyip bakımını yapmaktadır" der. Marx da benzer birşey söylemiş, sanayileşme ile birlikte insanların "ürettikleri malların **kölesi**" haline geldiklerini savunmuştur.

Evet, FETÖ'yü kuran da, onu **hormonla** besleyip geliştiren de, başa bela olmasını sağlayan adımları atan da, derini ve yüzeyseliyle devlettir.

Devletin (devlet görevlilerinin) dini ve dinî grupları **kullanmak**tan kaçınmaları durumunda, bu gruplar, **tabiattaki doğal denge** gibi, bir "**sosyal denge**" içinde varlıklarını "doğal biçimde" sürdürüp giderler. Belki yok olmazlar, fakat "hormon"la büyütülmedikleri için fazla gelişemezler.

Sivil toplum alanında da, devlet kurumlarında da, **dinî grup (cemaat) aidiyetleri** değil, fakat **salt "vatandaşlık" hakları** çerçevesinde **"normal" bir varlık** gösterebilirler.

O takdirde, **devlet nezdinde "akredite"** olduğu ve **dünyevî imkânlar** bakımından **istikbal** vaad ettiği düşüncesiyle herhangi bir gruba aşırı bir yönelim olmaz.

*

Mesele sadece dinî grupların kontrolü meselesi değil..

Mevlana ***Mesnevî'***de, *"Ey hoca, 'Şu caizdir, şu caiz değil' diyorsun da, sen kendin caiz misin peki?"* der.

Devlet dinî grupları kontrol etsin, tamam da, günümüzün **laik/ dinsiz devlet**lerini ve **dinsizlik kurallarına göre insanları yöneten** devlet adamlarını/görevlilerini kim, nasıl, neye göre kontrol edecek?

Ha, tam duyamadım, ne demiştiniz, “Haddini bil, onlar bizim **la yüs’el, sorgulanamaz, dokunulmazlık sahibi dokunur tanrılarımız**” mı demiştiniz?

*

Birşey daha..

Yazımızın başında **din**in, istismar konusu edilmemesi, **kişisel ve grupsal (cemaatsal) çıkarlara** alet yapılmaması gerektiğini belirtmiştik.

Aynı şey **devletsel/ulusal/milli çıkarlar** için de geçerlidir. Din, bunlar için de istismar edilemez.

İslam’da, bir milletin kendi çıkarlarını put/tanrı edinmesi demek olan **ulusal çıkarlar** değil, **îlâ-yı kelimetillah** ve Allah’ın emrine salt Allah rızası için ittiba (ihlas) esastır.

Max Weber, devleti, “meşru/yasal şiddet **tekel**ini elinde bulunduran aygıt” olarak tanımlar.

Fakat günümüzün **laik/dinsiz devlet**leri salt **şiddet tekeli**ni elinde bulundurmakla yetinmek istemiyor.

Aynı zamanda “**din istismarı tekeli**ni elinde bulunduran aygıt” olarak arz-ı endam ediyor. **Allah’ın şeriati/emirleri** hakim olsun diye çarpışanları (samimi olup olmamalarına bakmaksızın toptan) terörist olarak nitelendirirken laik devlet için çarpışıp öleni **şehid** (Cennet’te yüksek makam sahibi) ilan edebiliyor.

Evet, günümüz laik devletleri, “dini istismar” tekelini, “diyanet/dindarlık işleri” gibi adlar taşıyan kurumlar ve “**içinden ve dışından kontrol** edip yönlendirdiği” **sözde sivil** topluluklar eliyle işlevsel ve işler halde tutmaya çalışıyor.

Böylesi kurumlar ve sözde sivil topluluklar da “dini istismar” ayrıcalığından belirli bir paya sahip olabiliyor ve nemalanabiliyorlar.

FAKAT'LI, AMA'LI DİN VE VİCDAN HÜRRİYETİ

TDK ***Büyük Türkçe Sözlük***'ü laikliği şöyle tanımlıyor:

> "Devlet ile din işlerinin ayrılığı, devletin, din ve vicdan özgürlüğünün gerçekleşmesi bakımından yansız olması, laisizm."

Peki, devlet ile din işlerinin **ayrılığı** ne anlama geliyor?

Birçoklarına göre, dinin devlete, devletin de dine **karışmaması**..

Pratikte görülen, dinin devlete karışamaması, fakat devletin dine karışması..

Mesela ***Odatv*** yazarı **Soner Yalçın** bir yazısında şöyle diyor:

> "Devlet/iktidar **siyasal rant** için, ne Diyanet İşleri Başkanlığı, ne de tarikat-cemaat işlerine karışmalıdır. **Fakat…"**

İşte herşey bu "**fakat**"tan sonra başlıyor..

*

Fakat, din (İslam), devlet kurumlarının nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda birşey söyleyemiyor..

Fakat, devlet, İslam'ın nasıl anlatılması gerektiği konusunda hem açık hem de örtülü **standartlar** belirliyor.

Bu yüzden Diyanet'in hutbelerinde asla **Şeriat**'in önemi anlatılmaz.

Bu yüzden hutbelerde **tağut** gibi ***Kur'an***'da yer alan kavramlar anlatılıp açıklanmaz.

*

Devletin dine, dinin de devlete **karışmaması** ne demektir?

Şu demektir: Allahu Teala devlet yöneticilerimiz olan **büyük Türk büyükleri**ne karışmasın, büyük Türk büyükleri de lutfedip Allahu Teala'ya karışmasın.

Karışmama bu demek değilse nedir?

Ve bu, **küfrün** ta kendisi değil midir?!

Böyle bir karışmamayı savunan bir insan **müslüman** olabilir mi?!

Senin bu **büyük Türk büyükleri** kim oluyor ki Allahu Teala'yı işlerine karıştırmama hakkına sahip oluyorlar?

Onlara böyle bir küstahlık yapıp **tanrılık taslama** hakkını kim verdi?

Şeytan ve nefisleri onları buna yöneltmiş olabilir, peki bir müslüman onların bu **had bilmezliklerini** onaylamak zorunda mıdır?!

*

İmdi, bize laiklik dersi verenler eğer **müslüman değilseler**, bize dinimizi öğretmeye kalkışmasınlar..

Dinimizin neyi gerektirdiğini onlardan öğrenecek değiliz..

Biz onların küfürlerinin nasıl bir **küfür** olması gerektiğini onlara söylemiyoruz.. Neye tapıyorlarsa tapsınlar, ineğe mi tapıyorlar, Atatürk'e mi, **Atatürk'ün heykeli**ne mi, bizi ilgilendirmiyor.

Buna karşılık, bize laiklik dersi vermeye kalkışanlar eğer aynı zamanda **müslüman olduklarını** söylüyorlarsa, o zaman bizim onlara söyleyecek bir çift lafımız olur..

Eğer müslümansan, laikliği savunamazsın; sadece Casiye Suresi'nin 18'inci ayeti bile, senin **Şeriatçı** olmak zorunda olduğunu, yani Şeriat'in devlet yönetimine hakim olmasını istemen gerektiğini sana öğretir.

Eğer müslümansan, laik devletin **anayasa**sındaki laiklik lafına değil, ***Kur'an***'daki Şeriat emrine kulak vermek zorundasın.

Vermiyorsan, müslüman değilsindir.

Buz gibi **kâfir**sindir.

Bir taraftan da müslüman olduğunu söylüyorsan, **münafık**sındır. İçi kâfir, dışı müslüman..

*

Gelelim **din istismarı** mevzuuna..

Bir kimsenin ahiret ameliyle dünyevî çıkar elde etmeye çalışması, **dindarlığının bedelini** insanlardan tahsil etmeye kalkışması, bizzat dinin kendisine, dinin özüne aykırıdır.

Birey düzeyinde böyle olduğu gibi, **grup ve cemaat** düzeyinde de durum budur.

Yani bir cemaat, *"Biz dindar insanlarız, o halde bize birtakım dünyevî imkânlar sağlanmalıdır, öncelik tanınmalıdır"* diyorsa, dini bir **ticaret metaı** haline getirmiş demektir.

Müslüman bireyler de, gruplar da, kişi veya grup olarak kendi iktidarlarını ve hakimiyetlerini değil, **dinî ilkelerin**, yani **Şeriat**'in hakim olmasını savunma durumundadırlar.

Eğer dertleri kendi iktidarları, çıkarları, dünyevî menfaatleri vs. ise, **dine hizmet maskesi** altında dini kendilerine hizmet ettirmeye çalıştıkları anlaşılır.

*

Aynı durum **devletler** ve **milletler** için de söz konusudur..

Milletin ***mahiyet*** bakımından cemaatten bir farkı yoktur, farkı cesamet/büyüklük bakımındandır.

Büyük cemaatler, yani milletler dini istismar edebilir, etsin; küçükleri edemez, etmesin diye bir kural yoktur.

Yani siz millet olarak, *"Bizim **dedelerimiz/atalarımız** dine çok hizmet etmişti, o halde ey dünya müslümanları, onların torunları olan bizlere her konuda öncelik vermeli, bize **biat** etmeli, saygı göstermeli, bize **tabi** olmalı, sözümüzü dinlemelisiniz"* vs. diyorsanız, din istismarcılığının kitabını yazıyorsunuz demektir.

*

Devletler için de aynı durum geçerlidir.

Bir cemaat için **vakıf, dernek** vs. türü **örgüt** neyse, büyük cemaat demek olan bir **millet** için de **devlet** odur.

Vatikan, bir cemaattir, aynı zamanda devlettir.

Bir cemaatin dernek ve vakıf gibi kurumlar aracılığıyla **din istismarı** yapması, dinî söylem ve faaliyetleri **dünyevî menfaat** aracı haline getirmesi nasıl yanlışsa, bir devletin öyle yapması da yanlıştır.

Mesela, **Türkiye** gibi laik bir devletin vatandaşlarına **zorunlu askerlik** yaptırması kendi bileceği iştir, fakat onları cepheye sürerken **şehitlik edebiyatı** yapması, **Cennet müjdesi** vermesi, din istismarının zirve noktasıdır.

Bu, egale edilmesi mümkün olmayan bir rekordur.

TÜRKİYE CUMHURİYET'İ (LAİK / SİYASAL DİNSİZ OLDUĞUNU İDDİA EDEN) ŞERİAT'LA İLGİSİZ BİR DİN DEVLETİDİR, DİNÎ DEVLETTİR

Tanımı gereği **laik bir devlet** kendisini tüm dinler karşısında eşit mesafede görür ve "devletin dininin olmaması gerektiğini" kabul eder.

Ancak, İslam açısından, böylesi bir laik siyasal düzen de **din** teriminin kapsamına dâhildir, yani **laiklik** de kesinlikle bir dindir.

Ancak, laik (Kendi kabul ettikleri tanım çerçevesinde "din"siz) bir devlet, benimsediği kavramların İslam dinine göre yapılan tanımlarını kabul etmek zorunda olmadığı için, kendisiyle ilgili olarak İslam çerçevesinde yapılmış tanımlara itibar etmeyecek ve kendi siyasal düzeninin aynı zamanda din anlamına geldiği tespitine katılmayacaktır.

İslam açısından "**din dışı**" bir alan yoktur; bir başka deyişle, seküler bilimlerin "seküler/din dışı" olarak nitelendirdikleri alanlar da İslam açısından dinin kapsamına dâhildir. Mesela, Yusuf Suresi'nin 76'ncı ayetinde "(Mısır) Meliki'n(in) dini" ifadesiyle o günkü Mısır yasaları (ya da siyasal düzeni) kast edilmektedir.

Kim hangi yasalara (ya da rejime/düzene) göre '**yönetilmek istiyor**' ya da hangi yasaları **'benimseyip' uyguluyorsa**, İslam'a göre, bunlar onun dinini oluşturur.

*

Bu yüzdendir ki, ***TDV İslâm Ansiklopedisi***'nde yer alan "Din" maddesinde belirtildiği gibi, "din"in Cevherî, Ragıp el-İsfahanî, Şehristanî ve Bakıllanî gibi otorite kabul edilen âlimler tarafından yapılan tanımı "**itaat ve ceza**" ekseninde birleşmektedir ve bu da ilk anda **devleti ve siyasal otoriteyi** akla getirmektedir.

Söz konusu maddede “din”in özetle şu dört anlama geldiği belirtiliyor: 1. Ceza, mükâfat, hüküm, hesap. 2. Üstün gelme, hâkimiyet/egemenlik, zelil kılma, zorlama. 3. İtaat, teslimiyet, hizmet, ibadet. 4. Adet, yol, kanun, şeriat, millet [Bir dine mensup kitle], mezhep.

Demek oluyor ki, İslam’ın din tanımına göre **adet/gelenek ve kanun** da dindir.

Aynı şekilde, **hâkimiyet/egemenlik** de dindir. “İnsanlar meliklerinin dini üzeredirler” şeklindeki (bazıları tarafından hadîs diye nakledilen) Arap atasözü bunu ifade etmektedir.

O nedenle, İslam açısından, bir yandan bütün devletler aslında “**din devleti**”yken, diğer yandan İslam’ın kendisi aynı zamanda **siyasal** bir nitelik taşır.

Yani, İslam’ın din kelimesine yüklediği terim/ıstılah anlamı çerçevesinde, her devletin mutlaka **yasal düzen anlamında bir dini** vardır. Ayrıca üstün gelme, hâkimiyet kurma anlamında da devlet, dinden başka birşey değildir. “Ceza, mükâfat, hüküm ve hesap” anlamında da bütün **devletler/siyasal sistemler** birer din demektir; çünkü her devlet kimilerini cezalandırmakta, kimilerini mükâfatlandırmaktadır.

*

Dolayısıyla **din ile devlet işlerinin ayrılması**, bir başka deyişle laiklik, İslamî terminoloji açısından bakıldığında, imkânsızdır.

Kısacası İslam’a göre bütün devletler **din devleti**dir; **bütün siyasetler dinîdir**.

Laiklik de, kendisini din olarak adlandırmayan bir dindir.

Siyaseti seküler ya da din dışı bir alan olarak tanımlamak, siyaseti İslam nokta-i nazarından **dinden bağımsız** hale getirmez; sadece, bu tasnifi yapanların,

sekülerlik/laiklik adını verdikleri anlayışı ya da dini, siyaset düşüncesi alanında bilerek veya bilmeyerek **İslam'a tercih** ettiklerini gösterir.

İNSANLAR LAİK OLMAZMIŞ DA, DEVLET OLURMUŞ MASALI

Laik düzen, "**devlete karışmamanız**", inancınızın gereklerini "devlet kurumları ve vatandaşlar" için uyulması zorunlu kurallar haline getirmemeniz kaydıyla, müslüman olmanıza, lutfedip, (güya) izin verir.

Şeriat, farklı inançlar için bundan daha fazlasını sağlamaktadır.

"Devlete karışmamak", inançlarının gereklerini devlet kurumları ve vatandaşlar için uyulması zorunlu kurallar haline getirmemek kaydıyla, insanların herhangi bir dine mensup olmalarına Şeriat zaten karışmaz.

Hatta Şeriat, bu noktada laik devletten daha fazla özgürlükçü ve müsamahakârdır.

Mesela laiklik, medenî hukuk alanında farklı din mensuplarına aynı kuralları **dayatırken**, Şeriat, her din mensubunun bu alanda kendi inancına uygun bir hayat sürmesine izin verir.

Hatta, aynı din mensuplarının **kendi aralarındaki** ihtilaflarda, inançlarına uygun ceza hukuku hükümlerinin tatbikine müsaade eder.

Laik düzen ise bu noktada inanç farklılığına müsamaha göstermez.

Demek oluyor ki, Şeriat, laikliğe göre, hak ve hukuka daha saygılı, daha özgürlükçü, daha merhametli, daha insanî ve daha müsamahakârdır.

Laiklik ise, **en yumuşak ve ılımlı halinde bile** dayatmacılık, zorbalık, hürriyetsizlik, bağnazlık, totalitarizm ve despotizmden ibarettir.

Şeriat açık, tutarlı ve dürüsttür, laiklik gibi sahte özgürlükçülük yaparak insanları aldatmaya tenezzül etmez.

LAİKLİKLE UĞRAŞILMASINMIŞ, ŞERİAT'LE UĞRAŞILINSINMIŞ

Star gazetesi yazarı Ardan Zentürk, Atatürk hakkında **"resmî söylem"** dışında şeyler de söylenmesinden dolayı bir yazısında öfke kusmuştu..

Bir taraftan demokrasiden, laiklikten söz ediyor, diğer taraftan da Atatürk hakkında **resmî ezber** dışında ifadeler kullanılmasını yasaklamak istiyor.

Demokrasi ve laikliği sen **dinsizliğin hakimiyeti** değil de fikir özgürlüğü için istiyorsan, bunu Atatürk söz konusu olunca da hatırlamalısın..

Hayır, dertleri bu değil.. **Dertleri şu: Allahu Teala'nın konumuna Atatürk oturtulsun..**

Atatürk "la yüs'el", hikmetinden sual olunmaz bir mabut/tanrı gibi görülsün..

"Atatürk'ün her işi, her sözü hikmettir" denilsin..

Kimse, "Atatürk'ün de gözünün üstünde kaşı var" diyemesin..

Sonra da gelsin laiklik, demokrasi, özgürlük, "fikri hür, vicdanı hür" olma edebiyatı..

*

Atatürk için hiçbir padişaha nasip olmamış bir türbe, bir anıt mezar yapmışsınız, koskoca bir araziyi de ona tahsis etmişsiniz, hâlâ gözünüz doymamış.. Bütün padişah türbelerini bir araya getirseniz, Anıtkabir arazisinin yirmide biri kadar yer kaplamaz.

Yok Cumhuriyet Bayramı, yok 10 Kasım, yok 19 Mayıs diyerek sürekli "Atam" edebiyatı yapıyor, bütün ders kitaplarının ilk sayfalarına Atatürk resmi basıyor,

inkılap tarihi dersi diye okullarda sürekli Atatürk propagandası yapıyor, basit bir memuriyet için bile vatandaşlara Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yeminini dayatıyor, resmî programlarda **Allahu Teala'**nın adı hiç anılmazken Atatürk'ün adını ağzınızdan düşürmüyor, ülke genelindeki yüz binlerce Atatürk heykeli yetmezmiş gibi yenilerini yapıyor, olur olmaz her yere Atatürk resmi asıyor, sonra da, Atatürk hakkında **bir ya da iki kişinin cılız bir sesle resmî ezberin dışında şeyler söylemesine bile tahammül edemiyorsunuz.**

Ve ardından da utanmazca fikir hürriyeti, özgürlük edebiyatı..

İki kişinin bile farklı düşünmesine tahammülünüz yok..

Siz işte busunuz.

*

Star yazarı aynen şöyle diyor:

"Laiklikle uğraşmayın…"

Ama, laiklik bizimle uğraşıyor. Sorun burada..

Bizi rahat bırakmıyor.

Hatta laiklik, **Mısır ve Tunus'u** bile rahat bırakmıyor.

Star yazarının şu cümlesi, bunun delili:

> Meseleyi yine **Erdoğan** en güzel şekilde hem de Kahire'de, 2011 yılında **Müslüman Kardeşler'**in yüzüne, **"Laiklik dinsizlik değildir, ben laik olmayabilirim ama devlet laik olmalı"** sözleriyle aktardı.

En güzel şekilde değil.. En berbat şekilde..

Erdoğan'ın o sözleri bir cinayettir..

Tekrar yazıyorum: Bir cinayettir.

İşte laik kafa böyle birşey.. “Laiklikle uğraşmayın” diye bize olağanüstü bir özgürlük bahşediyor.

Fakat, Erdoğan’ın Türk laikliği için gidip Mısır ve Tunus’ta **Şeriat’le uğraşması** serbest..

Atatürk’e bağlısın, sadıksın, ona iman etmişsin.. Bu yüzden “Laiklikle uğraşmayın…” diyorsun.

Ama biz, Allahu Teala’ya iman ettiğimiz için Atatürk’e veya Erdoğan’a, **“Şeriat’le uğraşmayın”** diyemeyeceğiz..

Bize layık gördükleri özgürlük bu..

Onlar Şeriat’le uğraşacaklar, sonra da bize **“Laiklikle uğraşmayın…”** diye emir verecekler..

Biz Erdoğan’a, Ardan Zentürkler’e, **“Şeriat’le uğraşmayın…”** diyemeyeceğiz.

Neden?

Çünkü onların laikliği, Şeriat’le uğraşmalarını gerektiriyor.

Allahu Teala‘nın şeriatiyle, **Atatürk’**ün laikliği için uğraşıyorlar.

*

Müslüman, Atatürk’ü Allahu Teala’ya, Atatürk’ün laikliğini Allahu Teala’nın şeriatine tercih edemez.

Sizin Atatürk’ünüz de, laikliğiniz de sizin olsun..

Erdoğan alsın laikliğini, hayrını görsün..

Bize Allahu Teala yeter..

DERİN (ÇUKUR) DEVLET İLE FETHULLAHÇILIĞIN (FETÖ'NÜN) BULUŞTUĞU NOKTA

Prof. Sedat Laçiner, "**Din ve Siyaset"** başlıklı 15 Şubat 2014 tarihli yazısını şöyle bağlıyordu:

> Bahsettiğimiz konular uzun tartışmaları ve güçlü mutabakatları gerektirse de, benim şahsi kanaatim bugün birçok Batı ülkesinde uygulanan **liberal-demokrasi** örneği yukarıda bahsi geçen pek çok ihtiyacı karşılar. İslam geleneğinde de bu anlayışı tamamlayacak pek çok öneri bulunmaktadır. Devlet bir yandan dini grupların örgütlenme hakkını teminat altına alacaktır, diğer taraftan toplumda ve devlette hukukun üstünlüğünü sağlayacaktır. Başka bir deyişle, kişi hangi din ve inançtan olursa olsun toplumda ve devlette her işi ve görevi liyakat esaslı olarak alabilecek, kendi fikirdaşlarıyla hemen her konuda dayanışma gösterebilecek, buna karşın özellikle **devletteki tüm işler Meclis tarafından çıkarılan yasalara göre** gerçekleştirilecektir.

Buradan çıkan sonuç ne:

Bir: Vatandaş, **Batıcı**.. Birçok Batı ülkesinde uygulanan liberal-demokrasi örneğine uymak istiyor.

İki: İdeolojisi, **liberalizm**.

Üç: Vatandaş tam **laik**. Kişi hangi din ve inançtan olursa olsun toplumda ve devlette her işi ve görevi liyakat esaslı olarak alabilecekmiş.

Mesela, diyelim ki adam **Mecusi**.. Laçiner'in liyakat esasına göre, toplumda ve devlette her işi ve görevi alabiliyor. Başbakan ve cumhurbaşkanı bile olabiliyor. Ya

da Satanist veya ateist.. Yine başbakan ve cumhurbaşkanı olabiliyor. Tek şart, Laçiner'in **laik liyakat**ini taşıması.

Ancak, Türkiye'deki mevcut sistem, Laçiner'in tarif ettiği gibi işlemiyor. Diyelim ki içimizden biri tam bir müslüman. Yani, Şeriat'e iman etmiş biri. Ve bu şahıs, aynı zamanda, devleti ve toplumu yönetecek liyakate sahip.. Şimdi bu şahıs eğer, "**Atatürk ilke ve inkılapları diye adlandırdığınız şeyler benim inancıma ters, ben bunlara bağlılık yemini etmem**" derse şayet, değil cumhurbaşkanı veya başbakan, sıradan bir memur bile olamıyor. Sadece yönetilen olabiliyor bu laiklik cennetinde. Hiçbir zaman yöneten olamıyorsunuz. Yöneten olma imkânına kavuştuğunuz zaman ise, zaten davanızı satmış bir adam müsveddesi olmuş oluyorsunuz. .

Dört: Laçiner'in formülüne göre, özellikle devletteki tüm işler, Meclis'te çıkarılan yasalara göre gerçekleştirilecekmiş.

Tevbe Suresi'nin 31'inci âyetinde, Yahudi ve hristiyanların hahamlarını ve rahiplerini **rabler** edindikleri belirtilir. Bunun nedeni, hadîs-i şerîfte, söz konusu din mensuplarının, Allah'ın kitabına aykırı olduğunu açıkça bilseler bile, haham ve rahiplerin hüküm ve fetvalarını benimsemeleri olarak gösterilir. Merhum Elmalılı Hamdi Yazır, 1920'li ve 30'lu yıllarda ülkeyi nasıl yönettiği çok iyi bilinen M. Kemal'in isteği üzerine yazdığı ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde, günümüzde bu rahip ve hahamların yerini parlamentoların (meclis) aldığını açıkça söyler.

Ne zaman söylüyor bunu?.. Mustafa Kemal'in iktidarı sırasında.

Bir de, "Allah'tan başkasından korkmuyoruz" diye meydanları inleten Recep Tayyip beyin iktidarı döneminde yazılan çizilenlere bakın..

Elmalılı gibi âlimlere kulak vermek işlerine gelmez.

O nedenle, yüzlerine ayna tutup, nasıl bir varlık olduklarını görmelerini sağlamak gerekiyor.

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET, DİN İSTİSMARINDAN VAZGEÇMEZ, VAZGEÇEMEZ

Laik rejim kâh açıkça, kâh örtülü olarak, kâh üst perdeden, kâh bilinçaltı mesajlarla topluma şu mesajı vermektedir:

"Devlete (pratikte birtakım bürokratlara), bizim iman ettiğimiz gibi iman edeceksiniz, **sadakat arz edip biat edeceksiniz**, aksi takdirde suçlusunuz, hedefsiniz"

Doğal olarak bu, bir akademisyenin (Cemal Bali Akal) devlet konulu kitabına koyduğu başlığı akla getirmektedir: "***Sivil Toplumun Tanrısı***".

Evet, söz konusu kitabın ayrıntılı biçimde anlattığı gibi, laik çağdaş devlet, Tanrı'yı devletten (aklınca) kovmuş, fakat kendisi, sivil toplumun tanrısı olmaya soyunmuştur.

*

Elbette, birileri tarafından sivil toplumun tanrısı haline getirilmeye çalışılan devletin, "din"i de yeniden tanzim etmeye çalışması şaşırtıcı olmayacaktır.

Bunun en tipik örneği, "**şehit**"lik kurumu etrafında yaşanmaktadır.

Şehid, tanım gereği, fî sebîlillah (Allah yolunda ihlasla, Allah'ın sözü yüce olsun, Şeriat'i yürürlükte bulunsun diye) mücadele edip de ölen kişidir. Sivil toplumun tanrısı rolüne soyunması beklenen devlet ise, kendisi için ölen insanı şehid olarak adlandırarak hâşâ tanrı rolü oynamaktadır.

Böylece, sivil toplumun tanrısı haline getirilen devlet için ölen bir ateist, bir dinsiz, bir Allahu Teala düşmanı, bir Şeriat-ı Garra karşıtı, şehid olmaktadır.

Adam ateist olabilir, fakat devlet için ölmüşse, şehittir. Cami imamları da, sivil toplumun tanrısı haline getirilmeye çalışılan devletin memurları oldukları için, onların şehitliğini "din" adına sorgulama hakkına sahip değildir.
Görevleri, **papazlar gibi yazılı belge vermeseler de, sözlü olarak cennet müjdesi** vermekten ibarettir.

*

Son zamanlarda bir de, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in de işin içine dahil edildiği uydurma rüyaların tedavüle konulduğunu, bunların cep telefonu vs. mesajlarıyla yaygınlaştırılmaya çalışıldığını görüyoruz.

Geldiğimiz, getirildiğimiz nokta, ya da cinnet hali, budur.

Hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki, Allah azze ve celle, bütün bunları karşılıksız bırakmayacaktır.

ATATÜRK İÇİN CAMİDE RAHMET OKUMAK HARAMDIR.. BUNUN HELAL OLDUĞUNU İDDİA ETMEK İSE KÜFÜRDÜR

Özellikle ***Odatv***'nin sürekli gündeme getirdiği bir konu var: **Atatürk**, cuma hutbelerinde neden anılmıyormuş?

Sanki namaz kılıyor, cumaları iple çekiyorlarmış gibi..

Bu **çılgın Türklüğün, Türk çılgınlığının** nedeni ne?

İkide bir işi yüzsüzlük ve şirretliğe vurup bağırıyorlar: Atatürk hutbelerde niye anılmıyor?

Atatürk dinî bir konu mu?

Atatürk'ü anmak, İslam'a göre farz, vacip ya da sünnet olan bir ibadet mi?!

Atatürk, ***Kur'an***'da adı geçen bir peygamber mi?!

Ya da, istikbalde ortaya çıkacağı hadîslerde haber verilen **Mehdî** gibi salih (Allahu Teala'ya itaatkâr) bir zat mı?!

*

Odatv'nin böylesi sözde haberlerinden biri şöyleydi:

> **<u>Diyanet hutbelerinde dikkat çeken ayrıntı</u>**
>
> **Çanakkale kara savaşının seyrini değiştiren Mustafa Kemal Atatürk'ün adı tarihe "Çanakkale kahramanı" olarak girerken, Diyanet İşleri Başkanlığı Atatürk'e yer vermedi.**
>
> 15.03.2019 17:19

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bugünkü Cuma hutbesi bir tartışmayı tekrar başlattı.

Diyanet İşleri Başkanlığı her hafta Cuma hutbelerini belirliyor ve Türkiye'deki tüm camilerde bu hutbe okunuyor. Diyanet İşleri Başkanlığı hutbeleri belirlerken, o hafta yaşanmış tarihi bir olaya, dini veya resmi bir bayrama ya da Türkiye için kritik önemdeki anlara da atıf yapıyor. Hutbelerde bu olaylardan söz ediliyor ve tüm Türkiye'deki camilerde bu hutbeler okutuluyor.

Ancak uzun süredir, Diyanet İşleri Başkanlığı Mustafa Kemal Atatürk'ün adından bahsetmemesi dikkat çekiyor. Diyanet'in bugünkü Cuma Hutbesi'nin konu başlığı, "Çanakkale Zaferive Birlik Ruhu" idi. Ancak hutbede, Türkiye Cumhuriyeti'nin Kurucusu, Çanakkale Anafartalar komutanı Gazi Mareşal Mustafa Kemal Atatürk'ün adından hiç söz edilmedi. Çanakkale kara savaşının seyrini değiştiren Mustafa Kemal Atatürk'ün adı tarihe "Çanakkale kahramanı" olarak girerken, Diyanet İşleri Başkanlığı Atatürk'e yer vermedi.

Üstelik Diyanet İşleri Başkanlığı bunu ilk kez yapmadı. 3 Mart 1924 yılında Cumhuriyet'i kuran kadrolar tarafından kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı, geçen yıl 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'na da, 10 Kasım'da Atatürk'ün hayata veda edişinin 80'inci yıl dönümüne de Cuma hutbelerinde yer vermemişti.

*

Anlaşılıyor ki devlet (kendilerini devlet zanneden bazı bürokratlar ve memur taifesi), devlet için önemli saydıkları olayların **yıldönümlerinin** cuma hutbelerinde anılmasını istiyor.

Mesela **30 Ağustos Zafer Bayramı** kutlamalarını, camide de görmek istiyorlar.

Bunun için Diyanet'e talimat verildiği anlaşılıyor.

Her ne kadar **Osmanlı** dönemi rejimin pek fazla umurunda olmasa da, **Atatürk** hasbelkader içinde bulunmuş olduğu için **Çanakkale Zaferi** de hutbelerin demirbaş konularından biri haline gelmiş durumda.

*

Ancak, ***Odatv*** gibi arkadan kurmalı mecraların **sistematik ve ısrarlı yayınları**, sadece zaferlerden bahsedilmesinin yeterli görülmediğini, hutbelerde **Atatürk**'ün adının da geçmesi için birilerinin **psikolojik savaş taktikleriyle algı operasyonu** yürüttüklerini düşündürüyor.

Ayrıca **10 Kasım**'larda camide de ağıt yakılmasını arzuladıkları anlaşılıyor.

Odatv gibi kullanışlı aparatların yeniçeri geleneğini sürdürerek hep bir ağızdan anlamsız ve saçma gulu gulu dansı yapmalarının, "*Atatürk niye hutbede yok,* ***Atatürk isterük!***" diye feryad u figan koparmalarının başka bir açıklamasını bulmak zor.

*

Çanakkale Savaşı'ndan bahsedilmesi neyine yetmiyor da bir de **Atatürk** istiyorsun!

Çanakkale'de cephede bir tek Atatürk mü savaştı?

Atatürk'ün konumunda onlarca, belki yüzlerce komutan vardı.

Üstelik Atatürk savaşın sonuna kadar da Çanakkale'de durmadı, kendi isteğiyle başka yere naklini yaptırdı.

Sonra, Atatürk'ün hayatında bir tek Çanakkale mi var?!

Sakarya Savaşı'nın kazanılmasına asıl vesile olan kişi de, **Kâzım Karabekir**'in yazdığı gibi, **Fevzi Çakmak**'tı.. Atatürk ricat emri vermişken bunu geri aldırmış, bu arada Yunan çekilmeye başlamıştı.

*

Diyanet eğer hutbelerde Atatürk'ten bahsedecekse, bu, onun dinî konulardaki **bilgisizce ve yanlış sözlerini** düzeltme şeklinde olmalıdır.

Onun bu yanlış sözlerini hemen herkes bir şekilde duyuyor, öğreniyor.

Malum, Atatürk bir din bilgini, bir İslam âlimi değildi. Dinî konularla ilgili bilgisi yetersiz ve yüzeyseldi.

Diyanet'in bu konularda, "Ey cemaat, dinde esas olan ***Kur'an*** ve Sünnet'tir, **Fethullah Gülen** ya da **Atatürk** gibi şahısları putlaştırıp onların kafalarından uydurdukları yanlış laflarına **sorgulanamaz ayet ya da hadîs muamelesi yapmayın**!" diye hutbe okutmasını niye istemiyorsunuz?

*

Bunları da geçtik, aslında Diyanet'in hutbelerde Çanakkale Savaşı, Sakarya Savaşı vs. gibi **devlet için önemli günler çetelesi** tutması gerekmez. Sadece **dinî hakikatleri** anlatmalı, dini öğretmelidir.

Peygamber Efendimiz s.a.s. ve Dört Halife r. a., yıldönümleri münasebetiyle **Bedir Savaşı hutbesi**, Uhud Savaşı hutbesi, **Hendek Savaşı hutbesi**, Mute Harbi hutbesi, **Tebük Seferi hutbesi**, Mekke'nin Fethi hutbesi, **Huneyn Savaşı** hutbesi vs. mi okuyordu?

Müslümanlar da aralarında şöyle **tartışmalar mı** yapıyorlardı: "Bu haftaki cuma hutbesinde niye komutanlardan Abdullah ibni Revaha r. a.'in **adı geçmedi**?"

Dört Halife döneminde Peygamber Efendimiz s.a.s.'in **vefat yıldönümlerinde** özel hutbe mi okutuluyordu?

*

Şu **çılgın Türk manyaklığına** bakın ki, Peygamber Efendimiz s.a.s. için bile yapılmayan birşeyin camide **putlaştırdıkları Atatürk** için yapılmasını istiyorlar.

"Kâbe Arab'ın olsun, bize Çankaya yeter!" makamından "Hz. Peygamberleri (s.a.s.) Arab'a kalsın, Türkiye'deki camilerde Atatürk'ümüz olsun" demeye getiriyorlar.

Her resmî bayramda, her **10 Kasım**'da devlet olarak **yurt sathında, okullarda şurada burada** Atatürk'ünüz için bir sürü tantanalı tören yapıyorsunuz, bütün bunlar yetmiyor, bir de olayı camiye taşımak istiyorsunuz..

Her resmî kurumun önüne, her şehir meydanına bir **Atatürk heykeli** dikmişsiniz, memleket **heykelistan** olmuş, onun için değil Türkiye'nin belki dünyanın en büyük türbesini **Anıtkabir** adı altında inşa etmişsiniz, her resmî daireye **Atatürk resmi** asıyorsunuz, her öğretim kurumunda **her sınıfa** Atatürk'ün bir resmini yerleştiriyorsunuz, **ders kitaplarının** başına Atatürk'ü oturtuyorsunuz, madenî yahut kâğıt fark etmiyor her paranın üstüne Atatürk resmi nakşediyorsunuz, Atatürk'ün adını devlet işlerinde besmeleniz haline getirmişsiniz, bir de tutup resmî görevlere atamada **Atatürk'lü yemin** ettiriyorsunuz, yatıp kalkıp yaptığınız **Atatürk zikri** ile putperestlik özentisi bir **Atatürkçülük tarikatı**nın meczûb (Atatürk'e cezbelenmiş) bağlıları haline gelmişsiniz, bütün bunlar yetmiyormuş gibi camilere de göz koymuşsunuz.

Şu cezbenin şiddetine bakın ki, ateşin üstündeki mısır taneleri gibi patlıyor, çaydanlıktaki sıcak su gibi fokur fokur kaynıyor, "**Hutbelerde Atatürk isterük!**" diye yakalarını bağırlarını yırtıyorlar. Neredeyse Atatürk'leri için camilerin kubbelerini cemaatin başına yıkacaklar.

İnsan meczup olur da bu kadar mı olur!

Dine bu kadar lâkayt laik adamların cuma hutbelerini (Ki, namazın bir parçasıdır) bile dillerine dolayabilmeleri için utanmazlık ve arsızlık katsayılarının kaç olması gerekir?.

Kendilerini neden yüzsüzlük ve şirretlik alanlarında bir daha egale edilemeyecek şekilde rekor kırmak zorunda hissediyorlar?

> Şarka bakmaz, garbı bilmez, edepten yok payesi,
>
> Bir kızarmaz yüz, bir yaşarmaz göz bütün sermayesi.

*

Üstelik Atatürk'ünüz, **Kâzım Karabekir** gibi muhaliflerinin aktardığı gibi, imanı olan bir adam değildi.

Ezanda kulağı, camide yüzü yoktu.

Kur'an'a ve Peygamber Efendimiz s.a.s.'e hakaret ediyordu. İnançsızdı.

Bu yüzden merhum **Necip Fazıl** onun için "**Allahsız**" başlıklı bir yazı kaleme almış bulunuyordu.

Atatürk'ün, (İslam'a göre) **kâfir** hükmünde olduğu açıktır. **Murat Bardakçı** bunu şöyle ifade etmişti:

> "Mustafa Kemal İslam dinine '**Beyni sulanmış hafızların dinidir**' diyor. Yani bunu niye saklıyoruz ya hu? Bunu kıvırmayalım artık. Senelerdir böyle yapılıyor. Atatürk'ün sözleri açıkça **dine reddiye**dir. Bunları demek düşmanlık değil. Adamcağızın kendi yazdıklarını söylemek düşmanlık oluyor ya hu."

*

Atatürk’ün durumu budur. Lafı uzatmaya gerek yok.

Adam ilhamlarını yaşadığı kendi Batı tipi çağdaş hayatından alıyordu..

Yakıtsız, kendi kendine çalışan motor gibi, yaşadığı hayattan ilham alıyor, aldığı ilhamlara göre de hayatını yaşıyordu. Con Ahmet'in devridaim makinası gibi..

Allahu Teala’nın kitapları için de “**gökten indiği sanılan**” diyerek yalanlama ve aşağılama yoluna gidiyordu.

Ali Rıza ile Zübeyde'den olma bir kul olarak haddini bilip susmak yerine Allahu Teala'nın kitaplarına dil uzatıyordu.

Bunu Atatürkçüler de, onun çağdaşlık ve ilericiliğini, irtica ile mücadelesinin keskinliğini dile getirme sadedinde söylüyorlar.

*

Atatürk konulu hutbe okunursa öncelikle bunların dile getirilmesi ve onun hayatındaki yanlışlara ve sözlerindeki hatalara dikkat çekilip cemaatin uyarılması gerekir.

Bunu yapmayıp **Gazi Mustafa Kemal Atatürk** diyerek hutbelerde Atatürk için rahmet okumak, **İslam’a göre haramdır.**

Caiz değildir.

Bunu yapan, İslam’a göre haram olan bir işi yapmış olur.

Bunu **helal gören** ise, harama helal dediği için **küfre düşer**.

*

Niçin haramdır?.

Buna da cevap vermek faydalı olur.

Çünkü, dinî bilgisi Yunus Emre şiirlerinin ötesine geçmeyen kuruntu müslümanları, “Niye haram olsun ki, İslam sevgi dinidir, hoşgörü dinidir, Allah’ın rahmeti geniştir” diyebilirler.

Doğru, Allah’ın rahmeti geniştir, fakat azabı da şiddetlidir. Elîmdir. Bu dünyada işkence içinde de yaşasan sonunda ölür kurtulursun, fakat ölümden sonraki azapta bir kurtuluş yolu yok. Ölüm de yok.

Allahu Teala şöyle buyuruyor (Elmalılı meali):

> Ve içlerinde ölen birinin **ebedâ namazını kılma ve kabrinin üzerinde durma**, çünkü onlar Allah'ı ve Resulünü tanımadılar ve kâfir olarak can verdiler. (Tevbe, 9/84)

Bu ayet-i kerime, müslümanların arasına müslümanmış gibi giren, işi düştüğünde onlarla beraber namaz kılıp dua da eden, fakat bir taraftan da özel arkadaşlık çevresi içinde küfür sözler söyleyen münafıklar için inmiştir.

Yani, değil küfrü açık olanların, böylesi gösteriş müslümanlarının bile (münafık olduklarını bilmen durumunda) cenaze namazını kılmak (Ki cenaze namazı, ölü için **dua** edilmesi, **rahmet** niyazında bulunulması anlamına gelmektedir) caiz olmamaktadır.

Ayrıca, **kabirlerinin, mezarlarının, türbelerinin, yatırlarının başında durulması** da yasaklanmıştır.

Haramdır.

İsterse bunlar **anıt mezar** ve **anıt kabir**ler, türbe ve yatırlar olsun.

Onların kabirlerini ziyaret, kabirlerinin başında durmak, **saygı duruşu** yapmak haramdır, haram.

Bunu helal kabul etmek ise, **ayeti reddetmek** olduğu için, küfürdür.

İmansızlıktır.

*

Aynı surenin 113'üncü ayetinde ise şöyle buyurulmaktadır:

> "(Kâfir olarak ölüp) cehennem ehli oldukları onlara açıkça belli olduktan sonra, akraba dahi olsalar, (Allah'a) ortak koşanlar için **af dilemek (rahmet niyazında bulunmak)** ne Peygamber'e yaraşır ne de inananlara."

Evet, iman etmiş bir insana bu yakışmaz.

Camide hiç yakışmaz.

Allahu Teala bu yakışıksız davranışı yasaklamıştır.

Şimdi bazı kişiler saf ayağına yatarak bizi kandırmak için şöyle demeye kalkışabilirler: Atatürk belki küfür sözlerinden tevbe etmiştir.

İmdi, gizli günahın tevbesi gizli, aşikâre günahınki aşikâre olur. (Allahu Teala'nın örtüp gizlediği günahını açığa vurmak ayrı bir günahtır.)

Bizler, insanların kalbinin bekçisi ve okuyucusu değiliz, zahire göre hüküm verme durumundayız. Atatürk, bu kuralın istisnası değildir.

Açık deliller, varsayımlarla hükümsüz hale getirilemez. **"Şek (şüphe) ile yakîn (kesin bilgi) zail olmaz."**

***

Diyanet İşleri Başkanlığı, ***Odatv***'ciler gibi cahil densizlere artık hak ettikleri cevabı vermelidir.

Hutbelerden birinde bu konuya açıklık getirilmelidir.

Kafalardaki soru işaretleri cevapsız bırakılmamalıdır.

Eğer Türkiye'de **din ve vicdan hürriyeti** varsa, bunun yapılmaması için bir neden yoktur.

Üstelik bu, Diyanet'in hem hakkı hem de **sorumluluğu**dur.

Cumhurbaşkanı **Erdoğan** da, sadece Nurettin Yıldız gibi isimleri dövmek istediğinde değil, böylesi densizler için de şunu demelidir:

> "Din İşleri Yüksek Kurulumuz, Diyanet İşleri Başkanımız alanı boş bırakmaması lazım. İlahiyatçılarımızın, muteber alimlerimizin ise ya sesleri çıkmıyor ya da duyulmuyor. Ya da korkuyorlar. **Niye korkuyorsun? Bizim itirazımız hatta isyanımız işte bu hadsizlikleredir.** Hiç kimsenin dinimizi böyle **karikatürize** etmeye hakkı yoktur. Bizim itirazımız, isyanımız böyle hadsizlikleredir."

*

“Ve hani Allah, kendilerine kitab verilenlerden **‘Onu (kitabı) mutlaka insanlara açıklayacaksınız ve onu gizlemeyeceksiniz!’ diye sağlam söz** almıştı. Fakat (onlar) onu (kulak ardı ederek) sırtlarının ardına attılar ve onunla **az bir karşılık (menfaat) satın aldılar**. İşte, satın almakta oldukları şey ne kötüdür!”

(Âl-i İmrân, 3/187)

İSLAM'I İNKÂR ETMEMEK, TAHRİF ETMEK

Millî Gazete yazarı **Mahmut Toptaş**'ın bir yazısının son cümleleri şöyleydi:

> "Bu milletin mayası İslam'dır. Yanlışlar yapabilir. '**Şeriata karşıyım' der** yanlışı yapar ama İslam'a söz ettirmez, fiske vurdurmaz."

Bir defa, bir kimse "Şeriat'e karşıyım" dediği anda, İslam'dan çıkmış olur.

"Şeriat'e karşıyım" demek de İslam'a söz söylemek, ona vurmak değilse, İslam'a vurmak nasıl birşeydir?..

*

Hz. Musa'nın ümmeti olan **Yahudiler**, ***Tevrat***'a ve dinlerine tümden sırt çevirmedi, **havra**larını tümden terk etmediler.

Onun yerine, dinlerini bozdular.

Ve dinlerini, o bozuk haliyle savunmaya başladılar..

Yahudiliğe ne söz söylettiler, ne fiske vurdurdular, fakat içeriden hak dinin canına okudular..

Hak din, ellerinde küfürden berbat hale geldi..

Aynı şeyi **Hristiyanlar** da yaptılar..

Dinlerini terk etmedi, ***İncil***'i bırakmadı, **kilise**ye sırt çevirmediler..

Fakat, dinlerini tahrif edip bozdular..

Onu bu bozuk haliyle savunmaya başladılar; Hristiyanlığa ne laf söylettiler, ne de fiske vurdurdular..

Bizzat kendileri içeriden hak dinin canına okudular.

*

Müslümanlar arasında da durum farklı değil..

“Ben İslam’ı bıraktım, müslüman değilim, artık ateistim, dinsiz imansızım” diyen tek tük çıkıyor.

Gerisi, kendi kafasına göre dini bozuyor, şurasını burasını kesiyor buduyor, havanda öğütüp sulandırarak hamur yapıyor, sonra ona istediği biçimi veriyor, ve bu kendi imalatı sözde İslam’a laf söyletmiyor, fiske vurdurmuyor.

‘Şeriata karşıyım’ deyip yanlışı yapmanın ama İslam’a söz ettirmemenin, fiske vurdurmamanın bundan başka bir anlamı olabilir mi?

Senin bu halinle, Yahudi ve Hristiyanlar’dan farkın nedir?

*

Mahmut Toptaş bunu hep yapıyor.

Mesela, Avrupa’daki “laikleşmiş, batılılaşmış” Türkler’in **domuz** eti yememesini, çocuklarının **sünnet** ettirilmesini, tek başına yeterliymiş gibi göklere çıkarıyor.

Peki, Yahudiler de hâlâ domuz eti yemiyor, çocuklarını sünnet ettiriyorlar. Onlar da hak üzere mi?

Yahudinin “mayası”, onu kurtarmaya yeter mi?

Bu “şeriatsiz maya” neye yarar?

*

Küfre rıza küfürdür.

“Bu milletin mayası İslam’dır. Yanlışlar yapabilir. ***‘Şeriata karşıyım’ der*** *yanlışı yapar ama İslam’a söz ettirmez, fiske vurdurmaz”* şeklindeki söz, çok ağır bir küfür sözü ehemmiyetsiz, dikkate alınmaya değmez, kıldan tüyden bir ufak hata gibi göstermesi itibariyle, **itikaden tehlikelidir**.

Mahmut Toptaş’ın, bu tür hatalarını yine aynı yolla, yazıyla düzeltip tevbe etmesi kendi akıbeti için iyi olur.

Bu tür konular laubaliliğe, ciddiyetsizliğe, gelişigüzel kalem oynatmaya gelmez.

Hadîs-i şerîfte belirtildiği gibi, insan önemsemeden bir söz söyleyip ebediyen Allahu Teala’nın rızasını kazanabilir, yine hiç önem vermeden bir söz söyleyip ebediyen gazaba uğrayabilir.

Mahmut Toptaş’ın yukarıdaki sözünün ikinci kategoride yer alıyor olması kuvvetle muhtemeldir.

Her halükârda tashihi ve tevbeyi gerektirmektedir.

LAİK DÜZENCİLİĞİN KANA SUSAMIŞ VAMPİRLİĞİ

Mayıs 2016'da CHP Grup Başkanvekili Engin Altay "**Laikliği korumak için kan da dökülür**" diye konuşmuştu.

"Ne dediğimi bilerek konuşuyorum" demeyi de ihmal etmemişti.

Laiklik yabancı bir kelime, Türkçesi "**siyasal dinsizlik**" oluyor.

Siyasal dinsizliği (siyasal sıfatını bırakırsak yalın dinsizliği) korumak için kan da dökerlermiş.

Hayır, bunu kendi evinde çocuklarıyla sohbet ederken söylemiş değildi.

CNN TÜRK canlı yayınında söylemişti..

Odatv gibi mecralar da bunu haber yapmışlardı.

"Skandal!.. İç savaş çağrısı.." filan diyerek değil..

"Dökeriz haaa!" kıvamında.

*

İslam'ı korumak için, değil kan dökmek, sesinizi yükseltmeniz bile suç olabilir.

"İrtica azdı, gercilik tehlikesi büyüdü, laiklik tehlikede" denilebilir.

Ama laiklik için kan dökmek serbest..

Laiklik için kan dökeriz diye konuşmak da serbest..

Adamlar bu öldürme, kan dökme işini sevdiler.

Geçmişte bunu açıkça yapıyorlardı, sonraları ise işi **trafik kazaları, zehirlemeler** vs. ile örtülü yapmaya başladılar.

Böylesi daha sorunsuz ve keyifli oluyordu zahir.

*

Evet, böylesi adamlarla aynı ülkede yaşıyoruz.

Üstelik onların **kan dökücü, kana susamış laikliğinin (siyasal dinsizliğinin)** hükmü altında.

Ancak Türkiye, 1927'ye kadar, Anayasasına göre bir **İslam devleti**ydi..

O yıl dinsiz (siyasal dinsiz) hale geldi, fakat açıkça "Dinsiz imansızım" demedi.

Resmen laik (siyasal dinsiz) olması 1937 yılına kaldı.

O yıllarda devletin İslamîliğini korumak için de kan dökülür müydü?

*

Laiklik (siyasal dinsizlik) için kan da dökerlermiş.

Ne dediğini bilerek konuşuyormuş.

Zihniyet, kafa, işte bu!

Laikliği (siyasal dinsizliği) kan dökerek getirdiler, kan dökerek de koruyacaklarmış.

Hani ülkede laikliğin kaldırılması yönünde ciddi bir teşebbüs olsa, hadi neyse!

CHP'linin böyle konuştuğu yıl TBMM Başkanı İsmail Kahraman bile, tepki çeken konuşmasında laikliğin kendisine karşı çıkmamış, kavramın tanımlanmamış olmasından yakınmıştı.

Bunu bile hazmedememiş, **Kılıçdaroğlu, Akşener** ve **Bahçeli** ortalığı birbirine katmışlardı.

Putlarına sövülmüş putperestler gibi hırçınlaşmışlardı.

Ardından da Erdoğan, Kahraman'a ayar vermişti.

Hayır, Kahraman "**Şeriat gelsin!**" filan demiyordu. "Zaten Anayasamız dindar sayılır" filan gibi yalan yanlış birşeyler demiş, "Laik kelimesi Batı'da olduğu gibi Anayasa'da geçmese de zararı olmaz" anlamına gelen sözler sarfetmişti.

Bu kadarı, kan dökme seansları için senaryolar yazmalarına yetti.

Meğer **kan içici laik (siyasal dinsiz) vampirlerle** aynı ülkede yaşıyormuşuz.

*

CHP adına konuşan Grup Başkanvekili, önce kimin kanını dökmeyi düşünüyordu acaba?

İsmail Kahraman'ın mı?

Kan dökme aracı olarak neyi uygun bulmuşlardı?

Hayallerindeki alet **kör testere** miydi, yoksa **balta** mı?

Zatıalilerine hangisi uyardı?

*

Gökleri ve yeryüzünü yaratan Allahu Teala katında bir müminin hayatı, senin laikliğini (siyasal dinsizliğini) geçtik, vatanın da dahil tüm dünyadan daha değerlidir.

Allah'ın Rasulü s.a.s. şöyle buyurmuştur:

“**Müslüman bir insanın öldürülmesindense, (insansız) bir dünyanın yok olması Allah katında daha ehvendir.**” (**Tirmizî**, Diyat 5; **İbn-i Mace**, Diyat,1)

Laik devletçi faşist zihniyet ise, putlaştırdığı laiklik (siyasal dinsizlik) için adam öldürmeyi övünülecek bir şey olarak görür.

Onlara göre, bu helaldir, mübahtır, iyidir, fakat **Allah yolunda cihad**, (siyasal dinsizliği kendilerinden aldıkları) Batılı **efendileri** öyle gördüğü için, terördür, kötüdür, suçtur.

Derini ve yüzeyseliyle devletin on yıllarca destekleyip palazlandırdığı diyalogcu Fethullahçılık için de**, Mavi Marmara**’da ölenlerin, yahudi otoriteye itaat etmedikleri için, kanının değeri yoktu.

*

“Kim de bir mü'mini kasden öldürürse, artık cezâsı, içinde ebediyen kalıcı olarak Cehennem’dir; Allah ona gazab etmiş, ona lâ'net etmiş ve onun için büyük bir azab hazırlamıştır!” (Nisâ, 4/93)

MUTLAK GÜÇ, MUTLAK YOZLAŞMA; MUTLAK LAİK DEMOKRASİ, MUTLAK ŞİRK

“Güç yozlaştırır, mutlak güç mutlaka (mutlaken, mutlak biçimde) **yozlaştırır.”** **(**Power tends to corrupt and absolute power corrupts absolutely.)

Lord Acton’a ait olan bu sözü çok kimse bilir.

İnsanlara fazla güç vermeye gelmez, hele **mutlak (kayıt ve şart getirilmemiş)** güç vermeye hiç gelmez.

Güç, mutlaka sınırlandırılmalıdır.

Peki, kim sınırlandıracaktır?

Neyin sınır olacağına kim karar verecektir?

*

“Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir” diyerek mutlak gücü (Ki mutlak güç, **kayıtsız şartsız** güçtür) millete verdiğinizde milletin kendisi **yoz**laşmayacak mıdır?

Lord Acton’un formülüne göre mutlaka yozlaşacaktır.

Zaten yoz değilse tabiî..

Ancak, meşhur hukukçu **Duguit**’nin **millet iradesi** hakkında söyledikleri dikkate alınırsa, aslında bu **adı var kendi yok** iradenin, milleti temsil etme palavrasıyla ortaya çıkma şansına sahip olmuş bireylerin mutlak gücü için bir kamuflaj, paravana ya da meşrulaştırma aracı işlevi gördüğünü kabul etmek gerekir.

Gücü bir şekilde (**hile** ya da **zor** ile, yahut hem hile hem de zorla) ele geçiren bir kimse, önce kendisini millet iradesinin sözcüsü ilan edebilir, sonra da kendi bendelerini göstermelik seçimlerle milletin temsilcisi yapabilir, ve bu sözde millet temsilcileri de onu tekrar millet adına yetkili hale getirebilirler.

*

Atatürk, kendisini siyaset icabı **takiyye** yapmak zorunda hissetmeyip açık konuştuğu zamanlardan birinde aynen şunu demiştir:

> "Hakimiyet (egemenlik) ve saltanat (sulta) hiç kimse tarafından hiç kimseye ilim icabıdır diye müzakereyle (görüş alışverişiyle, fikir teatisiyle), münakaşa (tartışma) ile verilmez. Hakimiyet, saltanat; kuvvetle, kudretle ve zorla alınır."

Atatürk saçmalamış diyenler çıkabilir, fakat ben öyle demiyorum.

Demek ki Atatürk'e göre **hayatta en hakiki mürşit** ilim değil, **kuvvet, kudret ve zor**muş.

Demek ki, **egemenliği** kimse millete ilim icabıdır, hukuk gereğidir, "demokrasinin cumhuriyetin faziletine katkısıdır" diye vermezmiş.

Demek ki, hakimiyet milletin değilmiş, kuvvet, kudret ve zorla alıp da kaçanınmış.

Atatürk kuvvet, kudret ve zor'a **hile**yi de eklese "eyiymiş", fakat nasılsa aklına gelmemiş.

Ya da bilerek söylememiştir.

*

Atatürk, önceleri işi **hile** ile götürürken, bu konuşmasıyla **zor**'a başvurmuş, **kişisel hakimiyet** arzusunu onaylamayanları "**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**" diyerek tehdit etmişti.

Ne için?

Sözde milletin hakimiyeti için!

İşte bu da, işin **hile** yanıydı, zor'a eşlik eden hile..

Çünkü, tehdit ettiği kişiler milletvekilleriydi, millet iradesini temsil ediyorlardı.

O milletvekillerini tehdit etmek, millet hakimiyetini tanımamaktı.

Diktatörlüktü.

Ki bunu, Atatürk'ün baş dalkavuklarından Falih Rıfkı Atay bile ***Çankaya***'sında itiraf etmektedir.

*

Evet, şahıslara fazla güç vermeye gelmez.

Millet iradesi masalıyla kendi **diktatörlüklerini** ya da **oligarşik hakimiyetlerini** tesis edebilirler.

Millet bir diktatörden kurtuldum derken diğerinin eline düşebilir.

Yöneticilerin sözde **millet adına** yasa yaptıkları her yerde kanunlar ve hukuk, nalıncı keseri gibi güç sahiplerine hizmet etmeye başlar.

Millet de, "Ne yapalım, bu yapılanlarda hukuken yanlış bir şey yok, herşey kitabına uydurulmuş" demek zorunda kalır.

*

Ancak kişilerin el uzatamadıkları **sabit (insan eliyle değiştirilemeyen) bir "adil yasalar manzumesi"** bulunduğu zaman insanlar, **pozitif (mevcut olan) hukuku,** o **ideal (olması gereken) hukuk** ile karşılaştırma ve sorgulama imkânına kavuşurlar.

(Bu yüzden, hukuk felsefesi üzerinde kafa yoranlar **adalet** nosyonunu temel alarak bir "**tabiî/doğal hukuk**" düşüncesi geliştirmişlerdir. Ancak içeriği belirsizdir, bir heyuladır. Tek sevabı, pozitif hukuku sorgulamayı sağlayan felsefî bir zemin oluşturmasıdır.)

İşte o, insanların değiştiremeyecekleri hukuk düzeni ilahî yasalardır, **İslam Şeriatı**'dır.

O yüzden, bu laik devlette bile, en laik kafalı adam bile, **mevcut yasalar adına** iktidarı veya muhalefeti eleştirmekle yetinmiyor, "**Siz haram yiyorsunuz, kul hakkına giriyorsunuz**" filan diyerek (adını söylemeden) **Şeriat'e atıf**ta bulunmak zorunda kalıyor.

*

Yazıya Lord Acton'un sözüyle başlamıştık.

Onun, (hareket noktası ve fikirlerinin özü itibariyle) İslam dünyasındaki **Şeriatçılarla (İslamcılarla)** paralel bir noktada durduğu görülüyor.

Şu söz ona ait:

> Bizim itaat etmek zorunda olduğumuz, bütün sivil otoritelerin etkisini azaltmakla ve bütün dünyevî çıkarlardan fedakârlık etmekle yükümlü olduğumuz şey, Tanrı'nın, **bizzat kendisi kadar ebedî ve mükemmel olup zatî mahiyetinden** kaynaklanan ve (yaratıcısı olması itibariyle) bütün uluslar, dünya ve gök üzerinde hükmünü yürüten **değişmez kanunlarıdır**.

> **That which we must obey, that to which we are bound to reduce all civil authorities, and to sacrifice every earthly interest, is that immutable law which is perfect and eternal as God Himself, which proceeds from His nature, and reigns over heaven and earth and over all the nations.**

Yine şu söz de Lord Acton'a ait (***Özgürlük Yazıları***, derleyen: Coşkun Can Aktan ve İ. Yaşar Vural, İstanbul: Çizgi Kitabevi, 2003):

> "Hiç kimsenin halkın üzerinde güce sahip olamayacağı şeklindeki **demokratik ilke**, hiç kimsenin onun gücünü engelleyemeyeceği ya da onun **gücünden yakasını kurtaramayacağı** şeklinde anlaşılmaktadır. Halkın istemediği şeyleri yapmaya zorlanamayacağı şeklindeki demokratik ilke onun beğenmediği şeylerin **hoşgörüyü gerektirmediği** şeklinde anlaşılmaktadır. Herkesin mümkün olduğu kadar payandalardan kurtulmuş özgür bireyler olması şeklindeki demokratik ilke, bir araya gelmiş insanların özgür iradesini hiçbir şeyin **zincirleyemeyeceği** şeklinde anlaşılmaktadır. **Dinî hoşgörü**, yargı bağımsızlığı, merkezîleşmeden korkma, kamu müdahalesinden korkma gibi öğeler, **devletin merkezî güçlerinin eline geçtiği zaman,** birer garanti olmak yerine özgürlüğün önünde engel teşkil etmektedirler. **Demokrasi**, yukarıdaki otorite olmaksızın, yalnızca **üstün olma** iddiasında değildir; **mutlak**tır da ve aşağıdaki özgürlükler olmaksızın, bir vasi olmak yerine, kendi kendisinin efendisi olmak iddiasındadır. **Dünyadaki eski egemenler; dalkavuk ve hilekâr olan, ancak, kendilerine karşı direnmenin mümkün olmadığı ve hem Sezar'a hem de TANRI'YA AİT OLAN ŞEYLERİN KENDİLERİNE VERİLDİĞİ yeni egemenlerle yer değiştirdiler.** Kanunları yalnızca üst sınıflarca yapılan toplum, fakirler için en iyi şeyin hiç doğmamak olduğunu, bundan sonraki en iyi ikinci şeyin ise çocukken ölmek olduğunu ya da yoksulluk, suç ve acı içinde yaşamak olduğunu ilan etmektedir. **Demokrasi**nin yaygınlık arz eden kötü

yönlerinden birisi çoğunluğun tiranlığıdır ya da daima çoğunluğun değil, **güç veya hile ile** seçimlerde başarı gösteren partinin tiranlığıdır.”

ÇAĞDAŞ DEVLET, İŞKENCE, VE GÜNCELLENMESİ İSTENEN İSLAM'A (ŞERİAT'E) GÖRE İŞKENCENİN HÜKMÜ

Bazıları, **İslam'ın güncellenmesi** gerektiği kanaatinde..

Onlara göre, bin 400 sene önceki hükümler bugün uygulanamaz.

Uygulanamayacak hükümler neler olabilir?

Bunlardan biri, mesela, **işkence** yasağı olabilir mi?

Birileri, "**İşkence yasağı ile devlet mi yönetilir**?!" diye düşünüyor olabilirler mi?

"Ortaçağ'ın Medine'si nerde, Cumhuriyet Türkiyesi'nin mesela Diyarbakır Hapishanesi'ndeki **12 Eylül aydınlığı** nerde?" diye kendilerince kıyaslama yapıyor olabilirler mi?

*

İslam'ı güncellemek isteyenlerin güncellenmesini istedikleri hususlardan biri, ***Kur'an***'daki **kısas** hükmü gibi görünüyor.

Adam öldüren, öldürülür..

Döven, dövülür.

Allahu Teala, "**Kısasta hayat vardır…**" (Bakara, 2/179) buyuruyor.

Güncellemeciler şöyle düşünüyor olabilirler mi: "Gönlünce adam öldüremezsen, yakalanınca da (Apo örneğinde olduğu gibi) gidip hapishanede milletin kesesinden beslenemezsen, buna hayat mı denir?!"

*

Güncellenmesi istenen bir başka husus, muhtemelen, **hırsızın elinin kesilmesi**..

Tabiî hırsızın elinin kesilmesinin **şartları** var..

Birincisi, çalınan nesne **tam koruma** altında olmalı.. Kilitsiz, muhafazasız ortalığa bırakılmamalı.

İkincisi, en az **bir altın değerinde** olmalı.. (Bugün için 7 bin küsur lira..)

Ekmek çaldı, bahçeden elma çaldı, marketten biskü çaldı diye adamın eli kesilmez.

Güncellemeciler şöyle düşünüyor olabilirler mi: “Karnım acıktı diye niye elmas yüzük çalamayacak mışım ki? Çalabilmeliyim, yakalanırsam da paşa paşa hapis yatıp millet kesesinden beslenmeliyim.”

*

Güncellemecilerin kabul edemeyecekleri hükümlerden birinin **recm** cezası olduğunu tahmin etmek zor değil.

Bekârlar böyle bir suç işlediğinde recm edilmezler. Bunun için **evlilik yaşamış** olmak gerekiyor.

Burada da **dört adil şahidin** tanıklığına ihtiyaç var.

Adil olmaları, hem sabıkasız olmaları, hem de toplum tarafından dürüst ve şerefli olduklarının bilinmesi, iftira atmaları ve yalan söylemeleri beklenmeyecek karakterde insan olmaları anlamına geliyor.

Haramları aşikâre işlediği, yalan söylemekten ve günah işlemekten çekinmediği bilinen kişilerden dört değil 4 bin 444 kişi bile şahitlik yapsa kaale alınmıyor. (Mesela bugünün siyasetçilerinin neredeyse hepsi "siyaset icabı" yalan söylemekte oldukları için şahitlikleri kabul olunamaz.)

Ayrıca, böylesi namuslu, yalansız dolansız, günahlardan kaçındıkları herkesçe bilinen dört şahid günümüzde bir dava için (zor ama) bulundu diyelim, suçlanan kişileri iş üstünde, tam muamele halindeyken görmüş olmaları da şart.

“İşte bir odaya kapandılar, yarım saat sonra çıktılar” denildiğinde, şahitlik için bu, yeterli olmuyor.

Böylesi durumlarda daha ötesi için **çıkarım**da bulunarak şahitlik yapılamıyor.

Dört tane muteber ve saygın insanın huzurunda "Bakın biz neler yapıyoruz neler" dercesine böylesi işleri yapan kaç kişi çıkar bilemem, fakat çıkması durumunda Şeriat, şayet evlilik yaşamış iseler, bunların recmedilmesini emrediyor.

Bu noktada güncellemeciler şöyle düşünüyor olabilirler mi: “Gönlümüz istediği zaman, Zsa Zsa Gabor gibi evli bir kadınla zina yapan ulu önderimiz Atatürk gibi zina yapamadıktan sonra hayatın tadı mı olur! Tı, bu İslam güncellenmeli! Güncelleyemiyorsan da laik olmalısın, İslam'ın hükümleri asla uygulanmamalı. Fakat gönül huzuruyla zina yapılabilmesi için, uygulanmayan hükümler bile değiştirilip güncelleme yapılmalı.”

*

Liste uzatılabilir..

"Dolçe vita" meraklısı güncellemecilerin dertlerini, sıkıntılarını anlayabiliyoruz.

Ancak, dünyada güncellemek suretiyle kafalarına göre yamuk yumuk bir İslam üretebilseler de, Allahu Teala’nın ahiretteki muamelesini kafalarına göre güncelleme şansları yok.

*

Güncelleme konusuna **işkence** örneği ile başlamıştık.

Said Ramazan el-Bûtî şunları söylüyor:

Suçla ittiham olunanın, bazı yollarla işkenceye tabi tutulması itirafı temin için, caiz midir?

Bazı zevat, Hz. Ali'nin (r.a.) o kadına söylediğinden bu hükmü çıkartmışlardır: *"Ya mektubu çıkarırsın, yoksa elbiseni soyacağım!"*…. Hani, Hayber Gazvesi sonunda Resulullah (s.a.v.) Huyey b. Ahtab'ın amcasına, *"Huyey'in Benî Nadîr'den getirdiği Mesk'i [altınla doldurulmuş deri torba] ne yaptınız?"* diye sormuştu…. Bunun üzerine onu Zübeyr'e gönderdi, o da biraz sıkıştırınca adam: *"Ben Huyey'i şu harabelerde dolaşırken görmüştüm"* dedi….

Gerçek ise şudur: Dört büyük imam, ve alimlerin ve araştırmacıların (muhakkiklerin) çoğunluğuna göre; **şer'î ölçülerle, yeter delille suç isbat edilmeden, sanığa (suçla ittiham edilen kimseye) işkence yapılamaz. İkrar etsin diye böyle bir uygulama caiz değildir. Çünkü suç isbat edilmedikçe sanık, suçsuz kabul edilir**. Hâtıb'ın Mekke'ye gönderdiği kadın olayına ve Hz. Ali'nin (r.a.) onu tehdidine gelince; şu iki sebebe bağlı olarak bir delil teşkil etmez.

Birincisi: Bu kadın sırf bir itham altında değildi [suçu sabitti]…. onu peygamberlerin en büyüğü ve insanların en doğru sözlüsü Muhammed s.a.s. haber vermişti. Bu ise, ikrardan ve senedden (delilden) de kesindir. Şimdi biz, **masum olmayan (günah işlemekten korunmamış) insanların zan ve şüphesine dayalı ittihamla** nasıl kıyaslarız bunu? Bu kadının durumu için söylediğimiz, Huyey b. Ahtab'ın amcası için de aynen geçerlidir.

İkinci olarak da: **Mektubu bulmak için elbisesini soymak, işkence ve hapis gibi değildir**…. Mektubun onda olduğu kesin olunca, artık **onu bulmak için elbisesini soyup aramaktan başka yol yoktur**…. Zübeyr'in, Huyey bin Ahtab'ın amcasına işkence uyguladığı meselesine gelince; … bu

bir **harb durumu**dur…. harb hali, pek tabiî müslümanların birbirine karşı [ve aralarındaki **münafıklara** karşı] uygulamasında mesned olamaz, kıyas kabil değildir.

… Sehnun'un ***el-Müdevvenetü'l-Kübra***'sında İmam Malik (rh. a.)'ten şu nakil var:

"Bir kimse bir suçu, ***tehdit, zincire (kelepçeye) vurma, korkutma, dövme veya hapsetmeyi*** *müteakip ikrar etse* ***had*** *vurulur mu? [****Şeriat****'in emrettiği cezalar uygulanır mı?]"* dedim. İmam, *"****Tehdit sonucunda ikrar eden (itirafta bulunan) afvedilir****"* dedi. *"Zaten korkutma, bağlama, hapsetme ve dövme dediğin … tehdittir …"* buyurdu.

Yine ravî (sözleri aktaran) der ki:

"Peki tehdit veya dayakla ikrar eder, katilliği veya çaldığını ortaya çıkarırsa, gerçek böylece ortaya çıktığı halde yine had uygulanır mı [Katillik için kısasla öldürme, hırsızlık için el kesme]?" dedim. Dedi ki: *"Ben* ***ancak ve ancak, tam emniyet içinde korkusuzca ikrar edene*** *ceza uygularım. Aksi halde uygulayamam!"*

(M. Said Ramazan el-Bûti, ***Peygamber Efendimiz ve Hayat (Fıkhu's-Siyre)***, çev. Ali Nar ve Orhan Aktepe, İstanbul: Millî Gazete, tarih yok, s. 404-6.)

*

Şeriat, laik yasalardan daha özgürlükçü, daha insanî ve daha merhametlidir.

Çünkü çağdaş zulüm düzenlerinin aksine, güçlülerin ve servet sahiplerinin (özgürlük edebiyatının ardına saklanmış) hadsizliklerine, azgınlıklarına ve zulümlerine karşı **mağdurları ve zayıfları korur**, güvence altına alır.

Büyük balıkların ağlarını yırtıp geçtiği, küçük balıkların ise takılıp telef olduğu laik yasaların ise çok kere suçun mağdurlarını değil **suçluları koruyup kolladığını**, onların paçayı yırtmaları için cezalarda boşluklar bıraktığını görüyor, biliyoruz.

BAYRAK VE VATAN

Allahu Teala'ya sadakat, iman, ve insanlık şeref ve haysiyeti söz konusu olduğunda, vatan da teferruattır.

Bağımsızlık (istiklâl) simgesi olan bayrak, eğer gerçekten bağımsız ve hür isen, bir değer taşır.

Vatan, bir müslüman için, ezanların gürül gürül okunduğu, ve o ezanın gereği olan hukuk düzeninin hâkim olduğu beldedir.

Vatan, başkalarının ilkeleriyle güdülmeye razı olduğun, ilkeleri koyanlara çobanlık, sana ise güdülen davarlık rolünün düştüğü, ve bu durumu meşrulaştırıp kendini aldatarak rahatlamak için bu dönme dolap düzeninin "millilik, yerlilik" diye allayıp pulladığı safsatalara inanmış görünmek zorunda kaldığın yer midir?

*

Prof. İhsan Süreyya Sırma, bir anısını şöyle anlatıyor:

> … Allah rahmet eylesin, bir **Mela [Molla] Ali** vardı Van'da.. Çok büyük bir hocaydı. Rahmetli **Erbakan** Hoca çok mühim meselelerde onu uçakla getirtir; sorar geri gönderirdi. Türkçe'yi sonradan öğrenmiş, … Arapça'sı çok iyiydi. Muazzam bir vahiy kültürü vardı….
>
> Bir bayramda, **Beşir Atalay** Bey'le Van'a gidip Molla Ali'yle bayramı yapalım, diye bir karar verdik…. Oraya ulaştığımızda Hoca namazı kıldırmış, eve geçmişti. Hoca'nın bir salonu vardı. Oturmuş, suratı beş karış..
>
> -"İstemiyorsan gidelim, bu ne surat böyle bayram sabahı? Böyle surat edeceksen biz gidelim" dedim.

-“Sizinle alâkası yok, kendime kızıyorum. Bu genç, Ankara’dan gelmiş, birşeyler soruyor. Sorduğunu dahi anlamıyorum, onun için kendime kızıyorum” dedi….

-“Gel oğlum, gel bakalım.. Hoca’ya ne soruyorsun?” dedim.

-“Hocam, ben Ortadoğu Teknik Üniversitesi’nde okuyorum … Hoca’yı duymuştum….”

-“Peki sorun ne?” dedim.

Soru “ülke”. “Darü’l-İslam, darü’l-harb” meselesini soruyor. Ama “ülke” diyor, Seyda [Molla Ali Hoca], “ülke”nin ne olduğunu bilmiyor.

-“Seyda! Bu, dâr meselesini soruyor” dedim.

-“Öyle mi, gel oğlum gel. Kâğıdın kalemin var mı?” dedi….

Yazdırdığı cümleyi aklımda tutuyorum: … “Ülke… virgül…” Noktalamasını da söylüyor. “Başkalarının değil… Noktalı virgül… Benim ilkelerimin uygulandığı yerdir… Nokta.” [

(Adnan Demircan, ***İhsan Süreyya Sırma Kitabı***, İstanbul: Beyan, 2018, s. 136-8.)

BİZANS İLE TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN BENZERLİKLERİ

En büyük benzerlik, **aynı topraklar** üzerinde hüküm sürüyor olmaları.

Bunun yol açtığı başka pekçok benzerlik mevcut: Mesela ikisinin de bir **Ayasofya** gündeminin olması gibi.

Ama benzerlik sadece böylesi konularla sınırlı değil gibi görünüyor.

Yakından bakarsak belki başka benzerlikler de bulabiliriz.

*

Said Ramazan el-Bûti, Peygamber Efendimiz s.a.s. dönemindeki Bizans için şöyle diyor:

> Bizanslılara gelince, onlar **Hristiyanlığa** gerçekten inanarak tutunmuş değillerdi. Onu, sadece bölge halklarını sömürmek için **bir vesile** olarak kullanıyorlardı.
>
> (***Fıkhu's-Siyre***, çev. A. Nar ve O. Aktepe, İstanbul: Milli Gazete, s. 444)

Halkı gaza getirip kullanmak, **"Şehit** olup cennete gideceksiniz" diyerek cepheye sürmek için Hristiyanlık inancını istismar ediyorlardı..

Din istismarını devletleştirmişler, kamulaştırmışlar, devletin tekeline vermişlerdi.

Bunu yapmak için de Hristiyanlığı ha babam de babam sürekli **güncelliyorlard**ı.

el-Bûtî'nin ifadesiyle, yaptıkları şuydu:

> Hristiyan inancıyla istedikleri gibi oynuyor, **değişiklik** yapıp yeni şeyler ekliyorlardı. Böylece onun esas ve saf akidesini kendi putperest

> görüşleriyle karıştırıp, **Hak ile batıl içiçe bir garabet** oluşturmuşlardı. (***A.y.***)
>
> *

İslam, işte bu "hak ile batılı barıştırıp buluşturma" **güncellemesine** dur dedi.

el-Bûtî'den dinleyelim:

> İslam ise bütün Resul ve Nebilerin diliyle tebliği tekrarlanan ve o güne ulaşan **değişmez hakikatin dini** olarak artık **Allah'ın sultasından ve hakimiyetinden başka tüm otoriteleri yıkıp** insanlığı, aydınlığa çıkarmak için gelmişti. O halde, **Allah'ın hüküm ve sultasının** dışında kimsenin, efendilik ve hakimiyet hakkı olamaz, kimse kendinde bir otorite bulamazdı.
>
> Bütün gerçekleriyle, Hristiyanlıktan onu tanıdıkları halde, Bizanslılar bu yeni zuhur eden dini, halka **tehlike diye gösterme** gayretindeydiler. Çünkü onlar, dinin **zalimlerin** hükmüne, **diktatörlerin** otoritesine ve **azgın yöneticilerin taşkınlıklarına** karşı bir tehdit oluşturduğunu biliyorlardı. (***A.y.***)

*

Günümüz Türkiye'sine gelelim..

Türkiye'de **irticanın, gericiliğin, geriye dönüş özleminin** tavan yaptığı bir gerçek..

Bizans usulü gericilikle, onun Hristiyanlık için yaptığının İslam için yapılması isteniyor.

Bu **irticaî hareket**in, **gerici kalkışma**nın başını **tarihselci** soytarılar, din bilgini geçinen **modernist** papaz özentileri çekiyor.

Bunların arasından, (Ömer Özsoy ve Mustafa Öztürk gibi) ***Kur'an***'ın "Allah kelamı" olamayacağını söyleyenler bile çıkıyor.

Böyle konuşuyor olmaları doğal, çünkü **akıl hocaları** yahudi hahamlar ile hristiyan papazlar böyle inanıyor.

Kimileri de (sadece bazı içtihadî konulardaki) "***Ezmânın tagayyürü ile ahkâmın tagayyürü inkâr olunamaz***" kuralını Haricî usulü "**hak söz ile batılı kastetme**" ameliyesine tabi tutup istismar ederek "güncelleme"den söz ediyorlar.

*

Aslında, devletluların İslam'ın hükümlerinin değişip değişmemesini, güncellenip güncellenmemesini dert etmemeleri gerekir.

Çünkü, **laiklik (siyasal dinsizlik)** politikasını benimsedikleri ve bu politika çerçevesinde İslam'a devlet işlerinde söz hakkı tanımadıkları için, İslam'ın hükümlerinin ne olduğu onlar açısından önem taşımıyor.

Uygulanmadığına, kaale alınmadığına, kitap sayfalarına hapsedildiğine göre, ha öyle olmuş ha böyle, senin için değişen bir şey yok.

Senin için ***Kur'an***, bir konserde seslendirilen **şarkı gibi** cenazelerde, mezarlıklarda, düğünlerde, nişanlarda, birtakım toplantıların açılışlarında **okunacak** bir şey..

Devletin yasaları için **referans** kaynağı değil.

Dolayısıyla, içindeki hükümlerin seni ilgilendiren bir yanı yok.

Fakat yerlerinde rahat durmuyor, "Müslüman olarak inancınızı da bizim **laikliğimiz (ülkenin şartları)** doğrultusunda güncelleyeceksiniz, güncellemelisiniz" diyorlar.

*

Mesela Erdoğan, Mısır ve Tunus'a gidip "Şeriat yerine laiklik (siyasal dinsizlik)" tavsiyesinde bulunmuştu.

Türkiye'yi kurtarmışlar ya, Mısır ile Tunus kalmış.

Suudi Arabistan'ın ***el-Arabiya*** kanalıyla Şubat 2017'de gerçekleştirdiği mülakatta Erdoğan, *"Siz İslam ile* ***laiklik*** *kavramını güzel birleştirebiliyorsunuz. Bu konuda Arap dünyasına tavsiyeniz nedir?"* şeklindeki soruyu şu cevabı vermişti:

> **Yani ben bu bağ kurmayı niye bu kadar İslam dünyası geciktirdi onu anlamakta zorlanıyorum**. Biz partimizi kurduğumuz zaman laikliğin tanımını getirdik. … Bir defa kişiler laik olmaz, devlet laik olur. Laiklikte devlet, her inanç grubuna eşit mesafededir, **her inanç grubunun inancını yaşamasını teminat altına alır**. Bunun İslam'a ters olan bir yanı var mı? Yok. Ama bunu hala farklı yerlere çekenler var. Bize de tabii geçmiş yıllarda laikliği, ladinilik diye, dinsizlik diye anlattılar. Ama biz şu anda partimizdeki tanımına bunu koyduk, dedik ki: **Laiklik devletin bütün inanç gruplarına eşit mesafede olmasıdır ve bu inanç gruplarının inancını güvence altına almasıdır**. … Demek ki 'Onlarla istişare edin' hükmünü çok daha geniş ele almamız lazım, istişarelerimizi genişletmemiz lazım. Tabii ki düşüncelerimizi de güncellememiz gerekiyor.
>
> Ben diyorum ki: Biz laikliği, ladinilik olarak görmüyoruz, dinsizlik olarak görmüyoruz. Kişi laik olamaz, devlet laik olur. Laik devlet de, **her inanç grubunu koruma altına alır, güvence altına alır, hepsine de eşit mesafededir**. Yani laik devlette her inanç grubu inancını rahatlıkla yaşayabileceği gibi, hatta **ateistler de ateistliğini yaşayabilir**. Bunlara karşı kalkıp da ben laik bir devletim, dolayısıyla size gereğini yaparım, vururum, asarım, keserim, böyle bir şey olamaz. ... **Çünkü her inanç grubu özgürce inancını yaşadığı andan itibaren o topluma huzur geliyor**. İnsanlar 'Ben bu ülkede inancımı rahatça yaşayabiliyorum, bize

> herhangi bir sıkıntı verilmiyor' diyor. Bu sağlandığı andan itibaren de zaten o toplumun içerisindeki halkın birbiriyle dayanışması çok daha farklı bir şekilde artıyor, gelişiyor. Tabii farklı anlayışlar da var: Bir Kara Avrupa'sındaki laiklik anlayışı var, Anglosakson ülkelerdeki laiklik anlayışı var, bunların hepsi birbirinden farklı. Ama bizim şu andaki getirdiğimiz, ülkemizdeki kurucusu olduğum partime ait laiklik anlayışı tüm bunlardan daha da farklı.

*****

Erdoğan istiyorsa laikliği savunabilir. Fakat "Laiklikte İslam'a aykırı bir şey yok" dediği zaman **İslam'ı tahrif** etmiş olur.

Kullar (laikleşmiş "dindar" vatandaşlar; Batılılar ve Batıcılar, Kemalistler) onu alkışlayabilirler, fakat Allahu Teala'ya bunun hesabını veremez.

Bizden söylemesi..

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> **Bütün dinlerden üstün** kılmak üzere, Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen O'dur. Şahit olarak Allah yeter. (Fetih, 48/28)

Allahu Teala, İslam'ı, **bütün dinlerden üstün** olsun diye gönderiyor, Erdoğan'ın laik devlet anlayışına göre ise, **devlet nazarında bütün dinler eşit**..

Devlet de hepsine karşı **eşit mesafede**..

Onun nazarında Allahu Teala'ya iman ile Şeytan'a ya da öküze tapma inançları **eşit derecede saygın**..

Evet, Erdoğan'ın "**Bütün inançlar saygındır**" şeklinde lafları da olmuştu.

Ağzından çıkanı kulağı duyuyor mu, emin değilim.

Dediğimiz gibi, istiyorsa laikliği savunabilir, fakat bunu İslam'ı tahrif etmeye yeltenmeden yapmalıdır.

İslam, onun, üzerinde gönlünce tepinebileceği baba mirası değildir.

*

İslam âlimlerinin laiklik kavramına nasıl baktıkları hususuna gelelim.

Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde Bakara Suresi hakkında bilgi verirken, **laikliğin "bencilliğe ve dinsizliğe doğru olumsuz bir gidiş"** anlamına geldiğini, insanları **haktan uzaklaşmaya, vicdansızlığa ve ihtiraslara sürüklediğini** söylemektedir:

> … ***Kur'ân*** âyetleri ve Peygamber'in sünnetleri bize özellikle şunu gösterir ki, Müslümanlık dini geneldir. Bütün insanları içeren ve vahye dayanan dinlerin hepsine hürmetkâr bir dindir. Diğer dinler ise tâbi bulundukları bayrak altında, din işleri bakımından, kendilerinden başkalarını yaşatmazlar, vicdanlarının sınırı dar ve kısadır. Bunlar, kendilerinden başkasına hayat hakkı tanımamayı dinin gereği bilirler. Tanırlarsa yalnız **politik bir zorlama ile** tanırlar. Yakın zamanlara kadar hristiyan devletlerin içinde kendilerinden başka bir millet yaşattığı görülmemiş ve bu sebeple bunlar başka dinden olan kavimlere hakim olamamıştı. Son zamanlarda bu vicdan darlığındaki politik hastalığı gören Avrupa devletleri Katoliklik ve Protestanlık kavgalarından doğan bir **vicdan hürriyeti** davasıyla Fransız inkılâbından sonra **liberallik, laiklik ve insanlık** kelimeleri altında Hıristiyanlık kelimesinden sapmaya doğru yürümüş ve o zamandan beri diğer milletler üzerinde hükümet kurmaya yol bulabilmişlerdir. Fakat bu kelimeler olumlu ve merhametli, genel bir hak vicdanı kurulmasını değil, **dinsizliğe ve bencilliğe doğru olumsuz bir gidişi** hedef aldığından, ilme ve sanayiye ait gelişmelerini gerçeğe bağlayacak yerde, insanlığı **haktan uzaklaşma**ya, **vicdansız**lığa

ve **ihtiras**lara sürüklemiş ve sonucu da İslâmiyet'in gösterdiği gerçek ve olumlu hürriyet hakları ile insanlığa temin ettiği ve yaydığı gerçek evrensel hayattan uzaklaşmak ve hayatın ızdıraplarını artırmaktan ibaret olmuştur.

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ile **Zahidül'l-Kevserî** gibi "fikri hür, vicdanı hür" ulema da, **laikliğin küfür olduğu fetvasını** vermiş durumdadır.

Hatta Prof. Hayrettin Karaman'ın bir yazısında şu ifadeler yer alıyordu:

> "**İslâm hukukunu geçerliliğini kaldırmak** esasına dayanan Lâiklikle, halkın çoğunluğuna istinad eden Cumhuriyet; büyük çoğunluğu Müslüman olan bir milletin kuracağı devlet bünyesinde cem' olamaz (bir araya gelemez, birbirini nakzeder. Zira Lâikliğin benimsenmesiyle **iman** birleşmiyor. Bu hüküm dinde **kesin**dir…"
>
> ("Saîd Nursî ve İslam devleti", ***Yeni Şafak***, 24 Temmuz 2015)

Erdoğan'a göre ise, İslam, İslam devletini istemiyor, dinsiz (dini olmayan) devleti istiyor.

Yani İslam, devlet adamlarına, "Devlet işlerinde İslam'ın hükümlerini uygulamayın!" demiş oluyor. "Allah'ın hükümlerini uygulamayın, çok akıllısınız ya, siz kendiniz hüküm icat edin!" Bunu demiş oluyor.

Yani İslam, İslam devletine karşı.

Allah'ın akıl ve mantık denilen nimeti bir gün bu topraklara da uğrar mı ki acep?

*

Laikliği "dinler arasında siyasal tarafsızlık" olarak anlayan ve bu şekilde benimseyip savunanlara ahirette "Sen hak dinden taraf değildin" denilmez mi?!

İnsanların kafalarını kullandıkları sıralarda itiraf ettikleri gibi, "**Bizim dinimiz akla, fenne, ilme ve mantığa uygundur**".

Akla uygun..

Fenne uygun..

En hakiki mürşit olan ilme uygun..

Mantığa uygun..

Vicdana da uygun.

Daha ne istiyorsun?

Bir de akla, ilme, fenne, mantığa ve vicdana aykırı inançlar var.

Hindu'nun **ineğe, öküze tapması** gibi..

Satanistlerin **Şeytan'a tapması** gibi..

*

İmdi, aklı, mantığı ve vicdanı olan insanlar; akla, mantığa ve vicdana riayeti "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" ilke kabul eden bir devlet, akla uygunlukla ona aykırılık, ilme riayetle ilim tanımazlık, mantığa saygı ile mantıksızlık, vicdanlılık ile vicdansızlık arasında tarafsız kalabilir mi?!

Her iki tarafa da eşit bir konumda durabilir mi?!

Duruyorsa "**akılsızlık, cehalet/ilimsizlik, mantıksızlık ve vicdansızlık devleti**" haline gelmiş olur mu, olmaz mı?.

“SON KALE” (LAİKLİĞİN KALESİ) TÜRKİYE, ÇARLIK RUSYASI KADAR BİLE “İSLAM KALESİ” DEĞİL..

Evet, İslam kalesi değil..

Bunu derseniz laiklik ilkesini çiğnemiş olursunuz.

Fakat mesele bu kadarla kapanmıyor.

Bizde **laiklik**, inançlar arasındaki nasıl bir tarafsızlıksa, dinsiz imansızın hemen her istediği olur, Müslümanın istediği ise kolay kolay olmaz.

Olduğu zaman da sanki bir lütufmuş gibi başa kakılır.

Eğer laiklik din hürriyeti ise, hiç değilse herkesi kendi inancına göre yaşamada serbest bırakırsınız.

Mesela **Osmanlı**’da böyleydi.

Hristiyanlar medenî hukuk bakımından kendi dinlerine göre yaşıyor ve aralarındaki bu türden ihtilafları mahkemelerde kendi dinlerine göre hallediyorlardı.

Şimdi ise Türkiye’de, **Hristiyanlığın** ve **Roma Hukuku**’nun etkisiyle şekillenmiş Batı’dan alınma Medenî Kanun Müslümanlara dayatılıyor.

Laiksen, mesela dersin ki, “Herkes kendi inancına göre kılık kıyafete bürünebilir”. Fakat zamanında **yahudinin fötr şapkasına** kutsal devrim meşalesi muamelesi yapılırken, Müslümanın başörtüsü “**tehlikeli simge**” kabul edildi.

Durum buyken Cumhuriyet’le birlikte hürriyete kavuştuğumuz, laiklik sayesinde din ve vicdan hürriyetine eriştiğimiz iddia ediliyordu.

Yakın dönemlerde ise bu palavraların yerini “**son kale**” masalları aldı.

*

Şu anda Türkiye'de**, İkinci Katerina dönemi Rusyası**'ndaki Müslümanlar kadar bile kaale alınmıyoruz.

İkinci Katerina, kendi hristiyan devletinde Müslümanlar için **Şeriat mahkemesi (Orenburg Şer'î Mahkemesi)** kurarken, bizim "dünya lideri"miz gidip **Mısır** ve **Tunus**'ta Şeriat yerine laiklik tavsiye ediyor.

Türkiye'de ne yapacağı buradan tahmin edilebilir.

Üstelik memleketin diğer siyasetçileri bunu da aratır.

İşte Türkiye Müslümanları olarak hal-i pür melalimiz..

*

Merhum Abdurreşid İbrahim, Orenburg Şer'î Mahkemesi hakkında şu bilgileri veriyor:

> (…) Mezkur mahkeme 1787 senesinde İkinci Katerina hükümdarlığı esnasında kurulmuş bir şer'î mahkemedir…. siyasî bir desise [olarak kurulmuş] iken sonradan bu mahkeme İslamiyet'e hizmet etmiştir.
>
> (…) Bununla beraber, **kopmaz bağ olan şeriat**a manen bağlı bulunan Müslümanlar, bu mahkemenin açılışını müteakip aralarında ne gibi müşkülat çıktıysa hemen mezkur mahkemeye müracaat etmişler yahut **hükümet bir şey teklif edecek olursa, Müslümanlar bu mahkemeden fetva almadıkça kabul etmemişlerdir.**
>
> Şimdi ise hükümetin maksadı bu mahkemeyi kapatarak, Müslümanların bütün yuvasını dağıtmaktır….

(Abdürreşid İbrahim, ***Âlem-i İslâm***, haz. Mehmed Paksu, 2. b., İstanbul: Nesil, 2013, s. 101-3.)

*

Müslümanların yuvasının dağıtıldığı, şiarlarının çiğnendiği, ocağına incir dikilen tek yer Rusya değildi.

İSLAM'IN İDEALİ SENİN LAİK "TEK DEVLET"İN DEĞİLDİR

Prof. Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak*** gazetesinin 22 Ekim 2017 tarihli sayısında yayınlanan **"İslâm'ın hedefi ümmeti bölmek değil bütünleştirmektir"** başlıklı yazısında şöyle diyordu:

> Şartlar müsait olduğunda **ümmetin bir tek devleti** olacak ve bütün Müslümanlar da bu devletin teb'ası olacaklardır. Defalarca ifade ettiğimiz gibi İslam devleti yalnızca Müslümanların devleti değildir, gayr-i Müslimler de kabul ettikleri takdirde basit bir vergi ödeyerek ve statülerini koruyarak bu devletin vatandaşları olur ve temel insan haklarına sahip bulunurlar. Şartlar müsait olmadığında birden fazla İslam devletinin meşru olup olmadığı tartışılmıştır. Birden fazla İslam devletinin meşruiyetinin zarurete, imkânsızlığa bağlı olduğu anlaşılmaktadır. Dinden delil devşirerek bağımsız devletlerle ümmeti bölmeye uğraşanların yanlış yolda oldukları düşüncemi tekrarlıyorum.

Karaman'ın müsaadesiyle burada araya bir girelim.

İslam açısından "Tek devlet, tek millet, tek vatan, tek bayrak" sloganı, sadece "*hep birlikte Allah'ın ipine sarılan* Ümmet-i Muhammed'in (s.a.s.) devleti" için (o da kısmen) meşru olabilir.

Çünkü İslam, laik tek-tipleştirici zorbalığın aksine, gayrimüslim tebaanın farklılığını yok saymaz, onları kendi kimliklerini inkâra zorlamaz, onlara ideolojik dayatmada bulunmaz.

Bugünkü parçalanmış yapı çerçevesinde herkesin kendi *"ulus devlet"ini* "tek devlet" olarak görmesi, kendi *"ırkçılık esasına dayanan millet"*ini "tek millet" olarak sunması, kendi yaşadığı toprağı "tek vatan" kabul etmesi, kendi bayrağını

“tek bayrak” olarak benimsemesi, İslam açısından bölücülüğün ve tefrikanın ta kendisidir.

Tabiî ki bu, İslam açısından böyledir. Faşist zihniyet veya yerli-milli/ulusçu laik ideoloji açısından bu, “zamanın ruhu”nu yakalamak, muasır medeniyet seviyesine yetişmek veya onu aşmaktır.

Sözü tekrar Karaman’a bırakalım:

> Daha önceki bir yazımda Pakistan anayasası için yapılan bir çalışmadan şu maddeyi nakletmiştim:
>
> “Ülkenin vilâyet ve eyâletleri devletin idâri bölümleri (cüzleri)dir. **Kabile, lisan veya soya dayalı üniteler olmayıp**, merkezî hükûmetin murakabe ve idaresi altında duruma göre kendilerine bazı idarî selâhiyetler verilebilen, fakat asla merkezden ayrılıp müstakil olmalarına izin verilmeyen idârî bölgelerden ibarettir.”

Karaman kızmazsa yine araya gireceğim.

İslam devleti, ne bir Arap Cumhuriyeti Devleti’dir, ne Türk Cumhuriyeti Devleti, ne Kürt Cumhuriyeti Devleti…

İslam devleti, Şeriat’i bir tarafa bırakmış laik devlet hiç değildir.

Laik devlet, müslümanın devleti değildir, onu ideal olarak görmez, ve “tek devlet”i olarak benimsemez; o, şartlar gereği tebaası olarak yaşamak zorunda kaldığı devlettir.

Karaman’ı dinlemeye devam edelim:

> Bu yazıda ise el-Ezher Üniversitesi’nde yapılan bir çalışmadan aynı konuya ait bölümü ve tartışmayı nakledeceğim.

> … Anayasa ve İdare Hukuku Profesörü Mustafa Kemal Vasfi, Musannefetu'n-Nuzumi'l-İslâmiyye isimli eserinde (Kahire 1977) bu çalışmanın metnini vermiş, ayrıca bazı maddelerine ilişkin tenkit ve görüşlerini de kaydetmiştir. Tenkit ettiği maddelerden biri **İslam devletinin birden fazla olup olmayacağı** ile ilgilidir ve şöyle demektedir:
>
> İslâm birden fazla İslâm devletinin varlığını caiz görmediği için buna imkân tanıyan madde kaldırılmalıdır.

Ne yazık ki yine araya girmek zorundayım.

Halkı müslüman ülke ile *İslam devleti* farklı şeylerdir.. Mesela Türkiye Cumhuriyeti, İslam devleti değildir. Onu İslam devleti kabul etmek, Anayasa'daki laiklik ilkesine aykırıdır.

İslam devletinin vazgeçilmez, değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez ilk şartı, yasamanın kaynağının beşer iradesi veya heva ve hevesi değil, Şeriat olmasıdır.

İslam devletinde "millet iradesi" adı altında kulların (ya da o kulları manipüle edip yönlendirenlerin) arzuları değil, Allahu Teala'nın emir ve yasakları geçerlidir.

Burada *İslam devleti*nden söz ediliyor, *halkı müslüman olan ülke*lerden değil.. Halkı müslüman laik bir devlet, İslam açısından konuşulmaya değmeyecek bir arızadır.

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI, TÜRK KÜFRÜ VE TÜRK MÜNAFIKLIĞI

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi merhum, Türk münafıklığı (riyakârlığı, ikiyüzülüğü, takiyyesi) konusunda şunları yazmıştı:

> İşte Ağaoğlu Ahmed'in ve eski unvanıyla Ahmed Agayef'in makalesinde burada temas etmek istediğim noktaya gelmiş oldum:
>
> [İddiasına göre] Türkiye'de şimdiye kadar din taraftarları **samimi ve namuskârane** hareket etmemişler, hakiki çehre ve mahiyetleriyle ortaya çıkmamışlar da **perde arkasından rol** çevirmişler; **samimi ve açık cepheden hareket** etmek meziyetini münevverler (aydınlar) ve terakkiperverler (ilericiler) dediği dinsizler göstermiş öyle mi?
>
> Vay utanmaz vay!
>
> Hakikatle taban tabana zıddiyeti, yakın mazilere ait ufacık bir tefekkürle herkese malum olabilecek böyle açık bir yalanı bî-mehâbâ (korkusuzca) söylemekten utanmamak için insan, muharririn (yazarın, Ahmed Ağaoğlu'nun) medhettiği dinsizlerden olmak şarttır.
>
> Arnavutluk'ta Şeriat ilan ediyoruz diyerek Meşrutiyet'i terviç ve ilan edenler,
>
> Bâbıâli'yi [Osmanlı hükümetinin merkezini] **tekbirlerle (Allahuekber nidalarıyla) basarak** Harbiye Nazırı'nı (Savunma Bakanı'nı) ve daha başkalarını öldürenler [Yani kendisini hemen paşa yaptıracak olan İttihatçı Enver ve arkadaşları gibi eşkıya],

"Va'tesimû bi-hablillahi cemî'an ve lâ teferrakû" (Allahu Teala'nın ipine sımsıkı sarılın ve ayrılığa düşmeyin) ayet-i kerimesini fırkalarına [partilerine "ittihat" (birlik) sloganı çerçevesinde] adeta bayrak yapanlar,

Muhaliflerini Hıristiyancılıkla itham ettikten sonra "Patriğe mi rey verirsiniz, Halife'ye mi?" diyerek intihab-ı mebusanda (milletvekili seçiminde) fırkalarına rey (partilerine oy) toplayanlar, dinsiz İttihatçılar olduğu;

Ve o zaman aralarında Ahmed Agayef de bulunduğu gibi;

Daha dün, **"Halife'yi esaretten kurtaracağız" diyerek** Anadolu ahalisini ve asâkir-i İslam'ı (müslüman askerleri) arkalarına takan,

Halife'nin verdiği resmî memuriyetlere ve hususî fermanlara istinat eden (dayanan) ve bu Hilafet ve İslamiyet halaskârlığı (kurtarıcılığı) propagandasıyla bütün **âlem-i İslam'dan maddi ve manevi muavenetler ve müzaheretler (yardımlar ve kollamalar) temin ettikten (sağladıktan)** sonra şimdi de İslam siyasetiyle [bugünkü] laik Türk hükümetinin alâkasının olamayacağını ve Türkiye'nin Şarklılığa (doğululuğa) veda ederek tamamen Garplı (batılı) olmaya azmettiğini söylemekten çekinmeyen,

İslamiyet ve Hilafet maskesi yüzlerinde bulunduğu devrelerde [TBMM'de kanun çıkarıp] içkiyi haramdır diyerek meneden (yasaklayan) ve bugün maskeyi indirdikten sonra Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nda (Anayasa'da) devletin dini, din-i İslam olduğunu nâtık (söyleyen) maddeyi, [bir yandan] hükümete yaranmak için gazeteler dine hakaretler savurmakta müsabaka ederken (yarışırken) büyük bir sahtekârlıkla ibkâ eden (yerinde bırakan),

Hâlâ **gazilik gibi din devrinden kalma elkâb-ı şeref ve şöhretten (şeref ve şöhret lakaplarından) istifadeyi bırakmayan**,

Kendileri Türkiye'de bir **devre-i zevk u şehvet açmakla mübahî (övünür) iken**, güya ihtirâsât-ı şehevâniye (şehvanî tutkular) nazarlarında fena birşeymiş gibi hâlâ eski halifeleri bu türlü ihtirâsât ile lekelemek için yevmî ve üsbuî (günlük ve haftalık) gazetelerde Binbir Gece Masalları tertip eden (bitmez tükenmez masallar anlatan) **ikiyüzlü Kemalistler**, [evet, Ahmet Ağaoğlu'nun, olduğu gibi görünmeyenler bu] terakkîperverler dediği dinsizler midir, yoksa an'aneperverler (gelenekçiler) namını verdiği mütedeyyinler midir (dindarlar mıdır)?

(Şeyhülislâm Mustafa Sabri, ***Kemalist Türkiye'nin Din Yanlışları***, İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, Eylül 2014, ***Derin Tarih*** dergisinin Eylül 2014 tarihli 30. sayısının hediyesi, s. 23-5.)

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'nin yukarıdaki ifadelerinde dile getirdiği karşıt gruplar ile bugünkü gruplaşmaları birbirine karıştırmamak, anakronizm diye adlandırılan yanlışa düşmemek gerekir.

Günümüzde mütedeyyin ve dindar geçinenlerin önemli bir bölümü, **Şeriat karşıtı** oldukları, İslam'ı sadece millî kültürün gündelik hayatla ilgili geleneklerinden, kimi ibadetlerden ve ahlâkî hasletlerden ibaret gördükleri için, İslamî hükümler açısından mütedeyyin ve dindar olmaktan uzaktırlar.

Şeyhülislam'ın **mütedeyyin (dindar)** olarak adlandıkları kesime günümüzde **dinci, İslamcı ya da Siyasal İslamcı** denilmektedir.

*

Evet, geçmişte Türk münafıklığı **din (İslam) istismarı** yaptı ve **dindarları (dincileri, İslamcıları)** aldatarak yönetimi ele geçirdiler.

Sermayeleri riyakârlık, ikiyüzlülük, aldatma, yalan dolan, münafıklık ve sahtekârlıktı.

Böylece kendi laik (siyasal dinsiz) dikta rejimlerini kurdular.

Şeyhülislam bu süreci şu şekilde anlatıyor:

> … bir kere [Meşrutiyet döneminin] Hürriyet ve İtilaf [Partisi], **muhafazakârları ve dindarları** temsil eden bir fırka değildi ki….
>
> [Onun hakkındaki] Husumeti (düşmanlıkları), Kemalistlere İttihatçılıklarından intikal eden [geçen] bu Hürriyet ve İtilaf'ın da (Kemalistlerin, eski İttihatçı olmalarından dolayı o İttihatçılıklarından kendisine karşı düşmanlık devraldıkları Hürriyet ve İtilaf Partisi'nin de), karşısında teşekkül ettiği (ona karşı kurulduğu) İttihat ve Terakki Fırkası gibi dindarları ve dinsizleri var idi.
>
> Bir fark ile ki İttihatçılarda dindarlar, asıl nüfuzu (etkinliği, tesiri) dinsizlerin eline vermiş oldukları halde Hürriyet ve İtilaf'ta böyle olmamıştı.
>
> Demek ki **şimdiye kadar Türkiye'de din fırkası (partisi)**, **ne** [bu yazıyla kendisine cevap verdiğimiz] muharririn (yazarın) dediği gibi **perde arkasından hareket etmek ve ne de açık bir cepheden yürümek üzere teşekkül etmiş değildir**.
>
> Bunun da sebebi, münevver (aydın) namı verilen karşı taraftaki **dinsiz cereyanın [ilk başta] açık bir çehre ve sarih (net) bir lisan ile şu maksat ve mahiyetlerini ortaya çıkarmayıp** diğer *[ittihat (birlik, beraberlik), terakki (ilerleme), hürriyet, eşitlik, kardeşlik vs. gibi]* **cazibeli isimler ve üstü kapalı programlarla** siyasî teşekküller ve **millî, vatanî müddealar** [sözde vatanseverlik, millîlik, yerlilik, millete bağlılık, devlete sadakat vs. iddialarının] **arkasına saklanmaları**dır ki,
>
> İşte bu tarz faaliyet, memleket üzerinde **ceberut ve tahakkümlerini [zorba ve baskıcı egemenliklerini, despotik hâkimiyetlerini]** tamamlayıncaya

kadar dindarlara umumî ve mukabil (genel nitelikte karşı) teşkilat ve faaliyet ihtiyacını hissettirmemiş [o sahtekârların parlak laflarına inanarak onlara destek verme dışında birşey yapmamışlar], sonra da **bu kapılar mel'un bir dest-i istibdat (diktatörlük ve despotizm eliyle) onların üzerine tamamen kapanmıştır** [müslüman halka İslamî gayeler çerçevesinde siyaset yasağı getirilmiş, değil Şeriat'in uygulanması, istenmesi bile yasaklanmıştır].

Başka memleketlerin dinsizleri yalancılıkta ve sahtekârlıkta Türkiye dinsizlerine yetişememekle beraber bunların dindar Türk milletine oynadıkları dehşetli oyunda muzaffer olmalarının sırrını kendilerinin büyüklüğünde aramaktan ise milletin küçüklüğünde aramak daha doğru olur. (***A.g.e.***, s. 22-3.)

Günümüzde ise, yalancı ve sahtekâr Türkiye dinsizleri, "İslamcı düşünür ve yazar" diye piyasaya sürdükleri satılmış piyonları eliyle, bu ülkede dindar ya da Şeriatçı bir siyasal hareketin niçin olmaması gerektiğini anlatıyorlar.

Bir yandan da İslam'ı tepe tepe kullanıyorlar.

Mesela, bir yandan Allahu Teala'nın hükümlerine, koyduğu yasalara, Şeriat'e tepki gösteriliyor, diğer taraftan da, "Şeriat karşıtı devlet" için ölenler "İslam'a göre şehid" ilan ediliyor, Cennet'le müjdeleniyorlar.

Bundan daha büyük din istismarı tasavvur olunabilir mi?!

*

Türkiye Cumhuriyeti kâğıt üstünde "laik demokratik sosyal bir hukuk devleti".

Gerçekte "din istismarcısı, kırıntı kabilinden demokrat, az sosyal, yarım porsiyon bir hukuk devleti".

Rejim yandaşları hem din istismarı yapıyorlar, hem de gerçek dindarlara din istismarı suçlaması yöneltiyorlar.

Şeyhülislam'ın kendi zamanı için yazdıkları bugün de geçerliliğini bir ölçüde koruyor:

> … bugünkü Türkiye'de [1920'lerin Türkiye'si], yeni Türkiye hükümetinin ziyade revaçlı olduğundan, din-i İslam'a ve belki bi'l-cümle edyana [bütün dinlere] karşı yapılan **bu kepazelikler hep hükümetin teveccühünü kazanmak için** yapılıyor.
>
> İşte, Türkiye'de evvelki din gayretinin yerine geçen bugünkü **dinsizlik gayreti**nin hakikati böyle bir **adi dalkavukluk**tan ibarettir.
>
> O diyarda (Türkiye'de) şimdi kalem sallayan muharrirler [yazarlar], dinsizliğe ilmî ve samimi bir içtihat [ciddi inceleme, düşünme ve araştırma] neticesinde vasıl olmuş adamlar denilecek halde bile olmayarak yalnız **sayd-ı menfaat (çıkar avı) izi takip eden kilâb-ı mualleme (eğitilmiş köpekler)** haslet ve kıymetinde mahluklardır.
>
> Onun için kendi hallerine ve akidesizliklerine [ilkesizlik ve inançsızlıklarına] kıyas ettikleri ulema-yı dinin (din âlimlerinin) mesleğini [gittikleri yolu, hareket tarzını] menafi-i habîse (kötü menfaatler) esasına müstenit (dayanıyor) zannetmek cehaletini de öteki cehaletleri ile birlikte izhar etmekten (göstermekten) hiç hâli (geri) kalmazlar.
>
> Halbuki dünyanın son devirlerinde ulema-yı dinden olmakla menfaat temin etmek arasında **münasebet değil, münâfât (karşıtlık) var**dır.
>
> Bu devirlerde din müdafaasını meslek ittihaz edenler [kendilerine dava edinenler], Ankara hükümeti gibi, farmason cemiyetleri gibi **dinsizlik hâmisi** bulunan *kadim ve muhaddes* [eski ve sonradan kurulma] teşkilat ve müessesat (kurumlar) karşısında **dünya menfaatlerini ayak altına**

aldıktan başka o gaddar ve mekkâr [alabildiğine hilekâr] düşmanlardan gelecek *hatır ve hayale gelmeyen* belaları da göze alarak yalnız ilahî bir vazife ve vicdanî bir haz ve neşve uğrunda çalışırlar.

Onları her mahrumiyet içinde mesut ve müteselli edecek yegâne mükâfat, **"Din-i İslam garip olarak başladı. Bir gün gelecek ki yine garip düşecek. Garip kalmış dini iltizam eden (tutan) gariplere ne mutlu!**" mealindeki, *"İnne'l-İslâme bede'e ğarîben ve se-ye'ûdü kema bede'e fe-tûbâ li'l-gurebâi"* hadîs-i şerifin son fıkrasıdır. (***A.g.e.***, s. 19-20.)

Günümüzde, durumun 1920'lere göre biraz değiştiğini görüyoruz.

Şimdi, bir taraftan dindar geçinip diğer taraftan sayd-ı menfaat için, "din devletine inanmadığını, din milliyetçiliğine karşı olduğunu, geçmişteki dinî söylemlerinin din istismarı amacı taşıdığını, 1920'lerin hükümetinin izini takip ettiğini vs." söyleyen, **hakkı batıla karıştırma**yı misyon edinmiş **liderlere dalkavukluk yapan sözde ulema-yı din** türemiş durumdadır.

Bunların, garip olmak bir tarafa, yüklerini tutup semizleştiğini görüyoruz. Burdan bazılarının, bir taraftan ("zühd"den ibaret olan) **tasavvufun** erbabı gibi görünürken, diğer yandan, kendileri gibi olmayan, garip kalmayı seçen insanların çektikleri **sıkıntılarla alay** ettiklerine de şahit oluyoruz, olduk.

Bunlarla aynı hedefe yürüyen bazı iyi beslenmiş ve yükünü tutmuş mahlukatın da, dünyaya tapmayanları "**Yeni Türkiye'de yeri olmayan loser'lar**" olarak küçümsediklerini gördük.

LAİK "RESMÎ TOPLUM"UN, DİNE SADAKA KABİLİNDEN BAĞIŞLADIĞI "SİVİL TOPLUM"

İslamî oluşumlara Batı'ya ait "sivil toplum" kavramı çerçevesinde yaklaşılması ve onlara böylesi bir rol biçilmesi, esas itibariyle onların "**gerçekte İslamî olmayan sözde İslamî oluşumlar**" haline gelmelerine yol açabilir.

Laiklik ilkesi İslam'a "**resmî (siyasal) toplum**"da gerçek bir özgürlük tanımadığı gibi, İslamî oluşumlara yönelik "sivil toplum" dayatması da onların son özgürlük ve bağımsızlık kırıntılarını silip süpürme potansiyeline sahiptir.

Bu "sivil toplum" nosyanı çerçevesinde (derini ve yüzeyseliyle) devlet İslamî oluşumlara, "Siz sivil toplumun sınırlarını aştınız" diyerek her tür müdahalede bulunabilir.

Türkiye'de bunun örnekleri mevcut.

Çünkü bu "sivil toplum" sefil kavramı çerçevesinde Müslümanlar, nasıl faaliyet göstereceklerini İslam'a göre değil, laik siyasetin/devletin (resmî ya da politik toplumun) sivillik tanımı çerçevesinde belirleme durumundalar.

Bu da, İslam'ın "gerçek" hiçbir özgürlüğünün bulunmaması anlamına gelmektedir.

Sivil toplum kavramıyla sınırlandırılmış faaliyet tanımı, laik devlet tarafından İslam'ın istismar edilmesi ameliyesinin zeminini de oluşturmaktadır.

LAİKLİK, İSLAMÎ HAREKET, NECİP FAZIL VE ERBAKAN

Necip Fazıl da, Erbakan da gitti..

Fakat, Millî Görüş kaplamalı laiklik hapının Müslümanlara yutturulması aldatmacası devam ediyor.

Batı cephesinde de, doğu cephesinde de yeni bir şey yok.

Cephelerin hepsi aynı.. Hiçbirinde değişen bir şey yok.

Bir şey dışında..

Laiklik, egemenlik (hakimiyet) ve Şeriat gibi konularda Necip Fazıl gibi duyarlılık sergileyenler artık neredeyse hiç kalmadı.

Laikleşme virüsü 2000'li yıllarda camiayı bütünüyle esir almış gibi görünüyor.

Laikleşme pandemisi büyük bir ivme ile hızını artırıyor.

Şimdi artık Necip Fazıl gibi düşünenler fanatik, aşırı, marjinal ve arkaik kabul ediliyor.

Evet, Necip Fazıl adına ödüller veriliyor, ondan mısralar okunuyor, fakat adı istismar edilirken fikriyatı ve zihniyeti yok ediliyor.

*

Necip Fazıl'ın şu ifadelerini okuyalım ve bakalım ondan geriye ne kalmış:

> (…) Hangi millî görüş?.. Çar Rusya'sı müjiği hangi millî görüşteydi ve bugün onun torunu hangi millî görüştedir? Bu efendiler bilmiyorlar mı ki,

… "***İdeolocya Örgüsü***" eserimizde Meclisimin duvarında "**Egemenlik ulusundur**" yaftası değil, "**Hâkimiyet Hakkındır**" levhası vardır?

(…) Millî Türk Talebe Birliği'nin, yeni idarecilerini seçmek üzere büyük kongresini topladığı ve beni de kongrenin ruhunu gözetmek üzere çağırdığı bir gün kendisine söz verilen M.S.P. İçişleri Bakanı **Oğuzhan Asiltürk** (Ne asaletsiz bir isim!) kürsüye çıkmış ve hiç de sırası, yeri, yurdu, lüzumu yokken demiştir ki:

– **Devlet lâik olabilir; fertlerse olmayabilir. Bunlar birbirine mâni değildir!**

Yani:

– **Siz içinizden, isterseniz lâik olmayın! Ama devletin laik olup olmadığına aldırmayın ve onu kendi oluşu içinde tabiî görün!**

Herhangi bir rejimin bâtını her neyse zâhirde onunla tecellisi esas olduğuna göre, **ona zıt kalbleri ancak kendi hücrelerinde gizlenmeye dâvet eden ve rejimi kendi halinde serbest, hattâ haklı gösteren böyle bir (Bizans) ruhu**, açık küfrün bile tenezzül etmeyeceği bir idrak sefaleti arzeden ve balmumu adamları arasında bu çocuk sesli **sapık** Bakanı şiddetle suçlandırmayan, üstelik yeni Bakanlıklarla mükâfatlandıran **lider de aynı ruhu paylaşmış, hattâ önceden adamına telkin etmiş sayılabilir**.

Mesele lâyisizmanın kıymet hükmüne değil, müslümanlık taslıyanların anlayış ve samimilik derecesini gösterme ölçüsüne bağlıdır. Bu tarzda bir laiklik savunması, **müslüman şöyle dursun**, bizzat laikler ve Allah inkârcıları tarafından bile kabul edilmez.

(…) Refikaları Hanımefendi, Tepebaşı gazinosunda kadınlardan bir topluluğa hitap eder ve bu mevzuda hiçbir hikmet ve inceliğe sahip

bulunmaksızın “Teaddüt-ü Zevcat: Dörde kadar zevce alabilme müsaadesi” aleyhinde konuşur ve bizzat Erbakan, **herhangi bir din kaidesi üzerinde hataya düşüp** bilhassa karşı cephelerden hücum yağınca “şaka ettim!” demekten başka cevap bulamaz. Keşke “ben bu dâvanın sadece şakacısıyım; sahicisi kimse buyursun!” diyebilse…

Müslümanlığı, partilerinin temsil ettiğinden ve müslümanları kütüklerine kayıtlı olanlardan ibaret sayarlar ve “M.S.P.’li olmayanlar müslüman değil” demeye giderler. Bilmezler ve bir türlü anlamaya yanaşmazlar ki, kendilerinden dâvacı küfür değil, bizzat müslümanlık ve gerçek müslümanlardır.

… “**Şahıslarımıza haram olan partimize helâldir!**” tesellisiyle bir zamanlar Sanayi Bakanlığını nasıl bir **rüşvet tezgâhı** haline getirdikleri, dost, düşman herkesçe malûm…

(Kaynak: Necip Fazıl, ***Rapor 3/4***, 6. b., İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 2009; http://www.nfk.com.tr/erbakan.htm)

İMAM HATİPLİ "DÜZEN"BAZLIK

"Yandaş" bir gazetenin "yandaş" bir yazarı (***Yeni Şafak***'tan Faruk Aksoy), bir yazısında şu iddiayı ortaya atmıştı:

> **İmam Hatip Lisesi**'nde okumuş, **İmam Hatip fikriyatını** benimsemiş birinden **"gönüllü Atatürkçü"** olmaz.
>
> Siyasileri, yetkilileri, sorumluları bu tarifin dışında bırakıyorum, bunun altını özellikle çiziyorum.
>
> Çünkü **"temsil"** başka bir şeydir, adam koskoca ülkeyi yönetiyordur, her düşünceden, her iklimden, her renkten insanı kabul etmek, hakkını gözetmek, davasını sahiplenmek zorundadır, bu başka bir şeydir.

Saçmalık…

İmam hatip lisesinde okumuş olmak, "imam hatip fikriyatı" denilen şeyi mutlaka benimsemiş olmayı gerektirmez.

İmam hatiplerden mümin de çıkar, münafık da..

İkincisi, "İmam hatip fikriyatını benimsemiş birinden gönüllü Atatürkçü olmaz" lafı da, mantıkçıların **totoloji** adını verdiği "malumu ilam" kabilinden boş bir sözdür. Adamın "imam hatip fikriyatını" **benimsemiş** olması, zaten, Atatürkçü ol**ma**masını gerekli hale getirir.

Ancak, bu boş yazar, "siyasileri, yetkilileri, sorumluları" bu tarifin dışında bırakıyormuş.

Şunu demek istiyor: **Siyaset yapmıyorsan, yetkili ve sorumlu değilsen, "imam hatip fikriyatı"nı dibine kadar savunabilirsin. Fakat siyaset yapıyorsan, yetkili**

ve sorumlu isen, imam hatip fikriyatı geçersiz hale gelir. Gönülsüz bile değil, gönüllü Atatürkçü olmak zorundasın.

Sana bu akılları kim veriyor, kim yazdırıyor bu zırvaları?

*

Sözde **imam hatip fikriyatını benimsemiş** adam, **"yetkili ve sorumlu siyasetçi"** olunca **Atatürkçü** oluyor.

Neden?

Çünkü *"adam koskoca ülkeyi yönetiyordur, her düşünceden, her iklimden, her renkten insanı kabul etmek, hakkını gözetmek, davasını sahiplenmek zorundadır"*mış.

Ancak, bu ülkede İslam'ı bir bütün olarak benimseyen, **Şeriatçı** diye bilinen bir kitle de var.

Peki **Erdoğan**, Şeriatçı olduğunu da söylüyor mu?!

Laikliği savunuyor, peki Şeriat'i de savunuyor mu?

Savunmasını geçtik, Şeriat karşıtlığı yapmayı kendisine vazife biliyor.

Bu noktada, **haddini bilip** susmayı bile beceremiyor, Mısır ve Tunus'a, **Haçlı seferlerini** aratmayacak şekilde **"laiklik seferleri"** düzenliyor.

"Devlete taparlık" konusunda iyi eğitilmiş veya kendisini iyi eğitip geliştirmiş olduğu anlaşılan bu yazara sormak lazım: Sen aklını mı yitirdin, yoksa bu ülkede akıl nimetine bir tek senin sahip olduğunu, başka herkesin de böylesi zırvalarla aldatılabilecek ahmaklar olduğunu mu sanıyorsun?

*

Aynı yazarın, **Turgut Özal**'ı da, bozuk fikrini desteklemek için istismar ettiğini görüyoruz.

Özal, imam hatipli değildi.

Buna rağmen, **Erdoğan**'ın yaptığını yapmadı.

Erdoğan'ın Şeriat konusunda işlediği **cinayet**ten uzak durdu.

Hiçbir zaman, **"Atatürk'ü *tüm yönleriyle* kucaklama"** edebiyatına soyunmak gibi **"geniş mezheplilik ve meşreplilik"** yapmaya tenezzül etmedi.

"*Aziz* Atatürk" vs. diye lüzumsuz yüceltmelerde, ta'zimlerde bulunmadı.

Tam aksine, tüm şimşekleri üzerine çekme pahasına, **"Atatürk tabu değildir"** diye konuştu.

1993 yılında Uğur Mumcu'nun öldürülmesini fırsat bilen arsız, densiz ve şirret kalabalıklar Ankara sokaklarında "Şeriat kahrolsun" diye böğürürken, **"Bunu diyenler, Şeriat'in ne olduğunu bilmeyenlerdir"** diyerek tepki gösterdi.

Fakat, bu ülkede, Şeriat'in ne olduğunu bilmeyenlerden, ya da bilip de bilmezlikten gelenlerden biri de, ne yazık ki, **imam hatipli Erdoğan**..

Mısır ve Tunus'a gidip **"Şeriat'i bırakın, laikliğe geçin"** diyebildi..

Buradan anlaşılıyor ki, "**Aziz Atatürk**" diye konuşan Erdoğan, Allahu Teala'nın **Azizün Züntikam** olduğunu bilmiyor.

Anlamamış.

Şeriat'in ne olduğunu da bilmiyor.

Şeriat'in ne olduğunu gerçekten bilen biri, Erdoğan gibi konuşmaz.

Konuşamaz.

*

Söz konusu yazar, “enteresan bir hikâye” de anlatıyor.

Fethullahçılara iş başvurusunda bulunmuş, birisi ona, “**“Ordu hakkında, Atatürk hakkında ne düşünüyorsun?”** diye sormuş.

Ona göre, ***Cumhuriyet tarihi boyunca “Atatürk düşüncesini” gerçekten ama gerçekten ortadan kaldırmak için çalışan tek yapı, Fethullahçılar*mış.**

Gel de inan!

Oysa Fethullah, **28 Şubat Süreci**‘nin paşaları için “İçtihat ediyorlar, hatalı olsalar bile sevap alırlar” anlamında konuşabilmiş biri.

Ordu karşısındaki tutumu buydu.

Atatürk karşısındaki konumları da, **Hüseyin Gülerce**‘nin ***Zaman*** gazetesinde yayınlanmış yazıları ile tescilli.

Bu noktada dikkat çekilmesi gereken bir başka gerçek daha var: Fethullahçılar arasındaki tek “**devletçi**“, Hüseyin Gülerce değildi elbette..

Gülerce **The Cemaat** içinde çok sivrilmiş, fiilen sözcü konumuna gelmiş bulunduğu için, **deşifre** olması pahasına ona, Fethullah’a karşı isyan bayrağı açtırdılar, belki peşinden bir kalabalığı sürükleyip götürebilir diye.

Fethullahçılar arasındaki “diğer” devletçiler, oradaki sözde FETÖ’cü özde devletçi **“ikili” rollerini** oynamaya devam ediyorlar.

Fakat, asıl önemlisi şu: **15 Temmuz**‘da devlet televizyonunda **darbe bildirisi** okutanlar, bunu **Atatürkçülük** adına yaptıklarını ilan etmişlerdi.

Demek ki neymiş, Fethullahçılar ile Erdoğan arasında **Atatürkçülük** söylemi bakımından zerre kadar bir fark yokmuş..

Nasıl olsun ki, daha düne kadar "**aynı yoldan geçen, aynı sudan içen**, yazı kışı bir, aynı dağın yeli olan kardeşler" idiler.

Birbirlerine kızıp küsmelerinin üzerinden daha kaç gün geçti ki?

*

Yeni Şafak'ın imam hatipli "devletçi" yazarı şu zırvayı da yazısına eklemiş:

> **15 Temmuz, Türkiye'**nin iki kutbu gibi görünen **Atatürkçülük,** yani **"Batılılaşarak millileşme"** fikriyle, **muhafazakarlık,** yani **"İslamlaşarak millileşme"** fikrini mecburen müttefik yaptı.

İşte kafayı kullanmaksızın, beynini rölantiye alarak yazmak böyle birşey..

"Batılılaşarak millileşme"den söz ediyor adam..

"Yabancılaşarak yerlileşme", **"gâvurlaşarak müslümanlaşma"**, "şerefsizlik yaparak şeref kazanma" türünden bir yeni icat..

İşte bunlardaki akıl, fikir, izan, mantık, tutarlılık bundan ibaret.

LAİKÇİ DİN İSTİSMARINDAN MEZHEB İSTİSMARINA (EHL-İ SÜNNET İSTİSMARI)

Türkiye'de en büyük "din istismarcısı", ne yazık ki devlettir.

Devlet, laikliğe ve Kemalizm'e iman etmiştir.

Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılığı, kendisi için adeta "kelime-i şehadet" ve "amentü" haline getirmiştir.

Laik olduğu için, **fî sebîlillah cihad** diye birşeye inanmaz.

Fakat, ölülerini, müslümanların camisinden "**şehid**" diyerek uğurlar.

Bundan daha büyük bir din istismarı olabilir mi?!

Yaşarken "mücahid" olmanıza izin verilmez, fakat "ölüp" şehid sayılmanıza kimse birşey demez..

*

Son dönemde bir de Ehl-i Sünnetçilik istismarı başlamış durumda.

Birileri **tavşana kaç, tazıya tut** demek, ortalığı karıştırmak için bir yandan birilerine Mutezile gibi akımları savunma vazifesini tevdi ediyorlar, diğer yandan da başka birilerini güya Ehl-i Sünnet'i savunma numarasıyla meydana sürüyorlar.

Maksat, Müslümanları sürekli kendi aralarında tartışır hale getirmek, bugün yüzleşmek zorunda oldukları tehdit ve tehlikeleri ise unutturmak..

Düşünün, İslam'la ilgisi Müslümanlar'la aynı toplumda yaşamaktan ibaret olan bir **Soner Yalçın** bile Ehl-i Sünnetçilik yapıyor, Matüridîlik'ten söz ediyor, Müslümanlar'a dinlerini öğretmeye kalkışıyor.

Gerçekte, bu tiplerin, İmam Matüridî'nin isminden başka birşeyini bilip bilmedikleri de meçhul..

Piyasada bir yığın Ehl-i Sünnetçi, Matüridî-ci vs. var, fakat, içlerinden ***Kitabü't-Tevhîd***'i okumuş üç kişi bulabilir misiniz, emin değilim.

*

Soner Yalçın adlı ukala ve boş kafalı geveze şahsın güya **Ehl-i Sünnet ve Matüridîlik hesabına Selefîler'e yönelttiği eleştirileri**, geçmişte Mutezile ve Şia, aynen Ehl-i Sünnet'e yöneltmiştir.

Fark şurada, Ehl-i Sünnet'i **Selefî** değil, **Haşvî** diye adlandırmışlardır. (Dinî konularda akıl yürütmeyi reddeden, her durumda nasların zâhirine bağlı kalarak teşbih ve tecsime kadar varan anlayışları benimseyen akıma, Haşviyye deniliyor.)

İmam Matüridî, Mutezile'nin bu konudaki iddialarını şu şekilde cevaplandırmaktadır:

> [Mutezile âlimlerinden] Kâ'bî, anlatımının devamında, Haşviyye'nin (yani Ehl-i Sünnet'in) kendilerine [Mutezile'ye] "Kaderiyye" demesinin sebebini … gündeme getirmiş ve … şöyle cevap vermiştir: Bu, … onların hatalarından biridir. Bir de onlar **Mervanoğullarına (Emevî hanedanına) ekleşmişlerdi**. Emevî hanedanı *kötü icraatlarını Allah'ın kazasına ve kaderine bağlamak suretiyle* milletten gelecek baskılardan kurtulmak istemiş ve bu sebeple kaderciliği mezhep edinmiştir. Haşvîler **Emevî yöneticilerine** bu konuda destek vermiş ve onların *kötü icraatlarından kaynaklanan günahlarını [kadere bağlayıp] Allah'a izafe etmek suretiyle* kendilerini aklamaya çalışmışlardır. Halbuki Haşvîler Emevî devlet ricalinin haksız icraatlarını ve bunların kadere nisbet edilişinin yaygınlığını da görmüşlerdi. Mesela **Muaviye**'nin Ammar'a [Ammar bin Yasir'e] karşı davranışı; kendisi [ordusundaki askerler] onu öldürdüğü

halde “Onu [yanında getirip] savaşa katan **Ali** öldürmüştür” demiştir [Tartışmanın nedeni, Mescid-i Nebevî yapılırken, herkesten farklı olarak iki kerpiç taşıyan **Ammar** bin Yasir r. a.’e Resulullah s.a.s.’in “Seni bağî [meşru otoriteye isyan etmiş] bir topluluk öldürecektir” buyurmuş olmasıdır. Bu, Peygamber Efendimiz s.a.s.’in yüzlerce mucizesinden biridir], bir de **Emevîler**‘in Hz. Aişe’ye iftira edenlerin elebaşılarının Ali olduğunu ileri sürmeleri örneği. Kâ’bî Mutezile âlimlerinin Emevîler hakkındaki eleştirilerini, onların *imamet [halifelik] şartlarını taşımadıklarına* varıncaya kadar *abartarak* anlatmış, hatta işi Haşviyye’nin kendilerine Kaderiyye demelerini [buna bağlamayı] göze alacak bir raddeye getirmiştir. Kâ’bî bu konuda çoğu yalan olan bir yığın laf söylemiştir.

Mutezile’nin “Kaderiyye” diye isimlendirilmesinin Kâ’bî tarafından Haşviyye’ye (yani Ehl-i Sünnet’e) nisbet edilişi **Mutezile’nin süslü bir yalanı**ndan ibarettir, onların amacı kendilerini bu şekilde adlandıranların [gerçekte neyi savunuyor olurlarsa olsunlar] Haşvîler olduğu imajını vermektir.

Doğru olan şudur ki Mutezile’ye yönelik bu nisbet [Kaderiyye olma nisbeti] Peygamber aleyhisselamın hadîsine bağlı olarak bütün ümmet arasında kuşaktan kuşağa intikal etmiştir: **“Ümmetimden iki zümreye şefaatim nasip olmaz: Kaderiyye ve Mürcie.”**

Burada bir parantez açalım.

Mürcie, “reca” (ümit) kelimesinden gelmektedir. Her hata ve günahlarını kadere bağlayıp kendilerini dolaylı olarak aklayan ve “Allah’tan ümit kesilmez, Allah affedicidir” diyerek her günahı işlemekte beis görmeyen, Allahu Teala’nın affı ve merhametine her halükârda nail olacaklarını kabul edenler bu taifedendir.

İmam’ın sözleri şöyle devam etmektedir:

Buradaki Kaderiyye "kaderi Allah'tan nefyeden" diye tefsir edilmiştir. Bu meselede hareket noktası şudur ki Mürcie yaratıklara ait fiillerin gerçekleştirilmesini (münhasıran) Allah'a havale edenler [kulun iradesi ve sorumluluğunu gözardı edenler], Kaderiyye ise [kullara ait] fiilerin yönlendirilmesini O'ndan [Allah'tan] nefyedenler demektir, bu sonuncular fiillere ait bütün yönetimi yaratıklara vermiştir [Allahu Teala'yı etkisiz hale getirmiş, O'nun kaderini yok saymıştır]. Öyle ki âlemin oluşup tamamlanması yaratıkların yönlendirmesi ve yönetmesiyle gerçekleşmiştir; onlar öldürmüş, onlar yaşatmıştır; Allah Teala'nın kıyameti, cennet ve cehennem ehlini düzenleyip yönetmesi de bu sayede olmaktadır; Cenabı–Hakk'ın bu konudaki fiili sadece haber vermekten ibarettir [Hiçbir şekilde Allahu Teala'nın takdiri söz konusu değildir. Böylece kullar, kendi kaderini bütünüyle kendi belirler hale gelmektedir.]

(***Kitâbü't-Tevhîd***, çev. Bekir Topaloğlu, 7. b., İstanbul: İSAM, 2015, s. 475-6.)

*

Evet, **Soner Yalçın** gibi İslam'la bir alâkası bulunmayan tipler ile onların müslüman camia içindeki **devletçi (son tahlilde "faşist, devleti kutsallaştıran" zihniyetli)** "yoldaş"ları Ehl-i Sünnet ve Matüridî, fakat, bin 300 yıl önce tarih sahnesinden silinip gitmiş olan **Emevîleri** ikide bir gündeme getirmeyi vazife edinmiş tipler **Mutezilî ve/veya Şiî** değil..

Soner Yalçın'ın Selefî dediği kesime yönelttiği suçlamalar ile Mutezile'nin Ehl-i Sünnet'e yönelttiği suçlamalar tıpatıp aynı..

Komiklik şurada ki, aynı yazıda bu "cahil propagandist" sözde Matüridîlik savunuculuğu da yapıyor.

Çünkü, kendisine verilmiş olan **"derin"likli ev ödevi** bu..

*

Herşeyi kadere bağlayıp kulların sorumluluğunu yok sayanların nesli de tükenmiş değil.

Yıllar önceydi..

Lise talebeliğinden beri tanıdığım bir **Yargıtay üyesi hâkim** ziyaretime gelmişti..

Üniversite yıllarında yolu **İskenderpaşa (Gümüşhanevî dergâhı) Cemaati**'nin öğrenci evlerine de düşmüş biriydi.

Soner Yalçın efendinin sözünü ettiğimiz yazısına göre, bu cemaat de, son dönemlerde selefî hale gelmişmiş (**Cumhurbaşkanı Erdoğan'**da da selefîlik varmışmış)..

Maksat, sözü edilen cemaatte kalmış olan "*solmuş ve silik" son "istikamet" kalıntılarını* da iyice kazımak..

Beklenmedik bir bahar yağmuruyla tekrar canlanamayacak şekilde öldürmek..

Muhkem bir mezarla işi sağlama bağlamak..

Evet, söz konusu hâkim, İskenderpaşacıların "ihvandan" kabul ettikleri bu hâkim, bize tutup **Atatürk propagandası** yapmıştı.

Tam da Mürcie zihniyetiyle, Atatürk'ün **Allahu Teala'nın kaderiyle** Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu olmasını, onun "benimsenmesi, sorgulanmaması" için gerekçe olarak göstermişti.

*

Bu hâkim örneği, tekil bir olay mı?

Değil..

Mesela, yolu İskenderpaşa ile kesişmiş bir başka isim, Burhanettin Duran, ***Star*** gazetesinde, **İsmail Kara**'nın bir kitabında anlattığı bir **rüya**yı bahane ederek, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni "fıkhen" (İslamî anlamda) benimsenip savunulması gereken meşru otorite olarak göstermeye kalkışmıştı..

Tipik **FETÖ**'cü **meşrulaştırma ve kutsallaştırma** yöntemiyle..

"Ben rüyanın zeki, çevik ve aynı zamanda Atatürkçü olanını severim" hesabı..

Evet, şu anda FETÖ'yle uğraşılıyor.. Fakat **FETÖ'cü mantığın, FETÖ zihniyetinin, FETÖ tarzı din istismarının "paralel" versiyonu ya da izdüşümü Türkiye'de halihazırda altın çağını yaşıyor.**

Ne demişti bir zamanlar "devlet": *"Memlekete komünizm gelecekse onu da biz getiririz."*

Din istismarı yapılacak, bu yolda **rüya**lardan istimdat edilecekse, onu da "asıl devlet" yapar.. "Paralel devlet"e bırakmaz..

Devlet, din istismarında şerik kabul etmez..

Etmiyor.

*

Evet, İskenderpaşa kökenli Yargıtay üyesi hâkim, ***Star*** gazetesi yazarı gibi, bize, Mürcie anlayışıyla, Atatürk ve devletçilik propagandası yapmış bulunuyordu.

Diğer İskenderpaşacıların durumu farklı mı?

Değil gibi görünüyor.

Mesela, Cumhurbaşkanı **Erdoğan**'ın şu **Mısır ve Tunus**'ta dile getirdiği, TBMM Başkanı İsmail Kahraman'ın **laiklik** konulu bir beyanı üzerine de kamuoyuna

tekrar iftiharla sunduğu ve ahirette açılacak olan amel defterine silinmez bir şekilde yazdırdığı “laiklik havarisi” açıklamalarına bir itirazları oldu mu?

Görmedik.. Tam aksine, birçoğunun, bir kulp takıp savunduklarına şahit olduk..

Daha kötüsü, bizzat bu cemaatin ***Sağduyu*** adlı kendi partisinin **2004** yılında resmen laikliği savunmaya başlamış olması..

Başladılar ve geri adım atmadılar..

Durum böyle, ve **Soner Yalçın** gibiler eliyle birileri, İskenderpaşa Cemaati gibi oluşumlara **son ev ödevlerini** veriyorlar.

“Verdiğiniz ‘itikadî’ tavizler yetmedi, daha fazlasını istiyoruz” demeye getiriyorlar.

Anlaşılıyor ki, bu tür cemaatleri, tıpkı **Haydar Baş** adlı genleriyle felaket biçimde oynanmış hilkat garibesi tip gibi konuşur hale getirmek istiyorlar.

Söz konusu türden cemaatler, o kadar tavize rağmen, aba altından gösterilen sopayla yüzleşmekten kurtulamıyorlar.

“Ezberlerinizi bozacaksınız” deniliyor..

“Birşey ezberlenecekse onu da biz öğretiriz” diyorlar.

KAMALİZM'E KARŞI KEMALİZM'İ SAVUNMAK (ÖLÜMÜ GÖSTERİP SITMAYA RAZI ETMEK)

Türkiye'deki mücadele, zannedilenin aksine **İslamcılar ile Atatürkçüler** arasında yaşanmıyor.

Mücadele K**a**malistler ile K**e**malist(leştirilmiş)ler arasında.

K**a**malistler, Atatürk döneminin (asr-ı saadetlerinin) geri gelmesini istiyorlar.

Ezan Türkçe okunsun, dinî eğitim ve öğretim yasaklansın, **Said-i Nursî**'nin kitaplarını okumak ve bulundurmak suç olsun, İslam Şeriati'ne sabah akşam hakaret edilebilsin, **şapka** giymeyenlere değilse bile şapkanın kutsallığına laf söyleyenlere dokunulsun, **İskilipli Atıf Hoca** zihniyetindeki insanlar idam edilmeseler bile hapsedilsin istiyorlar.

K**e**malist(leştirilmiş)ler ise şöyle diyorlar: "Atatürk'ün yedikçe yiyesin gelen, bağımlılık yapan **laikliği** çok tatlı birşeymiş, bizi **Şeriat**'in perhizinden kurtarmış, bunu anladık, artık laiklikten geri dönüş yok, fakat dedemizden babamızdan gördüğümüz İslamî adet ve gelenekler de devam etsin. İsteyen örtünsün, isteyen örtünmesin, çıplaklık da saygıyı hak ediyor. İsteyen (laiklikle uğraşmamak, ülkeye Şeriat getirmek için teşkilatlanmamak, örgütlenmemek, **İslam'da güncelleme**ye razı olmak, **TSE damgalı yerli-milli** olmak şartıyla) İslamcı olabilsin. İsteyen de dinsiz imansız, ateist, Şeriat düşmanı olsun. Şeytan'a tapan da Şeytan'a tapsın, devlet bunu da güvence altına alsın."

Kavga gürültü bu iki kesim arasında.

K**a**malistler İslam'a tümden karşıyken, K**e**malist(leştirilmiş)ler İslam'ın "otantik"liğinden rahatsızlar. "Bir kısmını değiştirelim, zamana (modern çağa) ve

zemine (Atatürk Türkiyesi'ne) uyduralım" havasında **güncelleme** türküsü çığırıyorlar.

*

İslam'ı güncelleme meraklıları neden düzen/rejim söz konusu olduğunda hallerinden memnunlar?

Dinde reform olsun, çağa (çağdaş heva ve hevese, çağdaş arzulara) uydurulsun; fakat rejimde reform olmasa da olur! Bu havadalar.

Allahu Teala'nın ***Kur'an***'da yer alan hükümlerinin "**Tarihsel**dir (Son kullanma tarihi geçmiştir)" etiketiyle bir tarafa atılmasını isteyebiliyorlar, kendilerine göre bir son kullanma tarihi belirleyebiliyorlar, fakat **Atatürk** gibi putlaştırılan şahısların koydukları kuralların "**tarih üstü**lüğü"ne bir itirazları yok.

"Atatürk ilke ve inkılaplarıymış… Yemişim sizin ilkenizi de inkılabınızı da" diyen bir güncellemeci ya da reformiste hiç rastladınız mı?!

Bunların Atatürk'ü, Atatürkçülüğü, laikliği sorguladığını hiç gördünüz mü?!

*

Bir anayasaya "**ebediyen değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" maddeler yazmak, kendini haşa **tanrı** kabul etmektir.

Sen kimsin ki gelecek kuşakların kaderine bile hükmetmeye çalışıyorsun? Tanrı mısın?!

Gelecek kuşakların **irade**sini hiçe sayarak onlar hakkında kendi iradenle nasıl böyle karar alabiliyorsun?

Şunu desen anlarız: "Allahu Teala'nın iradesi, emirleri söz konusu olduğunda bizim de, bizden sonra geleceklerin de iradesinin hükmü yoktur. Bize göre Allahu

Teala'nın emirleri 'değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez' niteliktedir. Bunu kendiliğimizden söylemiyoruz."

Böyle demiyorsun, "Biz temel esaslar konusunda böyle irade ettik, ne **Allah'ın iradesinin** ne de bizden **önceki kuşakların** iradesinin bizim için bağlayıcılığı var! Fakat bizden sonra gelecek olanların iradesinin de (aklının da) hükmü yoktur, biz ne diyorsak o. Gelecek kuşaklar ancak ayrıntı kabilinden meselelerde kendi akıllarını kullanarak hüküm verebilirler" diyerek tanrılık taslıyorsun.

Sonra da utanmadan **demokrasi**den, "**fikri hür, vicdanı hür**" olmaktan, akıldan bilimden, ilerlemeden gelişmeden, millet iradesinden, milletin hakimiyetinden bahsediyorsun.

Peki buna karşı tarihselci soytarılardan bir inilti, bir fısıltı, bir vızıltı olsun duyuluyor mu?!

*

Bu tarihselci soytarılar "Ne demek değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez dayatması! .. Böyle saçmalık olur mu!.. Bunların doğruluğu tartışılır, doğru bile olsalar **tarihseldir**, tarihte kalmıştır, eskimiştir, değil geleceğe, bugüne bile hitap etmemektedir. Bu köhne anlayışa karşıyız" diye niye aslanlar gibi kükremiyorlar?

Niye Atatürkçülerin karşısında narkoz yemiş gibi baygınlar?

Niye K**a**malistlerin önünde süt dökmüş kedi gibi süküm püklümler?

Bunlar neye inanıyorlar?.. Allahu Teala'nın gelecek zamanları bilemeyeceğine, dolayısıyla Kıyamet'e kadar geçerliliği olan hükümler koyamayacağına, fakat Atatürk'ün laik mirasçısı ya da "halife"lerinin geleceği de bilebileceğine, ve buna göre "değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez" hükümler koyabileceklerine mi?!

Bunlara göre, laik efendileri yanılmaz, Allahu Teala ise yanılabilir mi?

Neye inanıyor bu tarihselci soytarılar?

Kime tapıyorlar?

*

Bu soytarılar, mesela şu heryerde milletin karşısına çıkan Atatürkçü yemin konusunda niye hiç konuşmuyorlar?

Bir defa, bir insan Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık **yemini** etmeden bazı vatandaşlık haklarından yararlanamıyorsa, orada insanlar "**fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür**" değil demektir.

Orada fikir ve inanç hürriyeti bulunmuyor demektir.

Faklı düşüncelerin önü kapatılıyor, insanlara belirli düşünceler dayatılıyor demektir.

İnsan aklına bir dogmalar dizisi ile sınır çiziliyor demektir.

Bu durumda insanları **akla ve ilme** değil, belirli bir şahsı putlaştırmaya çağırıyorsunuzdur.

*

"**Hayatta en hakiki mürşit ilimdir**" diyorsanız, insanlardan ilme riayet hususunda yemin etmelerini beklemeniz makul karşılanabilir de, belirli bir şahsı adeta "yanılmaz tanrı" yaparak herkesi onun ilke ve devrimlerine bağlı kalmaya zorlamanız insan onuruna, insan aklına, insanlık şeref ve haysiyetine savaş açmaktır.

Ve maalesef bu ülkede bu yapılmıştır, yapılmaktadır.

Ve tarihselci soytarılardan buna karşı inilti kabilinden olsun bir itiraz sesi çıkmamaktadır.

Oysa, azmanlaşmış egolarına bakılırsa onlardan aslan gibi kükremeleri beklenir.

*

Diyelim ki şimdi burası bir İslam devleti, Şeriat'le yönetiliyoruz, ve vatandaşlara şu deniliyor:

"Başka dinden olmakta serbestsin, fakat devlet memuru, milletvekili, cumhurbaşkanı vs. olabilmen için önce şu yemini edeceksin: ***'Allahu Teala'nın Kur'an'da bildirilen ilkelerine ve Hz. Muhammed s.a.s.'in gerçekleştirdiği inkılaplara bağlı kalacağıma…'*** *Böyle yemin etmezsen resmî görev alamazsın."*

Adam böyle bir yemin ettiğinde zaten artık müslüman olmuş demektir.

Müslümanca yaşayacak demektir.

Böyle bir durumda o adama (zaten müslüman değilse) din ve vicdan hürriyeti tanımamış olursunuz.

İşte, ülkemizdeki laik Kemalist yönetim, bu şekilde, Müslümanlara (müslümanlığını önemseyen müslümanlara) din ve vicdan hürriyeti tanımamaktadır.

Türkiye'deki illüzyonist rejim, millet iradesi masalı etrafında oynanan bir tiyatrodan ibarettir.

İslam böylesi illüzyonlara başvurmaz, dürüst hareket eder. Sahte özgürlük ve eşitlik iddiasında bulunmaz. Açık, dürüst ve şeffaftır.

*

Türkiye'deki rejim esas itibariyle bir tür teokrasidir.

Çünkü İslam'daki Allahu Teala'ya ait **tanrısal konum**, bu rejimde Atatürk'e verilmiştir.

Atatürk, yani Ali Rıza ile Zübeyde'nin oğlu Selanikli Mustafa, bir tür yanılmaz, kendisine itiraz edilemez tanrı yapılmıştır.

Durum bundan ibarettir.

Daha korkunç olan ise, herkes tarafından bilinen bu gerçeğin yok denecek kadar az kişi tarafından dile getirilmesi ve sorgulanması, "Tarzan görüntülü **kralın ancak üstün zekâlı seçkinlerin görebildiği muhteşem elbisesine övgü**" tiyatrosunda figüranlık yapmaya kiminin çıkarı gereği, kimisinin de korku belasına razı olmasıdır.

*

Eğer bir yemin edilecekse, bu, ancak her inanç sahibinin kabul edebileceği şekilde genel nitelikte olmalıdır.

Mesela, **ilme, hakka, hukuka, gerçeğe bağlı kalmak** gibi..

Yemin, demokrasiye vs. bağlı kalmaya da olamaz. Çünkü **çoğunluk**tan yana değil, **hak**tan yana olmak önemlidir.

Namus, şeref vs. üzerine yemin etmek de İslam'a göre caiz olmadığı gibi, fiilen de bir anlam ifade etmez.

Adam zaten namus diye bir değere inanmıyorsa, mesela "**Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, aç kalmaya mahkumdurlar. Din ve namus anlayışını değiştirmeliyiz**" diyorsa, onun namus üzerine yaptığı yeminin ne kıymeti vardır?!